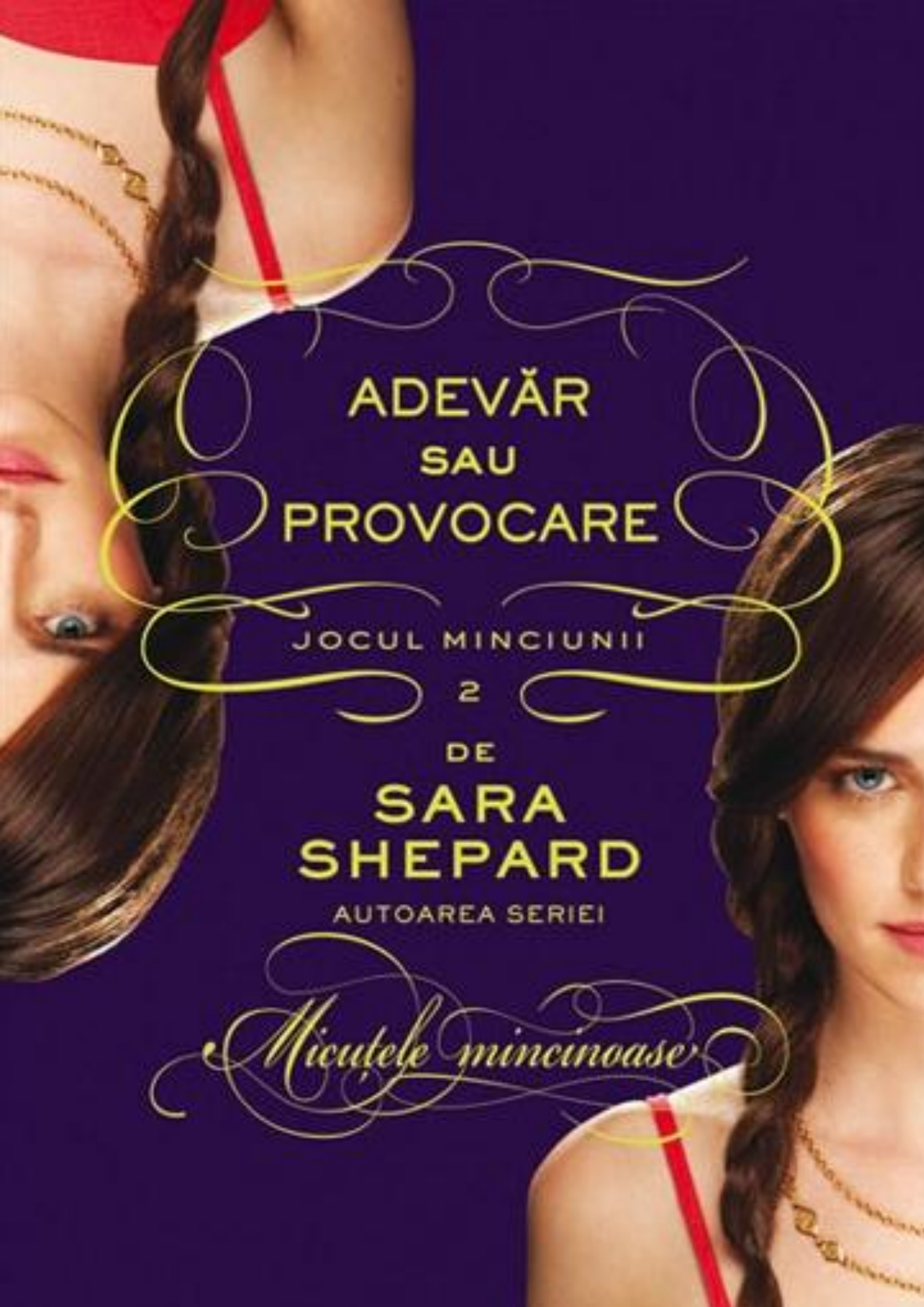
ADEVĂR
SAU
PROVOCARE
JOCUL MINCIUNII
2
DE
SARA
SHEPARD
AUTOAREA SERIEI
Micuțele mincinoase

PROLOG
VIAŢA DE DUPĂ MOARTE

Atunci când mori, îţi lipsesc lucrurile simple. Plăcerea de a te trânti pe pat când eşti epuizat, mirosul de aer curat din Arizona după o furtună din sezonul musonilor, nodul din stomac atunci când îţi vezi marea dragoste la capătul coridorului. Ucigaşul meu m-a lipsit de toate lucrurile astea chiar înainte să împlinesc optsprezece ani.

Şi datorită sorţii - şi a unei ameninţări din partea ucigaşului meu — sora mea geamănă pierdută cu mult timp în urmă, Emma Paxton, a intrat în viaţa mea.

Acum două săptămâni, după ce am murit, am aterizat brusc în lumea Emmei, o lume atât de diferită de a mea, după cum vă puteţi închipui. Chiar din prima clipă, am început să văd ceea ce vedea Emma, să merg acolo unde mergea ea... şi să observ. Am observat cum Emma m-a găsit pe Facebook şi cum cineva care s-a dat drept mine i-a cerut să se vadă. Am urmat-o în Tucson, unde spera să mă întâlnească în sfârşit. Apoi le-am văzut pe prietenele mele abordând-o pe Emma, luând-o drept mine şi ducând-o la o petrecere. Eram în spatele ei când a primit bileţelul în care cineva o anunţa că am murit, avertizând-o că, dacă n-o să continue să se dea drept mine, dacă n-o să-şi ţină gura, o să moară şi ea.

Acum, o privesc pe Emma cum îşi pune tricoul meu preferat, alb şi subţire, şi îşi dă cu fardul meu nars pe pomeţii proeminenţi. Nu pot să spun nimic când o văd trăgându-şi pe ea jeanşii mei strâmţi pe care obişnuiam să-i port în weekend şi cotrobăind în cutia mea din lemn de cireş cu bijuterii după medalionul meu de argint preferat, cel care, atunci când se reflectă soarele în el, trimite scântei de curcubeu în toată camera. Şi stau liniştită lângă ea în timp ce trimite un SMS prin care confirmă planurile pentru un mic dejun întârziat cu cele mai bune prietene ale mele, Charlotte şi Madeline. Eu aş fi folosit alte cuvinte. Totuşi, Emma are cam aceleaşi trăsături de bază ca şi mine - aproape nimeni n-a observat că nu sunt eu.

Emma pune telefonul jos, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Unde eşti, Sutton? întreabă ea cu voce tare, tremurătoare, ca şi cum ar şti că sunt prin preajmă.

Aş vrea să pot să-i trimit un mesaj de dincolo de mormânt: Sunt aici. Şi iată cum am murit! Doar că, atunci când am murit, mi-a

dispărut şi memoria. Mai am, din când în când, crâmpeie de amintiri despre cine am fost, dar la suprafaţă n-au ieşit decât câteva momente cât de cât coerente. Moartea mea e un mister la fel de mare pentru mine ca şi pentru Emma. Tot ceea ce ştiu în sufletul meu, în oasele mele, e că cineva m-a ucis. Şi că acelaşi cineva o urmăreşte pe Emma la fel de atent ca şi mine.

Dacă mă sperie chestia asta? Da. Dar prin Emma mi s-a dat o şansă să descopăr ce s-a întâmplat în acele clipe din urmă, înainte să-mi dau ultima suflare. Şi cu cât descopăr mai multe despre cine am fost şi despre secretele mele, cu atât mai mult îmi dau seama câte primejdii o înconjoară pe sora mea geamănă pierdută cu mult timp în urmă.

Duşmanii mei sunt pretutindeni. Şi, uneori, tocmai cei pe care-i bănuim mai puţin se dovedesc a fi marile noastre ameninţări.

1
O VIAŢĂ VRĂJITĂ

— Poftiţi, acolo e terasa.

O hostesă bronzată şi câmă luă patru meniuri îmbrăcate în piele şi traversă sala de la La Paloma Country Club din Tucson, Arizona. Emma Paxton, Madeline Vega, Laurel Mercer şi Charlotte Chamberlain o urmară, strecurându-se printre mese ocupate de bărbaţi în jachete cafenii şi cu pălării de cowboy, de femei în rochiţe de tenis şi de copii care mestecau nişte cârnăciori de curcan.

Emma intră într-un separeu de pe terasa stucată, uitân- du-se la tatuajul de pe ceafa hostesei care se îndepărta - o ideogramă chinezească însemnând probabil ceva banal, credinţă sau armonie. De pe terasă se vedea priveliştea Munţilor Santa Catalina, iar în lumina soarelui din dimineaţa târzie se conturau clar fiecare stâncă şi fiecare cactus. Câţiva metri mai încolo, jucătorii de golf se strânseseră în jurul unui suport pentru minge, studiindu-şi loviturile sau verificându-şi telefoanele BlackBerry. Înainte să ajungă în Tucson şi să preia viaţa surorii ei gemene, Emma călcase într-un club ca acesta doar când lucrase ca ajutor la un teren de minigolf de lângă Las Vegas.

Eu, una, cunoşteam însă locul acesta ca-n palmă. Stând, invizibilă, lângă sora mea geamănă, agăţată mereu de ea ca un balon de

încheietura unui copil, am avut un crâmpei de amintire. Ultima oară când mâncasem la restaurantul acesta, părinţii mei mă scoseseră în oraş să sărbătorim seria de note bune din carnetul meu - o raritate pentru mine. Un iz de ardei şi ouă îmi aduse aminte de mâncarea mea preferată — huevos rancheros, făcută cu cel mai bun chorizo din tot Tucsonul. Ce n-aş fi dat să muşc măcar o dată!

— Patru sucuri de roşii cu lămâie verde, ciripi Madeline spre chelneriţa care tocmai apăruse.

Când chelneriţa se îndepărtă ţanţoşă, Madeline îşi îndreptă spatele luând postura de primă balerină, îşi aruncă părul negru ca obsidianul peste umăr şi scoase din poşeta ei cu franjuri o sticluţă argintie. Clătinând-o, făcu lichidul să bolborosească.

— Am putea să ne preparăm câte-un Bloody Mary, spuse ea, făcând cu ochiul.

Charlotte îşi dădu o şuviţă de păr roşu-auriu pe după urechea pistruiată şi rânji.

— Un Bloody Mary m-ar face praf, spuse Laurel, apăsân- du-se cu degetul mare şi cu arătătorul pe nasul pârlit de soare. Sunt încă ruptă după azi-noapte.

— A fost un chef pe cinste! spuse Charlotte, studiindu-şi chipul reflectat pe dosul unei linguriţe. Tu ce zici, Sutton? Ţi-am arătat calea cea bună spre maturitate?

— Ei, ce ştie ea? spuse Madeline, dându-i un ghiont Emmei. Juma' din timp nici măcar n-ai fost acolo.

Emma înghiţi în sec. Încă nu se obişnuise cu tachinările dintre prietenele lui Sutton, o chestie care apare după ani de prietenie. Cu doar şaisprezece zile şi jumătate în urmă, era un copil în plasament în Las Vegas, suferind în tăcere în compania lui Travis, antipaticul ei „frate adoptiv”, şi a lui Clarice, mama ei socială obsedată de celebrităţi. Apoi descoperise pe internet un filmuleţ cu strangularea unei fete care arăta exact ca ea, până şi ovalul feţei era acelaşi, cu pometi proeminenţi şi ochi de un albastru-verzui care-şi schimbau culoarea în funcţie de lumină. După ce o contactase pe Sutton, misterioasa sosie, şi descoperise că erau surori gemene care se pierduseră una de cealaltă cu mult timp în urmă, Emma plecase în Tucson, tulburată şi nerăbdătoare s-o întâlnească.

Pe repede înainte, a doua zi Emma aflase că Sutton fusese ucisă — şi că aceeaşi soartă o aştepta şi pe ea dacă nu începea să se dea drept Sutton. Chiar dacă nu-i plăcea deloc că era silită să trăiască o

minciună şi chiar dacă simţea cum i se face pielea de găină ori de câte ori cineva o striga „Sutton”, Emma nu vedea nicio alternativă. Ceea ce nu însemna că avea să renunţe şi să lase trupul surorii sale să putrezească pe undeva. Trebuia să afle cine o ucisese pe Sutton - cu orice preţ. Nu era vorba numai de a-i face dreptate surorii ei, era în acelaşi timp singura cale să-şi recapete înapoi viaţa şi să-şi păstreze noua ei familie.

Chelneriţa se întoarse cu patru pahare cu suc de roşii şi, imediat ce se îndepărtă din nou, Madeline deşurubă capacul sticluţei şi turnă un lichid transparent în fiecare dintre pahare. Emma îşi trecu limba peste dinţi, mintea ei obsedată de jurnalism formulând imediat un titlu: Minore prinse cu alcool in restaurantul unui club local. Prietenele lui Sutton..., ei bine, trăiau la limită. Şi nu numai în privinţa asta.

— Ei, Sutton? spuse Madeline, împingând un pahar cu suc de roşii condimentat spre Emma. Ai de gând să ne povesteşti de ce ai şters-o la petrecerea de ziua ta?

Charlotte se aplecă în faţă.

— Sau poate că dacă ne-ai spune ar trebui să ne ucizi?

La auzul cuvântului ucizi, Emma tresări. Madeline, Charlotte şi Laurel erau în capul listei cu suspecţi pentru moartea lui Sutton. Cu o săptămână în urmă, în noaptea în care rămăsese să doarmă acasă la Charlotte, cineva încercase s-o stranguleze pe Emma cu medalionul lui Sutton, şi cine o făcuse ori reuşise să deconecteze alarma..., ori se afla deja în casă. Iar seara trecută, la petrecerea de ziua lui Sutton, Emma descoperise că în spatele scenei cu strangularea se aflau prietenele ei. Era doar o farsă; prietenele lui Sutton erau membre ale unui club secret numit Jocul Minciunii, care se mândrea speriindu-i cu tot felul de farse pe membrii ei şi pe ceilalţi puşti din şcoală. Dar dacă prietenele lui Sutton voiseră să ducă lucrurile mai departe, mult mai departe? Fuseseră întrerupte de Ethan Landry, singurul prieten adevărat al Emmei în Tucson, dar poate că îşi propuseseră s-o termine pe Sutton mai târziu.

Ca să se liniştească, Emma sorbi lung din suc şi o convocă pe Sutton cea dinlăuntrul ei, o fată despre care aflase că era impertinentă şi afurisită şi că nu dădea doi bani pe nimeni.

— Ei! Mi-aţi simţit lipsa? Sau eraţi îngrijorate că m-a târât careva în deşert şi m-a lăsat moartă acolo?

Scrută cele trei feţe care se holbau la ea, încercând să surprindă

vreo reacţie de vinovăţie. Madeline îşi scărmăna lacul de culoarea piersicii de pe o unghie. Charlotte sorbea nepăsătoare din băutură. Laurel se uita spre terenul de golf, ca şi cum ar fi recunoscut pe cineva.

Apoi iPhone-ul lui Sutton ţârâi. Emma îl scoase din geantă şi se uită pe ecran. Avea un SMS de la Ethan:

Cum te simţi după seara de ieri? Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

Emma închise ochii, închipuindu-şi trăsăturile lui Ethan, părul lui negru ca pana corbului şi ochii albaştri limpezi, felul în care o privea, cum n-o mai privise niciun băiat până atunci. Trupul îi fremătă de dorinţă şi uşurare.

— De la cine era? întrebă Charlotte, aplecându-se peste masă, aproape înfigându-şi pieptul în aranjamentul de cactuşi.

Emma acoperi ecranul cu mâna.

— Te-ai înroşit, spuse Laurel, arătând-o pe Emma cu degetul. Ai un nou iubit? De-aia ai fugit de Garrett aseară?

— Era mama, spuse Emma şi şterse rapid mesajul.

Prietenele lui Sutton n-ar fi înţeles de ce plecase de la petrecerea ei cu Ethan, un băiat misterios care era mai interesat de studierea stelelor decât să fie popular. Dar până acum Ethan se dovedise persoana cea mai sănătoasă la cap pe care-o întâlnise în Tucson - şi singura persoană care ştia cine era ea cu adevărat şi de ce se afla aici.

— Ce s-a întâmplat mai exact cu Garrett? întrebă Charlotte, ţuguindu-şi buzele lucioase, rujate în culoarea zmeurii.

Din ce observase Emma în cele două săptămâni care trecuseră, Charlotte era cea mai autoritară din gaşca celor patru fete - şi, în acelaşi timp, cea mai nesigură în privinţa propriei înfăţişări. Se dădea cu mult prea mult fard şi vorbea prea tare, ca şi cum altfel nimeni n-ar fi ascultat ce avea ea de spus.

Emma începu să se joace cu paiul printre cuburile de gheaţă de la suprafaţa băuturii. Garrett. Corect! Garrett Austin era iubitul lui Sutton - sau, mai exact, fostul iubit. Cu o seară în urmă, darul lui de ziua lui Sutton fusese trupul lui gol şi dornic şi o cutie cu bomboane de ciocolată.

Fusese dureros să văd expresia şocată de pe faţa iubitului meu atunci când Emma îl respinsese. Puteam doar să bănuiesc cum se petrecuseră lucrurile pe când eram împreună, dar ştiam că relaţia noastră fusese serioasă. Deşi acum credea probabil că pentru mine

fusese o simplă glumă.

Ochii albaştri, limpezi, ai lui Laurel se îngustară când sorbi din pahar.

— De ce l-ai lăsat cu buza umflată? Arăta nasol gol? Avea trei sfârcuri?

Emma clătină din cap.

— Nici vorbă. Problema e cu mine, nu cu el.

Madeline desfăcu hârtia de pe pai şi o suflă spre Emma.

— Păi atunci ai face bine să-i găseşti un înlocuitor. Peste două săptămâni e Balul foştilor absolvenţi, şi e musai să pui gheara pe un tip ca lumea, înainte să fie toţi luaţi.

Charlotte pufni.

— Ca şi cum asta ar opri-o pe ea!

Emma se strâmbă. Sutton i-l furase pe Garrett lui Charlotte, cu un an în urmă.

Sunt de acord că asta nu mă făcea o prietenă prea grozavă. Iar după numele lui Garrett mâzgălit în carneţelul lui Charlotte şi după poza acestuia ascunsă sub patul ei, era limpede că încă era moartă după el — ceea ce-i oferea un motiv bunicel să mă vrea şi pe mine moartă.

Peste masa rotundă se aşternu o umbră. Un bărbat cu părul lucios dat peste cap şi cu ochii căprui se postase lângă Emma şi celelalte fete. Purta un tricou polo albastru scrobit şi nişte pantaloni kaki perfect călcaţi.

— Tată! exclamă Madeline cu o voce tremurătoare, poza ei de fată de lume topindu-se numaidecât. N... n-am ştiut că o să fii astăzi pe-aici.

Domnul Vega se uită la paharele de pe masă pe jumătate golite. Nările îi fremătau, ca şi cum ar fi adulmecat alcoolul, îşi păstră zâmbetul pe faţă, dar se vedea că era fals, lucru care-o nelinişti pe Emma. Îi aducea aminte de Cliff, unul dintre „taţii” ei, care vindea maşini la mâna a doua într-o parcare prăfuită la graniţa cu Utah şi care putea să se transforme, în câteva secunde, din tatăl nepăsător în vânzătorul servil şi linguşitor.

Domnul Vega rămase tăcut o vreme. Apoi se aplecă în faţă şi o strânse pe Madeline de braţul gol. Ea tresări uşor.

— Comandaţi tot ce vreţi voi, fetelor, spuse el cu o voce joasă. Plătesc eu.

Făcu stânga-mprejur milităreşte şi pomi spre intrarea cu arcadă

din cărămizi a terenului de golf.

— Mulţumesc, tati! strigă Madeline după el, cu vocea tremurându-i foarte uşor.

— Drăguţ din partea lui! spuse Charlotte pe un ton şovăitor, uitându-se pieziş la Madeline.

— Da, o aprobă Laurel, plimbându-şi arătătorul pe marginea farfuriei, fără s-o privească pe Madeline.

Deşi se vedea că toate ar fi vrut să spună mai mult, nimeni nu o făcu... sau nu îndrăzni s-o facă. Familia lui Madeline avea o mulţime de secrete. Fratele ei, Thayer, dispăruse de acasă înainte ca Emma să sosească în Tucson. Emma vedea peste tot afişul cu poza lui de persoană căutată.

Pentru o clipă, o cuprinse nostalgia după viaţa ei de dinainte, o viaţă sigură — n-ar fi crezut vreodată să simtă asta pentru zilele petrecute în familiile sociale. Venise în Tucson cu gândul că va găsi aici tot ce-şi dorea dintotdea- una: o soră, o familie care s-o împlinească. În schimb, găsise o familie destrămată, fără ca măcar s-o ştie, o soră geamănă moartă a cărei viaţă părea tot mai complicată cu fiecare minut, şi posibili ucigaşi pândind după flecare colţ.

Emma se îmbujoră, dintr-odată tensiunea acumulată o copleşi. Se îndepărtă cu scaunul de masă, cu un hârşâit puternic.

— Revin, spuse ea, năpustindu-se pe uşile batante care duceau la toaletă.

Intră într-o sală largă, plină cu oglinzi, pluş şi canapele din piele de culoarea coniacului. Într-un coş de lemn erau un fixativ de păr Nexxus, tampoane şi sticluţe cu gel antibacterian. Aerul era parfumat, iar din difuzoare se auzea muzică clasică.

Emma se prăbuşi pe un scaun, privindu-şi imaginea din oglindă. Faţa ei ovală, încadrată de bucle roşcat-închis, cu ochii care într-o lumină arătau albastru-indigo, în alta albastru marin şi care îi întorceau acum privirea. Erau aceleaşi trăsături ca ale fetei a cărei imagine zâmbea fericită din portretele de familie în vestibulul familiei Mercer, aceeaşi fată ale cărei haine parcă o zgâriau pe Emma, ca şi cum trupul ei ar fi simţit că nu-i aparţin.

Iar în jurul gâtului, Emma purta medalionul lui Sutton, acelaşi pe care ucigaşul îl folosise ca s-o stranguleze în bucătăria lui Charlotte, acelaşi despre care Emma era sigură că Sutton îl purtase când fusese ucisă. Ori de câte ori atingea argintul neted sau îl vedea

sclipind în oglindă, îşi aducea aminte de toate acestea, ca şi de faptul că, oricât de periculos ar fi fost, trebuia neapărat să-l găsească pe ucigaşul surorii ei.

Uşile se dădură de perete şi înăuntru pătrunseră zgomotele localului. Emma se întoarse şi văzu păşind spre ea pe podeaua acoperită cu un covor Navajo o blondă cu alură de studentă, îmbrăcată într-un tricou polo roz, cu logoul clubului pe piept.

— Ăăă... tu eşti Sutton Mercer?

Emma dădu din cap.

Fata băgă mâna în buzunarul pantalonilor.

— Cineva a lăsat asta pentru tine.

Şi scoase o cutie rotundă, albastră de la Tiffany. Pe o mică etichetă lipită deasupra scria pentru Sutton.

Emma o privi, temându-se puţin s-o atingă.

— De la cine este?

Fata ridică din umeri:

— A lăsat-o chiar acum la recepţie un mesager. Prietenele tale mi-au spus că te găsesc aici.

Emma luă cutia şovăind, iar fata se întoarse şi ieşi. Capacul se ridică uşor, dezvăluind o cutiuţă de bijuterii din catifea. Emmei îi trecură prin minte o mulţime de gânduri. O mică parte din ea spera să fie un cadou din partea lui Ethan. Sau, şi mai stânjenitor, putea fi din partea lui Garrett, care încerca s-o recucerească.

Cutiuţa se deschise cu un pocnet. Înăuntru era o amuletă de argint sclipitor, în formă de locomotivă.

Emma îşi plimbă degetele peste ea. Din catifeaua capacului ieşi pe neaşteptate o bucăţică de hârtie. Fata desfăcu micul sul şi descoperi un text scris cu majuscule:

CELELALTE S-AR PUTEA SĂ NU VREA SĂ-ŞI AMINTEASCĂ FARSA

CU TRENUL. DAR MIE MI-A RĂMAS PENTRU TOTDEAUNA ÎN MINTE. MULŢUMESC!

Emma strecură biletul înapoi în cutie şi o închise. Farsa cu trenul. Cu o seară în urmă, în dormitorul lui Laurel, citise curioasă despre cel puţin cincizeci de farse din Jocul Minciunii, dar niciuna dintre ele nu se referise la vreun tren.

Amuleta mi se întipări în minte şi, dintr-odată, stârni un flash. Un tren ţiuind în depărtare. Un ţipăt, apoi un carusel de lumini. Era... eram...

Dar amintirea dispăru imediat, la fel de repede cum apăruse!

2
CSI, TUCSON

Ethan Landiy deschise poarta de sârmă de la terenul public de tenis şi intră. Emma îl urmări cu privirea în timp ce se apropia de ea, cu umerii căzuţi şi mâinile în buzunare. Deşi era trecut de zece, lumina lunii lăsa să se vadă jeanşii lui uzaţi, Conversii cu talpa tocită şi părul negru, ciufulit, care făcea nişte cârlionţi dulci peste gulerul puloverului bleumarin. Unul dintre şireturi, desfăcut, se târa în urma lui pe teren.

— Te deranjează dacă las luminile stinse? spuse Ethan, arătând spre automatul care aprindea reflectoarele pentru antrenamentele de noapte.

Emma clătină din cap, dar simţi cum îi zvâcneşte inima. Nu-i suna chiar rău să rămână pe întuneric cu Ethan.

— Ce e cu farsa asta cu trenul? întrebă el, referindu-se la SMS-ul pe care Emma i-l trimisese cu câteva ore înainte, când îl rugase să vină pe terenul de tenis.

Devenise un punct de întâlnire pentru ei, un loc pe care-l simţeau doar al lor.

Emma îi întinse lui Ethan amuleta de argint.

— Cineva a lăsat asta pentru Sutton la club. Era şi un bileţel.

Repetând ce scria în bileţel, simţi un fior de gheaţă coborându-i pe şira spinării.

În depărtare se auzi huruitul unei motociclete. Ethan învârti amuleta în mână.

— Nu ştiu nimic despre niciun tren, Emma.

Când Ethan pronunţă numele ei adevărat, Emma simţi din nou cum îi zvâcneşte inima. O cuprinse o mare uşurare. Dar era şi primejdios. Ucigaşul o avertizase să nu spună nimănui. Iar ea încălcase regula.

— Dar sună ca şi cum cel care ţi l-a trimis a fost părtaş la farsă, continuă Ethan, sau chiar victimă.

Emma dădu din cap.

Tăcură amândoi o clipă, ascultând bufniturile unei mingi de baschet pe terenul din spate. Apoi, Emma băgă mâna în buzunar.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Îi întinse iPhone-ul ei şi, când degetele li se întâlniră întâmplător, simţi fluturaşi în stomac. Ethan era fermecător — cu adevărat fermecător.

Şi eu trebuia să recunosc că Ethan era fermecător - cu aerul lui de băiat misterios cu părul ciufulit. Era amuzant să văd cum surorii mele i se aprindeau călcâiele după el. Mă făcea să mă simt mai apropiată de ea, ca şi cum am fi fost amândouă atrase de el dacă aş mai fi trăit încă.

Emma îşi drese glasul în timp ce Ethan cerceta pagina pe care i-o deschisese.

— E o listă cu toţi cei din viaţa lui Sutton, explică ea grăbită. Am verificat tot - contul ei de pe Facebook, telefonul, mailurile. Şi acum sunt aproape convinsă că data morţii ei ar fi 31 august.

Ethan se întoarse spre ea:

— De unde ştii aşa de sigur?

Emma trase iute aer în piept.

— Uită-te aici! Apăsă iconul Facebook. I-am scris lui Sutton la 10.30, în seara de 31.

întoarse ecranul în aşa fel încât Ethan să poată citi textul: Chestia asta o să sune cam aiurea, dar cred că suntem rude. Nu cumva eşti adoptată?

— Iar Sutton a răspuns la 12.56, aşa.

Emma derulă pagina şi-i arătă lui Ethan răspunsul: Dumnezeule! Nu pot să cred aşa ceva! Da, chiar am fost adoptată...

Pe faţa lui Ethan apăru dintr-odată o expresie indescifrabilă.

— Păi şi cum crezi că a murit pe 31, dacă ţi-a răspuns pe Facebook?

— Am fost singura persoană care a vorbit cu Sutton în noaptea aia.

Emma cercetă lista cu apeluri a lui Sutton din 31. Ultimul apel la care răspunsese era de la Lilianna Fiorello, una dintre prietenele ei, la 4.32 p.m. Apoi, la 8.39, apel pierdut de la Laurel. Alte trei apeluri pierdute la 10.32, 10.45 şi 10.59, de la Madeline. Emma trecu la lista din ziua următoare. Apelurile pierdute începeau de la 9.01 a.m., Madeline, 9.20, Garrett, 10.36, Laurel.

— Poate că era ocupată şi nu a răspuns, sugeră Ethan.

Luă înapoi telefonul şi deschise pagina de Facebook a lui Sutton, căutând postările de pe Wall.

Emma strânse în mână medalionul lui Sutton.

— Am căutat înapoi în toată lista de apeluri, până în decembrie. Practic, a răspuns la toate apelurile primite. Şi dacă nu, a răspuns ceva mai târziu, oricui a sunat-o.

— Atunci ce e cu postarea asta scrisă de ea pe 31 ? întrebă Ethan arătându-i pe ecran. Nu înseamnă că-i evita pe toţi?

Ultima postare scrisă de Sutton data cu câteva ore înainte de mesajul Emmei: Ţi-ai dorit vreodată să poţi fugi de-acasă? Eu mi-o doresc uneori.

Emma clătină vehement din cap:

— Nimic n-o şoca pe sora mea. Nici măcar să fie strangulată.

Fie şi numai rostind cuvintele sora mea se simţea legată de Sutton profund şi puternic. La început, Emma se întrebase şi ea dacă nu cumva Sutton fugise într-adevăr de acasă — poate că şi faptul c-o băgase la înaintare pe sora ei geamănă era parte dintr-o farsă bine pusă la punct. Dar apoi cineva aproape c-o strangulase pe Emma acasă la Charlotte, iar Emma se convinse că moartea lui Sutton era pe bune.

— Ethan, pune-ţi mintea la contribuţie, continuă ea. Sutton scrie intenţionat postarea asta despre fuga ei... după care cineva o ucide? E prea mare coincidenţa. Dar dacă nu Sutton a scris-o — dacă a fost ucigaşul? în felul ăsta, dacă cineva ar fi observat lipsa ei, ar fi citit postarea pe Facebook şi ar fi considerat că a fugit, nu că a murit. O modalitate prin care ucigaşul îşi acoperea urmele.

Ethan rotea sub talpă o minge de tenis uitată pe teren. Pe materialul galben-strălucitor se vedea o tăietură de-a lungul cusăturii.

— Tot nu se explică mesajul scris de Sutton câteva ore mai târziu, prin care-ţi cerea să vii în Tucson. Cine l-a scris?

Tremurul vocii îi trăda emoţia.

Emma simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Eu cred că ucigaşul a scris ambele mesaje, şopti ea. Din momentul în care a aflat de existenţa mea, a vrut să vin aici ca să pot să preiau viaţa lui Sutton. Fără cadavru, nu există crimă.

Ethan cântări terenul cu privirea, ca şi cum încă n-ar fi cre- zut-o pe Emma, dar eu, una, eram aproape convinsă că sora mea avea dreptate. Mă trezisem în viaţa Emmei în noaptea de 31 august, cu doar câteva ore înainte să descopere filmu- leţul cu mine. Mă îndoiesc că aş fi putut să fiu Sutton cea vie şi Sutton stafia în acelaşi

timp.

Emma scrută contururile întunecate ale copacilor din depărtare.

— Aşadar, ce făcea Sutton în noaptea aia? Unde era? Şi cu cine?

— Ai găsit vreun indiciu în camera ei? întrebă Ethan. Vreun e-mail, vreo notiţă în calendar...

Emma clătină din cap.

— Am căutat prin jurnalul ei. Dar e foarte codat şi alambicat, ca şi cum ar fi ştiut că, într-o zi, avea să cadă în mâinile duşmanului ei. Nu există nicio relatare despre ce a făcut în noaptea în care a murit.

— Dar prin buzunare n-avea nicio hârtiuţă, ceva? întrebă Ethan. Bileţele mototolite în coşul de gunoi?

— Nu, spuse Emma, uitându-se în pământ la picioarele ei.

Dintr-odată, se simţi istovită.

Ethan suspină.

— Bine! Dar prietenele ei? Ştii unde se aflau în noaptea aia?

— Am întrebat-o pe Madeline, spuse Emma. Mi-a zis că nu-şi mai aminteşte.

— Convenabil, spuse Ethan, râcâind pământul cu vârful pantofului. Pe Madeline chiar aş vedea-o făcând asta. Balerina frumoasă şi nebună. Lebăda Neagră.

Emma râse scurt.

— Parcă exagerezi niţeluş, nu crezi?

În săptămâna care trecuse ieşise de mai multe ori cu Madeline. Ba chiar avuseseră o discuţie de la inimă la inimă despre Thayer şi se distraseră în cada de la spa. Atunci, Madeline îi adusese aminte Emmei de prietena ei dură-dar-ocroti- toare Alexandra Stokes, care locuia în Henderson, Nevada.

Emma se uită la Ethan:

— Poate că Madeline spunea adevărul. Adică, tu îţi aminteşti ce faceai pe 31?

— Chestia e că-mi amintesc. A fost prima zi a ploii de meteoriţi.

— Perseidele, dădu Emma din cap.

La prima lor întâlnire, Ethan privea stelele.

Zâmbi ruşinat, ca şi cum şi-ar fi amintit şi el episodul.

— Da, probabil că eram pe verandă. Spectacolul durează cam o săptămână.

— Şi te uitai la stele pentru că stelele sunt mai interesante decât oamenii, aşa-i? îl tachină Emma.

Ethan se îmbujoră şi-şi feri privirea.

— Decât unii oameni.

— S-o mai întreb pe Madeline? insistă Emma. Crezi că ascunde ceva?

Ethan clătină încet din cap.

— Cu fetele astea, nu ştii niciodată. Nu că aş fi luat parte la secretele lor, dar mi s-a părut mereu că e ceva în neregulă cu Madeline şi Charlotte. Înainte să apari tu în oraş, când Sutton trăia încă, păreau să-şi dispute atenţia ei, dar şi poziţia ei în acelaşi timp. Ethan se uită în depărtare. Ca şi cum o iubeau şi o urau la fel de mult.

Emma apăsă iconul Twitter de pe telefonul lui Sutton şi verifică pagina fiecărei prietene a fetei, dar nu găsi nimic deosebit pe data de 31. Dar când trecu la tweet-urile de pe 1 septembrie, ceva de pe pagina lui Madeline îi atrase atenţia. Ea scrisese un shout-out către @Chamberlainbabe, contul lui Charlotte de pe Twitter. Mulţumesc că ai fost alături de mine aseară, Char. Prietenii adevăraţi rămân împreună, orice-ar fi.

— Prietenii adevăraţi, spuse Ethan ironic. Ce să spun!

— Adică vezi să nu!

Ceva nu era în regulă.

— Madeline şi Charlotte nu sunt genul ultrasensibil. Deloc.

Emmei îi părea mai degrabă ca nişte camarazi stingheri

din aceeaşi armată a fetelor populare. Apoi Ethan sublinie acel aseară.

— Madeline se referă la 31.

M-am cutremurat. Poate că ele au fost cu mine în noaptea aceea. Poate că au ucis-o împreună pe aşa-zisa lor cea mai bună prietenă. Şi poate că urma Emma, dacă nu stătea cu ochii-n patru.

Emma îşi acoperi faţa cu mâinile, apoi se uită din nou la Ethan. Se simţi şi mai vinovată. Ucigaşul surorii ei îi urmărea fiecare mişcare. Cât avea să mai treacă până când ucigaşul afla că şi Ethan ştia adevărul şi se hotăra să-l reducă şi pe el la tăcere?

— Nu eşti obligat să mă ajuţi, ştii asta, şopti ea. Poate să fie periculos.

Ethan se întoarse spre ea, cu ochii arzând.

— Nu trebuie s-o faci singură.

— Eşti sigur?

Când el dădu din cap, Emma se simţi copleşită de recunoştinţă.

— Mulţumesc! N-aş putea s-o scot la capăt de una singură.

Ethan păru surprins.

— Nu pari genul de fată care să nu ducă la bun sfârşit ceva ce şi-a propus.

Emma ar fi vrut să se apropie de el şi să-i atingă pata de lumină pe care luna i-o proiecta pe obraz. El se mişcă puţin spre ea, până când genunchii li se loviră, şi se apropie ca şi cum ar fi fost pe cale s-o sărute. Emma îi simţea căldura trupului, îi vedea buza de jos, plină.

Se gândi la seara precedentă, când el îi spusese că începuse să se îndrăgostească de fata care-i preluase viaţa lui Sutton. Că începuse să se îndrăgostească de ea. Un alt gen de fată ar fi ştiut cum să pecetluiască legătura. În jurnalul ei, Emma avea o listă cu „metode de flirt", dar, practic, nu apelase la niciuna dintre ele.

Trosc!

Emma tresări, întorcând capul la dreapta. În capătul terenului, chiar din spatele unui copac, se văzu licărirea unui ecran de telefon mobil, ca şi cum ar fi fost cineva acolo care-i urmărea.

— Ai văzut?

— Ce? şopti Ethan.

Emma se uită mai atent. Dar în jur nu era decât întunericul, care-i dădu senzaţia neliniştitoare că cineva văzuse - şi auzise - totul.

3
ROŢILE SE ÎNVÂRT

Luni dimineaţă, Emma stătea în spatele unei roţi a olarului din atelierul de ceramică al liceului Hollier. Era înconjurată de bulgări de lut cenuşii, de unelte de lemn pentru sculptat şi tăiat şi de castroane strâmbe aşezate pe scânduri şi gata să fie băgate în cuptor. Aerul era umed şi mirosea a pământ; peste tot înjur se auzea scârţâitul roţilor care se învârteau şi clăm- pănitul picioarelor care apăsau puternic pe pedale.

Madeline se cocoţase pe scaunul din dreapta Emmei, hol- bându-se la roata ei ca şi cum ar fi fost un instrument de tortură.

— La ce bun să faci oale din lut? Nu există Pottery Bam pentru asta?

Charlotte pufni.

— Pottery Bam nu vinde oale! Ai impresia că şi Crate and Barrel vând lăzi şi butoaie?

— Şi că Pierre vinde debarcadere? chicoti Laurel, de pe rândul din faţa lor.

— Vorbă mai puţină, creaţie mai multă, fetelor! spuse doamna Gilliam, profesoara de atelier, strecurându-se printre roţi şi zornăind din brăţara cu clopoţei de la gleznă.

Doamna Gilliam se număra printre acei oameni care arată limpede că nu ar putea fi altceva decât profesori de artă. Purta pantaloni de jerseu evazaţi, veste cu broderii şi pandantive cu zorzoane peste tunici de batic care miroseau a paciuli mucegăit. Vorbea emfatic, amintindu-i Emmei de o bătrână asistentă socială pe nume doamna Thuerk, care vorbea întotdeauna ca într-un monolog shakespearian. O, tu, Emma... oare cu bunăvoinţă eşti tu tratată în acest sălaş pentru copii fără de părinţi din Nevada?

— Frumoasă lucrare, Nisha, ugui doamna Gilliam, trecând pe lângă masa lucioasă la care mai mulţi elevi pictau oalele în tonuri pământii.

Nisha Baneijee, care era co-căpitan al echipei de tenis alături de Sutton, se întoarse spre Emma cu o expresie de triumf. Ochii îi străluceau de ură, provocându-i Emmei un fior de teamă în piept. Era limpede că Nisha şi Sutton ţineau o duşmănie înverşunată — Nisha îi arunca priviri otrăvite Emmei din prima clipă când intrase în viaţa lui Sutton.

Ferindu-şi privirea, Emma aşeză un bulgăre de lut în mijlocul roţii, îşi puse palmele în jurul lui şi dădu drumul roţii să se învârtă până când obţinu o formă de castron. Laurel scoase un fluierat uşor.

— Cum de ştii să faci asta?

— Păi e norocul începătorului, spuse Emma, ridicând din umeri ca şi când n-ar fi fost cine ştie ce scofală, deşi mâinile îi tremurau imperceptibil.

Îi veni în minte şi un titlu de ziar: îndemânarea într-ale olăritului o trădează pe Emma Paxton, care se dădea drept Sutton Mercer. Scandal! Emma învăţase să lucreze lutul în Henderson. Petrecuse ore întregi după cursuri în faţa roţii. Era o alternativă bine-venită, decât să meargă acasă la Ursula şi Steve, părinţii sociali hipioţi la care locuia pe atunci şi care nu credeau în binefacerile duşului. Regula Fără-Clăbuci li se aplica perfect lor, hainelor lor şi celor opt dulăi râioşi.

Emma îşi trecu mâna prin castron şi, când acesta îşi pierdu forma, dădu drumul unui oftat prefăcut de dezamăgire.

— Cam atât pentru azi!

Imediat ce doamna Gilliam dispăru în camera cuptorului, Emma se uită la Madeline şi ridică piciorul de pe pedală. Madeline şi celelalte fete păreau în continuare posibilele ucigaşe ale lui Sutton. Dar nu exista nicio dovadă.

Ştergându-se pe mâini cu un prosop, Emma scoase iPho- ne-ul lui Sutton şi caută în calendar.

— Fetelor, spuse ea, ştie careva când am avut ultima programare la coafor? Am uitat s-o trec în calendar şi vreau să pun o notiţă pentru următoarea. Să fi fost în... 31 august?!

— Ce zi era? întrebă Charlotte.

Arăta epuizată, ca şi cum n-ar fi dormit deloc cu o noapte înainte. Strânse cu prea mare putere lutul, transformând castronul într-o clătită storcită.

Emma tastă iar pe telefon.

— Ăăă... ziua de dinaintea petrecerii de la Nisha.

Înainte ca Madi să mă răpească la Sabino Canyon, luându-mă drept Sutton. Sau poate ştiind că nu sunt Sutton.

— Cu două zile înainte de începerea şcolii.

Charlotte se uită la Madeline.

— N-a fost ziua-n care noi...

— Nu, se repezi Madeline, aruncându-i lui Charlotte o privire de gheaţă. Apoi, întorcându-se spre Emma: Niciuna dintre noi nu ştie unde ai fost tu în ziua aia, Sutton. Altcineva trebuie să-ţi trateze amnezia asta.

Pe pielea de porţelan a lui Madeline licăriră lumini fluorescente. O privi pe Emma cu ochi mijiţi, ca şi cum i-ar fi sugerat să renunţe la subiect. Charlotte se uita când la Emma, când la Madeline, părând dintr-odată alarmată. Chiar şi I.aurel, care stătea cu spatele la ele, se crispase.

Emma aşteptă, ştiind că atinsese un punct sensibil şi nădăjduind că cineva îi va spune care anume. Dar când tăcerea tensionată se prelungi, renunţă. Stai o tură, gândi ea, vârân- du-şi mâna în buzunar şi frământând cu degetele amuleta de argint în formă de locomotivă.

— Mă rog! Mă gândeam că e timpul pentru o nouă farsă în Jocul Minciunii.

— Super, murmură Charlotte, uitându-se din nou la bucata de lut care se învârtea în faţa ei. Ai vreo idee?

În celălalt capăt al încăperii, o fată se spăla pe mâini la chiuvetă, iar dinspre cuptor răzbătu o trosnitură puternică.

— Faza cu furatul maşinii mamei mele a fost tare de tot! zise Emma, amintindu-şi că văzuse pe computerul lui Laurel un filmuleţ cu fetele comiţând fapta. Poate că ar trebui să mai facem chestii de-astea.

Madeline dădu din cap, gânditoare.

— Poate.

— Doar că... de data asta cu o schimbare! continuă Emma, pronunţând cuvintele pe care le repetase cu o noapte înainte în dormitorul lui Sutton. De exemplu, să lăsăm maşina cuiva la o spălătorie. Sau s-o scufundăm într-o piscină. Sau s-o lăsăm pe o linie ferată.

La cuvintele linie ferată, Charlotte, Madeline şi Laurel se încordară. Emma simţi un junghi fierbinte, ascuţit în stomac. Punct ochit, punct lovit!

— Foarte nostim! spuse Charlotte, aruncând pe jos bucata ei de lut, care bufni pe podea.

— Nu sunt permise repetiţiile, ai uitat? şuieră Laurel peste umăr.

Madeline îşi trecu dosul palmei peste frunte şi o privi pe Emma.

— Şi speri să vină din nou poliţaii?

Poliţaii! M-am străduit cât am putut să scot la iveală din asta vreun crâmpei de amintire. Dar de scânteia aceea cu linia ferată se alesese praful.

Emma se uită la prietenele lui Sutton, simţindu-şi gura uscată. Dar înainte să-şi poată construi următoarea întrebare, prin difuzor se auzi un anunţ.

— Atenţie! spuse vocea subţirică a Amandei Donovan, cea care citea anunţurile zilnice. Este momentul să anunţăm câştigătoarele concursului pentru Curtea1 de prinţese de la Balul de Halloween, votate de băieţii talentaţi din echipele de fotbal, de soccer, de cros şi de volei ale Liceului Hollier! Mai sunt două săptămâni, fantome şi goblini, aşa că ar trebui să vă cumpăraţi bilete astăzi, înainte să se epuizeze! Eu şi partenerul meu ni le-am cumpărat deja!

Madeline îşi ţuguie dezgustată buzele:

— Cu cine ar putea ieşi Amanda? Cu unchiul Wes?

Charlotte şi Laurel chicotiră. Unchiul Amandei era Wes

Donovan, un prezentator de ştiri sportive care avea propriul său show la radio Sirius. În anunţurile de dimineaţă, Amanda pomenea

mereu numele lui, determinând-o pe Madeline să jure că cei doi eţau amanţi secreţi.

— Felicitaţi-le alături de mine pe Norah Alvarez, Madison Cates, Jennifer Morrison, Zoe Mitchell, Alicia Young, Tinsley Zimmerman...

De câte ori era rostit un nume, Charlotte, Madeline şi

Laurel arătau cu degetul mare în sus sau în jos.

— ...şi pe Gabriella şi Lilianna Fiorello, primele gemene

care vor face parte din Curtea Balului de Halloween! încheie Arnanda. Calde felicitări, doamnelor!

' Grup de elevi care constă dintr-un rege şi o regină, prinţi şi prinţese.

Madeline clipi de câteva ori la rând, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Gemenele Twitter? în Curte?

Charlotte pufni.

— Cine le-o fi votat?

Emma se uita de la una la alta, încercând să nu piardă un cuvânt. Gabby şi Lili Fiorello, Gemenele Twitter, erau gemene dizigote. Amândouă aveau ochi mari albaştri şi păr galben ca mierea, dar fiecare avea şi trăsăturile ei particulare, cum ar fi aluniţa de pe bărbia lui Lili sau buzele gen Angelina Jolie ale lui Gabby. Emma încă nu ştia sigur dacă cele două făceau sau nu parte din gaşcă. Participaseră la petrecerea în pijamale pe care o dăduse Charlotte cu două săptămâni în urmă, când atacatorul anonim o strangulase pe Emma, aproape omorând-o, dar nu erau membre ale Jocului Minciunii. Cu feţele lor de spiriduşi, cu mentalitatea lor de creiere gemene şi cu dependenţa de iPhone, Emmei îi aduceau aminte de frişca Cool Whip: nişte fete înfoiate şi lipsite de substanţă.

Eu însă nu eram prea sigură de asta. Dacă învăţasem ceva, era că înfăţişarea te poate înşela...

Ca şi cum ar fi fost dinainte plănuit, în încăpere se auziră simultan patru sonerii de telefon. Charlotte, Madeline, Laurel şi Emma îşi căutară fiecare telefonul. Pe ecranul mobilului Emmei apăreau două noi SMS-uri, unul de la Gabby, celălalt de la Lili. ştiam că suntem nemaipomenite! scria Gabby, abia

AŞTEPT SĂ NE PUNEM COROANELE! Scria Lili.

— Divele! spuse Madeline, de lângă ea.

Emma se uită şi ea pe ecranul telefonului. Madeline primise aceleaşi SMS-uri.

Charlotte pufni, cu ochii în telefonul ei.

— Ar trebui să se costumeze amândouă în Carrie. Aşa am putea să le aruncăm nişte sânge de porc peste ţeste.

Telefonul Emmei ţârâi din nou. Lili îi trimisese un alt mesaj, cine-i cea mai frumoasă din ţară? ce zici de asta, regină-căţea?

— Ei, acum e oficial că n-or să vină cu noi în excursie după bal, declară Charlotte.

— Iar facem chestia aia? spuse Laurel, strâmbând din nas.

— Aşa-i tradiţia! spuse apăsat Charlotte. Se uită la Emma: Am dreptate, Sutton?

Excursie? Emma ridică o sprânceană. Fetele astea nu păreau genul iubitor de natură. Dar dădu din cap:

— Ai dreptate.

— Poate că ar trebui să încercăm izvoarele termale de pe Muntele Lemmon, spuse Madeline, strângându-şi părul negru într-un coc. Gabby şi Lili spuneau că ar conţine săruri naturale care-ţi fac pielea catifelată.

— Am vorbit destul de Gabby şi Lili, se plânse Charlotte, încuranjându-şi bentiţa de păr albastră. Nu-mi vine să cred că Irebuie să organizăm o petrecere pentru ele. Or să fie imposibile.

Emma se încruntă.

— De ce să organizăm o petrecere?

Pentru o clipă, celelalte o fixară cu privirea. Charlotte plescăi.

— Îţi mai aduci aminte de o mică organizaţie numită Comitetul Balului foştilor absolvenţi? Singura activitate de care te-ai ocupat încă din clasa a noua?

Emma simţi cum i se accelerează pulsul. Şi scoase un râs forţat.

— Încercam să fiu ironică. Aţi auzit de aşa ceva?

Charlotte îşi dădu ochii peste cap.

— Păi, din păcate, petrecerea pentru Curte nu poate să fie o ironie. Trebuie să fie mai tare decât cea de anul trecut.

Emma închise ochii. Sutton... Într-un comitet de organizare a unui bal? Pe bune? Pe când învăţa în Henderson, Emma şi buna ei prietenă Alex obişnuiau să facă haz pe seama fetelor din comitetul Balului. Erau toate un fel de Martha Stewart' în formare, obsedate de coacerea brioşelor, de steguleţele pentru decorarea sălii şi de

alegerea celor mai bune compilaţii de slow-uri.

Dar din câte-mi aminteam, era o onoare să faci parte din Comitetul Balului foştilor absolvenţi de la liceul Hollier. Exista şi o regulă strictă: cei care organizau Balul foştilor absolvenţi nu puteau să facă parte din Curte, de aceea Amanda nu pronunţase şi numele meu. Totuşi, dacă memoria mea fragmentară nu mă înşela, la ultimul bal mă plimbasem prin sală cu o eşarfă de prinţesă peste piept.

Mă întrebam: Oare Emma avea să mai fie încă aici, ca să-mi ţină locul la Balul de absolvire de anul acesta? Oare moartea mea avea să rămână nedezlegată atât de mult timp? Oare Emma avea să continue minciuna asta până la primăvară? Toate gândurile astea mă umplură de teamă. Dar şi de bine cunoscuta durere produsă de tristeţe. Pentru mine, se terminase definitiv cu balurile. Gata cu bucheţelele de flori la încheietură, cu limuzinele, cu cheiurile de după. Mi se făcu dor chiar şi de muzica proastă de la bal, de DJ-ii gogomani care se credeau următorii Girl Talk. Cât am fost în viaţă, am lăsat totul să treacă aşa de repede, abia dacă am reţinut câteva momente, fără să-mi dau seama ce bine trăiam.

Se auzi clopoţelul şi fetele se ridicară de la roţile lor. Emma se duse la chiuvetă şi lăsă apa rece să-i curgă peste mâinile pline de lut. Pe când se ştergea cu un prosop de hârtie, auzi telefonul lui Sutton ţârâind din nou în geantă şi îl scoase, oftând. Să fi fost încă un mesaj de la Gabby şi Lili?

Dar era un mail din contul ei pe care-l încărcase pe telefonul lui Sutton. de la alex, scria acolo, mă gândesc la tine!

SUNĂ CÂND POŢI! ABIA AŞTEPT SĂ VORBIM! XX

Emma strânse iPhone-ul în mână, gândindu-se ce să răspundă. Nu-i mai scrisese de mult lui Alex, singura persoană, în afară de Ethan, care ştia de călătoria ei în Arizona. Dar, spre deosebire de Ethan, ei îi ascunsese adevărul: Alex credea în continuare că Sutton era în viaţă şi că o primise pe Emma acasă la ea. Uneori, când se trezea dimineaţa, Emma încerca să pretindă că lucrurile chiar aşa stăteau şi că evenimentele care avuseseră loc şi ameninţările fuseseră doar un vis. Începuse chiar o rubrică în jurnalul ei intitulată „Lucruri pe care le-aş face împreună cu Sutton dacă ar fi aici”. Ar fi învăţat-o pe Sutton cum să facă chou-â-la-creme, lucru pe care-l învăţase la slujba de catering de după orele de şcoală. Sutton i-ar fi arătat cum să-şi curbeze genele, ceea ce Emmei nu-i ieşise

niciodată aşa cum trebuie. Şi poate, la şcoală, ar fi schimbat locurile, mergând una la orele celeilalte şi răspunzând la numele celeilalte. Nu pentru că ar fi fost nevoite. Ci pentru că aşa ar fi vrut.

Deodată, Emma avu senzaţia clară c-o urmărea cineva. Se răsuci pe călcâie, constatând că atelierul de ceramică era aproape gol acum. Dar de pe hol o priveau două perechi de ochi. Erau Gabby şi Lili, Gemenele Twitter. Când îşi dădură seama că le văzuse, rânjiră, îşi apropiară capetele şi începură să şuşotească. Emma tresări.

Simţi cum o atinge cineva pe braţ, şi tresări din nou. Lângă ea era Laurel, sprijinită de butoiul mare şi cenuşiu cu lut umed de lângă chiuvetă.

— Bună! făcu Emma, cu inima bubuindu-i în urechi.

— Te aşteptam, spuse Laurel, aruncându-şi o şuviţă de păr blond, strălucitor, peste umăr şi holbându-se la iPhone-ul din mâna Emmei. Îi scriai cuiva mai special?

Emma aruncă telefonul lui Sutton în geantă.

— Ăăă, nu chiar.

Gemenele Twitter dispăruseră.

Laurel o prinse de braţ.

— De ce ai amintit de farsa cu trenul? întrebă ea în şoaptă, cu o voce dură. Nimănui nu i se pare nostimă.

Emma simţi picături de transpiraţie curgându-i pe ceafa. Deschise gura, dar nu reuşi să spună nimic. Cuvintele lui Laurel îi aduceau aminte de bileţelul pe care-l primise odată cu amuleta: celelalte s-ar putea să nu vrea să-şi amintească

DE FARSA CU TRENUL. DAR MIE MI-A RĂMAS PENTRU TOTDEAUNA ÎN MINTE.

Ceva se întâmplase în noaptea aceea. Ceva groaznic!

Emma respiră adânc, îşi trase umerii înapoi şi-şi trecu braţul pe după talia lui Laurel.

— Nu mai fi aşa sensibilă. Hai să mergem. Miroase ca dracu' aici.

Spera că vocea îi sunase mai veselă decât se simţea.

Pentru o clipă, Laurel o fixă cu privirea, după care o urmă în holul aglomerat. Emma răsuflă uşurată când Laurel o luă in direcţia opusă. Se simţea ca şi cum evitase un glonţ uriaş.

Sau poate, m-am gândit eu, tocmai deschisese o cutie plină cu viermi.

4
DOCUMENTE DOVEDITOARE

După antrenamentul de tenis, Laurel ajunse cu VW Jetta ei negru pe strada familiei Mercer, dintr-un cartier rezidenţial aflat la poalele munţilor Santa Catalina, cuprinzând case cu stucaturi de culoarea nisipului şi curţi pline de plante deşer- tice cu frunze cărnoase. În maşină nu se auzea decât plescăitul lui Laurel, care mesteca de zor la gumă.

— Bun... mulţumesc că m-ai dus acasă, spuse Emma, rupând tăcerea stânjenitoare.

Laurel îi aruncă o privire rece.

— O să-ţi scoţi vreodată maşina de sub sechestru, sau o să fiu şoferul tău pe veci? Nu poţi să minţi la nesfârşit că e la Madeline, ştii bine. Mama şi tata nu sunt chiar atât de proşti.

Emma se prăbuşi în scaunul ei. Maşina lui Sutton fusese sechestrată înainte să ajungă ea în Tucson. Dacă Laurel nu mai avea de gând s-o ducă de colo-colo, era nevoită să se străduiască s-o recupereze.

Laurel tăcu din nou. Încă de la ora de atelier se purtase rece cu Emma, întorcându-i spatele când o rugase să facă pereche cu ea la tenis şi ridicând din umeri când îi sugerase să treacă pe la un Jamba Juice în drum spre casă. Emma ar fi vrut să ştie cuvintele magice care ar fi facut-o pe Laurel să se deschidă, dar experienţa vieţii alături de o soră îi lipsea. Avusese surori adoptive, desigur, dar rareori fuseseră relaţii care să se sfârşească bine.

Nu că relaţia dintre mine şi Laurel ar fi avut vreun succes. Nu mai eram apropiate de ani de zile. Vedeam flash-uri de când eram mici de tot, ţinându-ne de mână într-un carusel de la bâlci sau trăgând cu ochiul la petrecerile părinţilor noştri, dar între timp se petrecuse ceva.

După ce trecu pe lângă trei case mari — În curţi doi grădinari udau arbuştii de mesquite' — Laurel intră pe aleea casei Mercer.

— Rahat! spuse ea în şoaptă.

Emma îi urmări privirea. Pe banca de fier forjat de pe verandă stătea Garrett. Nu se schimbase încă de ghetele cu crampoane şi de tricoul de fotbal. Purta genunchiere pline de noroi şi în mână ţinea o cască de protecţie pentru ciclişti.

Emma ieşi din maşină şi trânti portiera.

— B... bună, spuse ea şovăitoare, uitându-se la Garrett.

Colţurile gurii lui rozalii se curbară dezaprobator. Ochii căprui aruncau scântei. Părul blond îi era asudat de la antrenament. Stătea chiar pe marginea băncii, ca o pisică gata să ţâşnească.

1 Mesquite este un aliment tradiţional în zonele aride ale Americii. I sic o leguminoasă înrudită cu fasolea, mazărea sau bobul.

Laurel coborî şi ea pe alee, făcându-i semn cu mâna lui Garrett şi intrând în casă.

Emma urcă încet treptele verandei, păstrând distanţa faţă de Garrett.

— Ce mai faci? spuse cu o voce scăzută.

Garrett scoase un zgomot urât din fundul gâtlejului.

— Tu ce crezi că fac?

Aspersoarele automate porniră deodată în curtea din faţă, învăluind plantele în miriade de stropi. În depărtare, un trimmer de gazon se trezi la viaţă. Emma oftă.

— Îmi pare foarte rău.

— Chiar aşa? spuse Garrett, strângând casca în palmele lui mari. Atât de rău încât nu mi-ai răspuns la apeluri? Atât de rău încât nici măcar nu vrei să te uiţi la mine acum?

Emma îi privi pieptul lat, picioarele puternice şi tuleiele de pe bărbie. Înţelese de ce-i plăcea lui Sutton de el, dar i se strânse inima când se gândi că băiatul nu cunoştea adevărul.

— Îmi pare rău, repetă şi cuvintele i se opriră în gât. A fost o vară ciudată, spuse ea.

Asta era un eufemism.

— Ciudată pentru că ai întâlnit pe altcineva? spuse Garrett şi îşi încleştă pumnii, făcându-şi bicepşii să zvâcnească.

— Nu!

Emma se dădu un pas înapoi, uimită, cât pe ce să intre cu capul în clopoţeii de vânt agăţaţi de doamna Mercer de streaşină.

Garrett îşi şterse palmele de tricou.

— Dumnezeule! Luna trecută erai atât de aproape. Erai cu minei De ce ai început să mă urăşti dintr-odată? Să fie adevărate avertizările pe care le-am primit de la toată lumea? Aşa este de fapt Sutton Mercer? Adevărata Sutton?

Adevărata Sutton. Cuvintele îmi răsunară dureros în urechi, un

refren pe care-l auzisem de atâtea ori în ultimele săptămâni. Din noua mea perspectivă, am început să-mi dau seama cât de rău obişnuiam să mă port cu oamenii.

— Nu te urăsc, protestă Emma. Doar că...

— Ştii ce? Nu-mi pasă. Garrett se plesni peste coapse şi se ridică. Relaţia noastră s-a terminat. N-am nevoie de scuzele tale. Nu mai pic în plasa jocurilor tale. Asta i-ai făcut şi lui Thayer. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Emma făcu un pas înapoi, surprinsă de duritatea vocii lui şi de faptul că-l pomenise pe fratele lui Madeline.

Thayer. Numai auzindu-i numele îmi veniră în minte ochii lui verzi, limpezi, pometii înalţi şi părul negru şi ciufulit. Apoi, am văzut altceva: o imagine cu noi doi în curtea şcolii. Aveam faţa în lacrimi, în vreme ce Thayer îmi vorbea pe un Ion stăruitor, ca şi cum se străduia să mă facă să înţeleg ceva, dar amintirea se risipi imediat.

Emma încercă din nou să vorbească:

— Nu sunt sigură ce crezi tu că am...

— Aş vrea să-mi dai înapoi jocul Grand Theft Auto, o întrerupse Garrett, întorcându-şi privirea spre gazonul impecabil din faţa casei.

Un labrador negru urina lângă un frasin.

— E în PS3-ul tău.

— O să-l caut, murmură Emma.

— Şi cred că nu mai am nevoie de ăsta!

Garrett scoase din geanta lui militară un bilet lung şi subţire pe care era scris cu litere şterse: balul de halloween. 1-l întinse cu un gest aproape violent, apoi se apropie de ea, până când aproape se atinseră. Trupul îi tremura într-un fel de energie abia stăpânită. Emma nu mai respira, înspăimântată de ce-ar fi putut avea el de gând să facă.

— Să ai o viaţă frumoasă, Sutton, şopti Garrett cu o voce de gheaţă.

Se îndepărtă pe alee, cu crampoanele lui scoţând nişte zgomote seci, apoi se urcă pe bicicletă şi dispăru.

— La revedere! am şoptit eu în urma lui.

Treaba asta mersese bine. Practic, fusese prima despărţire din viaţa Emmei - toate relaţiile ei de până acum fie sfârşiseră într-o amiciţie reciprocă, fie dăduseră chix. Nu era de mirare că lumea spunea că e ceva nasol.

Cutremurându-se, Emma se întoarse să intre în casă. Traversând veranda spre uşa de la intrare, zări un SUV alb care staţiona pe stradă. Prin parbriz răzbătu o fulgerare de păr blond. Dar înainte să distingă şi chipul, maşina demară, dispărând într-un nor de fum.

în bucătărie, Emma dădu peste Laurel, care tăia un măr în felii.

— Cunoaştem pe cineva care conduce un SUV alb? o întrebă.

Laurel o fixă cu privirea.

— În afară de Gemenele Twitter?

Emma se încruntă. Gemenele locuiau tocmai în partea cealaltă a oraşului.

— Ei? făcu Laurel. Ce s-a întâmplat cu Garrett?

Pe chip avea o expresie de satisfacţie. Acum ea e cea care vrea să vorbim, gândi cu amărăciune Emma.

Apoi se apropie de blatul din bucătărie şi îşi aruncă în gură o felie zemoasă de măr.

— S-a terminat.

Expresia de pe chipul lui Laurel se îndulci puţin.

— Eşti bine?

Emma îşi şterse palmele de şortul de tenis.

— N-am nimic, răspunse ea, fixând-o cu privirea. Dar ce crezi, el o să fie bine?

Laurel muşcă dintr-o felie de măr şi se uită la uşile de sticlă care dădeau spre curtea din spate.

— Nu ştiu. Pentru mine, Garrett a fost întotdeauna o enigmă, spuse ea în cele din urmă. M-am întrebat mereu dacă se ascunde ceva dincolo de aparenţe.

Emma tresări când îşi aminti cum se apropiase Garrett de ea pe verandă, ameninţător.

— Ce vrei să spui?

— A, nu ştiu! zise Laurel făcând un semn de indiferenţă cu mâna, ca şi cum dintr-odată şi-ar fi amintit că în ziua aceea nu vorbea cu Emma.

Aruncă pe masa de bucătărie un teanc de plicuri:

— Astea-s pentru tine.

Apoi se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă pe hol. In vreme ce Emma răsfoia absentă nişte cataloage, gândindu-se la vizita lui Garrett şi la cuvintele obsedante ale lui Laurel, îi atrase atenţia un plic cu un logo bancar în colţul de sus: amex blue. Era adresat lui Sutton Mercer.

Desfăcându-l, Emma simţi un nod în gât. Era extrasul de cont al lui Sutton, cel din luna în care fusese ucisă. Cu degete tremurătoare, desfăcu hârtia şi citi coloanele cu plăţile din luna august. BCBG... Sephora... Walgreens... delicatese AJ. Apoi privirea îi căzu pe plata din 31 august. Optzeci şi opt de dolari. Clique.

Nervii i se încordară. Clique. Dintr-odată, cuvântul păru ameninţător, ca sunetul produs de trăgaciul unei arme.

Scoase din geantă telefonul lui Sutton. Ethan răspunse abia la al doilea apel.

— Trebuie să ne vedem diseară, şopti Emma. Cred că am dat peste ceva.

5
SITUAŢIILE EXTREME CER MĂSURI EXTREME

Câteva ore mai târziu, Emma şi Ethan se găseau în Honda tfrena, rablagită, a lui Ethan, în parcarea din spate a unui şir de magazine din apropiere de Universitatea din Arizona. Mirosea a pizza pe vatră. Prin preajmă treceau studenţi cher- (hcliţi, fredonând fals refrene ale lui Taylor Swift. Se aflau acolo un „magazin de vise” numit Wonderland, un salon de frumuseţe punk-rock numit Pink Pony şi un chioşc cu firma Wildcat Central, care vindea păhăruţe de whisky şi pantaloni de trening cu însemnul Universităţii din Arizona. Chiar în capăt se găsea un butic numit Clique.

Ethan îşi trase pe ochi cozorocul şepcii lui roşii de base- ball Arizona Diamondbacks.

— Eşti pregătită?

Emma dădu din cap, stăpânindu-şi emoţiile. Trebuia să lie pregătită.

Când Ethan îşi desfăcu centura de siguranţă, Emma simţi m tot corpul un val de recunoştinţă.

— Ethan! spuse ea, atingându-i locul moale din spatele cotului şi simţind mici înţepături fierbinţi în vârful degetelor. Vreau doar să-ţi mulţumesc. Încă o dată.

— Ei, făcu Ethan, uşor stânjenit. Nu trebuie să-mi tot mulţumeşti. Nu sunt Maica Tereza. Împinse portiera deschisă cu piciorul. Hai! începe circul!

Manechinele din vitrina magazinului Clique purtau măşti de

Halloween excentrice şi erau îmbrăcate în haine luxoase de caşmir, rochii de mătase şi eşarfe diafane. O fixau pe Emma cu ochii lor negri. Când intră pe uşa principală, alături de Ethan, se auzi un clopoţel sunând.

M-am uitat şi eu de jur-împrejur, încercând să recunosc câte ceva. În faţă, o masă înţesată cu jeanşi skinny, cu pantaloni de doc skinny, cu pantaloni cargo skinny şi cu leggings chiar şi mai skinny ocupa cea mai mare parte din magazin. Ghete, pantofi fără toc, pantofi cu toc şi espadrile erau aliniate pe pervaz ca nişte soldaţi gata de luptă. Dar nimic nu ieşea în evidenţă, arăta ca genul obişnuit de butic la care obişnuiam să merg.

Emma se apropie de un stativ şi se uită la eticheta cu preţul unui tricou alb, simplu, de bumbac. Optzeci de dolari? întreaga ei garderobă din clasa a Xl-a costa mai puţin de-atât!

— Vă pot ajuta cu ceva?

Emma se răsuci şi dădu cu ochii de o brunetă înaltă cu o privire â la Megan Fox şi sâni â la Heidi Montag. Când fata îl văzu pe Ethan, se lumină la faţă.

— Ethan! Salut!

— Salut, Samantha! spuse Ethan, plimbându-şi degetele pe un articol de pe masă şi apoi roşind şi retrăgându-le repede când îşi dădu seama că era o pereche de chiloţi roz de dantelă. Nu ştiam că lucrezi aici.

— Doar cu jumătate de normă. Vânzătoarea se uită din nou la Emma, posomorându-se. Voi doi sunteţi... prieteni?

Ethan îi aruncă o privire Emmei, strâmbând din colţul gurii.

— Sutton, ea e Samantha. E de la St. Xavier. Samantha, ea e Sutton Mercer.

Samantha îi luă Emmei tricoul din mână, punându-l la loc pe stativ.

— Sutton şi cu mine ne cunoaştem deja.

Emma se încordă, alarmată de tonul Samanthei.

— Mda. De fapt, mă întrebam dacă ţii cumva evidenţa plăţilor, spuse ea, arătându-i extrasul de cont de la Amex al surorii sale. Am nişte probleme pentru că mi-am depăşit creditul de pe card, şi vreau să retumez nişte marfă pe care am cumpărat-o pe treizeci şi unu august, adăugă cu un chicot irnat. Problema e că nu-mi aduc aminte ce am cumpărat şi de unde.

Samantha îşi apăsă pieptul cu mâna, prefăcându-se surprinsă.

— Nu-ţi mai aduci aminte ce-ai cumpărat?

— Păi, nu! spuse Emma, vrând să-şi dea ochi peste cap.

Dacă ar fi ştiut răspunsul, la ce-ar mai fi întrebat? Dar avea nevoie de ajutorul Samanthei, aşa că trebuia să-şi muşte limba şi să păstreze replica pentru lista cu „răspunsuri pe care ar fi trebuit să le dau", o seamă de răspunsuri nostime la care se gândise, dar pe care nu îndrăznise să le rostească.

— Îţi aminteşti ce ai furat? o provocă Samantha.

— Ce-ai spus?

— Ultima oară când ai fost aici, spuse încet vânzătoarea, ca şi cum ar fi vorbit unui copil de grădiniţă, tu şi cu prietenele tale aţi furat o pereche de cercei de aur. Sau ai uitat şi asta oare?

Se pare că ultima mea zi pe pământ mi-am petrecut-o ca hoaţă de magazine.

Emma se agăţă de cuvintele Samanthei.

— Cu prietenele mele? Care dintre ele?

— Ia spune, ce-ai de gând? strigă Samantha, cu ochii în flăcări. Crede-mă, dacă aş şti cine erau sau aş avea o dovadă serioasă că voi aţi făcut-o, v-aş denunţa imediat.

Se răsuci brusc şi pomi călcând apăsat cu ghetele ei cu toc cui spre fundul magazinului, unde începu nervoasă să aşeze la locul lor nişte pulovere cu romburi.

Pentru o clipă, în butic nu se mai auziră decât sunetele de tobă dintr-un dance mix al celor de la Chemical Brothers. Apoi Emma îşi trecu degetele peste o rochie de lână aspră şi îl privi pe Ethan.

— Cu ce prietene o fi fost Sutton? De ce nu mi-or fi spus?

Ethan ridică un pantof fără toc, rotindu-l în mâini, apoi

Îl puse la loc lângă perechea lui.

— Poate că după furtul din magazin s-au pierdut cu firea.

— Să se piardă cu firea pentru un furt din magazin? Glumeşti? spuse Emma, apropiindu-se de Ethan şi vorbind aproape în şoaptă. Sunt aceleaşi fete care au strangulat-o pe Sutton doar ca să se amuze. Iar când poliţiştii m-au dus la liceu într-o maşină de-a lor în prima zi de şcoală, au fost de-a dreptul încântate.

Emma îşi reaminti scurtul episod de la secţia de poliţie. Când ea încercase să le spună cine era cu adevărat, poliţiştii îi închiseseră gura imediat, necrezând nicio secundă că putea fi altcineva decât Sutton Mercer. Pe de altă parte, Sutton avea o grămadă de antecedente — poliţistul de serviciu, detec- livul Quinlan, venise cu

o mapă de hârtie uriaşă plină cu faptele comise de ea. Conţinea probabil nenumăratele farse din Jocul Minciunii.

Emma îşi îndreptă umerii. Brusc, îi venise o idee: şi dacă în dosarul ăla se găsea ceva despre farsa cu trenul? Madeline spusese ceva cum că apăruseră şi poliţiştii. Din fundul magazinului, Samantha o privea cu coada ochiului.

Emma îl atinse pe Ethan pe umăr.

— Nu-mi place privirea ta, spuse el. La ce te gândeşti?

— O să vezi, răspunse ea, ridicând la întâmplare de pe masă o poşetuţă turcoaz Tori Burch.

După ce se asigură că Samantha o urmăreşte, ascunse poşetuţa sub cămaşă, simţind pielea moale pe burtă.

— Ce dracu'! strigă Ethan, făcând disperat un semn de tăiere de-a curmezişul gâtului. Eşti nebună?

Emma nu-l luă în seamă.

Pulsul i se accelerase. Se simţea atât de ciudat, de penibil. Becky obişnuia tot timpul să fure din magazinele mai mici — o acadea de colo, un pachet de gumă de mestecat aruncat în buzunarul Emmei dincolo, o dată chiar a ieşit din magazin cu două sticle de coca-cola de doi litri băgate pe sub cămaşă ca doi sâni falşi. Emma trăia cu teama că poliţiştii le vor duce pe amândouă la închisoare — sau, şi mai rău, o vor despărţi de mama ei. Dar, în cele din urmă, nu poliţia fusese cea care o îndepărtase pe Becky de ea. Becky îşi abandonase fiica din proprie iniţiativă.

— Stai pe loc!

Emma îngheţă cu mâna pe clanţa uşii. Samantha o întoarse cu faţa la ea. Sprâncenele ei formau un V perfect.

— Frumoasă încercare! Dă-o-napoi!

Oftând, îşi îndepărtă mâna de corp şi-şi ridică uşor cămaşa. Poşeta căzu pe jos, iar lanţul ei auriu zăngăni pe gresie. O fată pe jumătate dezbrăcată scoase capul din cabina de probă şi gemu.

Samantha culese poşeta de pe jos cu un rânjet şi-şi scoase BlackBeny-ul din buzunarul blugilor ei mulaţi. Dădu telefonul pe speaker şi formă un număr.

— Aşteaptă! spuse Ethan, ocolind o canapea de catifea de culoarea vinului. E o neînţelegere. Pot să-ţi explic.

— Serviciul de urgenţă, care e problema? cârâi o voce de la capătul firului.

Samantha o privi pe Emma printre gene.

— Vreau să reclam un furt în desfăşurare.

Emma îşi băgă mâinile tremurânde în buzunare şi încercă să-şi păstreze pe buze zâmbetul obraznic la care era îndreptăţită în calitate de Eu-sunt-Sutton-Mercer-şi-sunt-încântată- să-fiu-dusă-la-secţie.

Într-un fel, nu fusese prea greu - în fond asta voia, să fie dusă la secţia de poliţie.

6
O AFACERE CRIMINALĂ

Emma stătea pe un scaun galben de plastic dintr-o încăpere cenuşie a secţiei de poliţie. Încăperea nu era mai mare ca un coteţ de găini, mirosea a legume putrezite şi, fără niciun rost, pe peretele din spate erau agăţate două portrete de gheişe cu figuri senine. Un decor tocmai bun pentru un reportaj... dacă ar fi fost autoarea, şi nu eroina lui.

Uşa scârţâi şi se deschise, iar înăuntru apăru detectivul Quinlan, acelaşi poliţist care refuzase s-o creadă pe Emma când îi spusese că ea era de fapt Emma Paxton, în vreme ce sora ei geamănă pierdută cu mult timp în urmă, Sutton, dispăruse. Sub braţ ţinea dosarul pe care scria Sutton Mercer. Emma îşi ascunse un rânjet.

Quinlan se prăbuşi pe un scaun din faţa ei şi-şi încrucişă degetele peste dosar. Pe hol răsunau tropăituri de bocanci, care făceau întreaga clădire, nu prea solidă, să se cutremure.

— Furt din magazine, Sutton? Chiar aşa?

— N-a fost cu intenţie, chiţăi Emma, făcându-se mică în scaun.

Cu mult timp în urmă, fusese într-o secţie de poliţie împreună cu Becky, în toiul nopţii. Becky fusese acuzată de conducere imprudentă. La un moment dat, o poliţistă ridicase telefonul negru şi mare, întinzându-i-l lui Becky, dar Becky îl refuzase, implorând:

— Vă rog, nu-i sunaţi! Vă rog! spusese ea.

În zori, când Becky fusese eliberată cu un avertisment, Emma o întrebase pe cine voise poliţista să sune. Dar Becky nu-i răspunsese. Îşi aprinsese o ţigară, pretinzând că nu ştie ce voia Emma să spună.

— N-ai avut intenţia să fii prinsă? spuse Quinlan, ridicând în aer dosarul lui Sutton. Ai uitat deja că ai fost arestată pentru furt din magazine? Scoase o hârtie din dosar. O pereche de ghete de la

Banana Republic, pe 6 ianuarie. Aşadar, eşti recidivistă. Acum chiar că ai o problemă, Sutton.

Emma scrijeli linoleumul cu tălpile, lipindu-şi picioarele goale şi asudate de scaunul de plastic.

Quinlan se aşează la loc, făcând cătuşele de la centură să zornăie.

— Ce-i cu tine, vrei să ajungi la şcoala de corecţie? Sau ai de gând să pretinzi şi acum că eşti o altă persoană? Sora geamănă secretă a lui Sutton? Care ziceai că-i numele tău adevărat? Emily... sau cum?

Emma nu-l asculta. Tresări şi-şi duse mâinile la gât. Icni, se aplecă şi începu să tuşească din toţi rărunchii.

Quinlan se încruntă.

— Ce-ai păţit?

Emma clătină din cap, mimând un nou acces de tuse.

— Apă..., îngăimă ea între două accese. Te rog!

Quinlan se ridică de la masă şi ieşi pe hol.

— Nu te mişca de aici, mormăi el.

După ce bărbatul închise uşa, Emma mai tuşi de câteva ori, apoi intră în acţiune, întorcând dosarul spre ea. II deschise cu degete tremurătoare, răsfoind febril paginile. La suprafaţă era cel mai recent raport, vizita Emmei la secţie în prima zi de şcoală. Domnişoara Mercer a fost dusă la şcoală în maşina patrulei, scrisese cineva. Alte patru formulare descriau aceeaşi situaţie.

— Hai odatăl şopti Emma, răsfoind hârtiile.

Erau rapoarte despre tulburarea ordinii publice şi o cerere de sechestrare a maşinii lui Sutton, un Volvo din anii '60, pentru neplata parcării. Urma o declaraţie dată de Sutton în legătură cu dispariţia lui Thayer Vega. Emma o parcurse în grabă. Ieşeam uneori împreună, declarase Sutton la interogatoriu. Cred că era oarecum îndrăgostit de mine. Nu, fireşte că nu l-am mai văzut după ce a dispărut. În josul paginii, se găseau observaţiile celui care-o interogase: Domnişoara Mercer a fost foarte agitată. A ocolit unele răspunsuri, în special pe cele legate de anumite...

Emma dădu pagina şi continuă să răsfoiască până când la un moment dat îi atraseră atenţia două cuvinte: Calea ferată. Scoase hârtia din teanc. Era un raport din data de 12 iulie. Sub locul faptei era scris: Calea ferată, intersecţia Orange Grove cu Autostrada 10. Sub descrierea faptei era însemnat:

S. Mercer... vehicul în pericol... trenul care se apropia. Sutton lusese interogată alături de Charlotte, Laurel şi Madeline, tiabriella

şi Lilianna Fiorello figurau şi ele în calitate de martori.

Gabby şi Lili? se încruntă Emma. Cum de fuseseră acolo?

Am văzut o fulgerare şi am simţit o furnicătură ciudată. Auzeam în cap şuieratul îndepărtat al unui tren. Distingeam ţipete, implorări disperate şi sirene.

Ca prin farmec, amintirea acelei nopţi îmi reveni în minte.

7
CEA MAI TARE FARSĂ

Sunt la volanul Volvoului meu 122 verde, model 1965. Strâng cu mâinile volanul îmbrăcat în piele şi apăs uşor ambreiajul. Lângă mine stă Madeline, învârtind butonul radioului. Charlotte, Laurel şi Gemenele Twitter se înghesuie pe bancheta din spate, chicotind ori de câte ori maşina se înclină la vreun viraj, aruncându-le una peste alta. Gabby flutură un tub de ruj ca pe o baghetă magică.

— Să nu-ndrăzneşti să dai cu ruj pe scaunele de piele ale lui Floyd, o avertizez eu.

Charlotte chicoteşte.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai botezat maşina Floyd.

N-o iau în seamă. E prea puţin dacă spun că-mi ador maşina. Tata a cumpărat-o de pe eBay acum câţiva ani, iar eu l-am ajutat s-o readucă la gloria ei de odinioară, îndrep- tându-i îndoiturile din capotă, înlocuind masca ruginită a motorului cu una nouă, strălucitoare, din crom, tapiţând din nou scaunele din faţă şi bancheta din spate cu piele moale şi montând un motor nou care torcea ca o pumă mulţumită.

Nu-mi pasă că nu are facilităţi moderne, cum ar fi un adaptor pentru iPod sau asistent la parcarea laterală — maşina asta e unică, stilată şi în afara timpului — ca şi mine!

Depăşim Starbucks, complexul comercial al galeriilor de artă care le plac tuturor pensionarilor, şi terenurile unde am luat primele lecţii de tenis, la patru ani. Luna are culoarea de chihlimbar a ochilor coiotului care săpa sub gardul curţii ilin spatele casei noastre anul trecut. Mergem la un chef al frăţiei de la Universitatea din Arizona, care promite să fie exploziv. Faptul că sunt cuplată cu Garrett nu înseamnă că nu pot să mai arunc din când în când câte-un ochi la „marfa” masculină de la universitate.

Madeline prinde pe un post melodia lui Katy Perry California Gurls. Gabby chiţăie şi începe să fredoneze.

— Doamne, m-am săturat de cântecul ăsta! mă plâng eu, aplecându-mă şi dând din nou sonorul mai încet.

De obicei nu mă deranjează să cânt, dar în seara asta ceva mă calcă pe nervi. Sau, ca să fiu mai clară, două „ceva-uri”.

Lili se strâmbă.

— Dar săptămâna trecută spuneai de Katy că e super, Sutton!

Ridic din umeri.

— Katy e atât de depăşită.

— Compune cele mai bune cântece! se plânge Gabby, răsucindu-şi o şuviţă de păr blond şi împingându-şi în afară buzele pline, bosumflată.

Pentru o clipă, îmi iau privirea de la drum şi mă uit la ele.

— Nu Katy îşi compune cântecele, fetelor. Are un producător gras şi babalâc.

Lili pare oripilată.

— Zău?

Ah, de-aş putea să trag pe dreapta şi să le dau jos! Sunt sătulă până peste cap de falsa imbecilitate a lui Twitter Dee şi Twitter Dum'. Anul trecut am urmat împreună un curs de trigonometrie, şi nu sunt deloc aşa de proaste pe cât par. Fetele găsesc că e ceva sexy să fii prostănac, dar eu, una, nu înghit chestia asta.

Se face verde la semafor, iar Floyd scoate un geamăt de satisfacţie şi ţâşneşte din loc, ridicând un nor de praf şi zburând pe lângă arbuştii deşertici.

— Ei bine, eu cred că e un cântec genial, rupe Madeline tăcerea, rotind încet butonul de volum.

Mă încrunt la ea.

— Ce-ar spune tatăl tău să audă că depravata de Katy e modelul tău, Madi?

— Nu i-ar păsa, spune Madeline, încercând să pară dură.

Se uită la abţibildul cu mafia lacul lebedelor de pe spatele telefonului ei. Nu ştiu ce înseamnă asta — niciuna dintre noi nu ştie. Şi cred că lui Madi îi convine.

— Nu i-ar păsa? repet eu. Hai să-i dăm un telefon şi să-l întrebăm. De fapt, hai să-l sunăm şi să-i spunem şi că tu speri să agăţi un student în seara asta.

1 Aluzie la Tweedledee şi Tweedledum, personaje din Alice în Ţara din Oglindă, care arată şi acţionează identic.

— Nu face asta, Sutton! geme Madeline, prinzându-mă de mână înainte să iau telefonul.

Madi e celebră pentru minciunile pe care i le serveşte tatălui ei, probabil i-a zis că merge la o meditaţie.

— Linişteşte-te, îi spun, punând telefonul la loc pe bordul maşinii.

Madeline se face mică pe scaunul ei, luându-şi faţa de Nu-mai-vorbesc-cu-tine. Charlotte îmi prinde privirea în irtrovizoare şi-mi spune din ochi: Las-o moartă! E o lovitură sub centură s-o necăjeşti pe Madeline în privinţa tatălui ei, dur asta primeşte pentru că le-a invitat pe Gemenele Twitter astă-seară. Ar fi trebuit să fim doar noi, adevăratele membre ale Jocului Minciunii, dar nu ştiu cum de Gabby şi Lili ne-au aflat planul, iar Madeline e prea drăguţă ca să le refuze. Tot ilrumul le-am simţit privirile rugătoare, speranţele şi visurile scrise parcă în nişte bule deasupra capetelor lor: Când o să in primiţi în Jocul Minciunii? Când o să putem şi noi să fim membre? E deja destul de nasol că sora mea mai mică s-a h filat în clubul nostru. Nu mai e loc pentru nimeni, mai ales pentru ele.

Şi, mai mult decât atât, pentru seara asta am un plan - un plini în care nu apar şi Gabby şi Lili. Dar cine spune că Sutton Mercer nu poate să fie şi flexibilă?

După ora zece, partea de nord a Tucsonului e moartă şi pe Orange Grove abia dacă mai trece câte-o maşină. Înainte să mirăm pe autostradă, trebuie să trecem peste şinele de cale ferată. Crucea Sfântului Andrei străluceşte în întuneric. Când se face verde, îl salt pe Floyd peste liniile denivelate. Dar când să accelerez spre intrarea pe autostradă, îmi moare motorul.

— Aoleu..., murmur eu.

„California Gurls” nu se mai aude. Aerul condiţionat nu mai funcţionează şi luminiţele de pe bord se sting. Întorc cheia în contact, dar nu se întâmplă nimic.

— Bine, afurisitelor, cine a turnat nisip în rezervorul lui Floyd?

Charlotte scoate un căscat prefăcut.

— Farsa asta a fost acum doi ani.

— Nu noi, ciripeşte Gabby, încântată probabil că întrebarea mea, care se adresase membrelor Jocului Minciunii, o indusese şi pe ea. Avem idei de farse mult mai bune, dacă o să ne lăsaţi vreodată să vi

le spunem.

— Nu ne interesează, îi spun, făcându-i semn să stea în banca ei.

— Ăăă... Îi pasă cuiva că ne-am oprit pe calea ferată? spune Madeline, cu ochii pe geam şi cu degetele pe mânerul portierei.

Deodată, luminile roşii de pe Crucea Sfântului Andrei încep să clipească. Se aude semnalul sonor, iar semibarierele dungate se lasă în jos, pentru a opri maşinile - nu că ar fi fost vreuna — să treacă peste şine. În depărtare se disting farurile unui intercity.

Încerc din nou să pornesc, dar Floyd nu face decât să tuşească înfundat.

— Care-i schema, Sutton? spune Charlotte iritată.

— Totul e sub control, murmur eu.

Brelocul cu simbolul Volvo se leagănă într-o parte şi-n alta, în vreme ce eu tot învârt cheia în contact.

— Da, vezi să nu! spune Charlotte, şi pielea banchetei scârţâie sub fundul ei. V-am zis, fetelor, că nu trebuia să urcăm în capcana asta a morţii.

Se aude sirena trenului.

— Poate că nu bagi ca lumea cheia.

Madeline se apleacă şi roteşte şi ea cheia, dar maşina scoale acelaşi hârâit. Luminiţele de la bord nici măcar nu clipesc.

Trenul se apropie.

— Poate o să ne vadă şi o să frâneze, spun eu, cu vocea tremurându-mi din cauza adrenalinei care-mi curge prin vene.

— Trenul nu poate să oprească! strigă Charlotte, desfăcân- ilu-şi centura de siguranţă. De-aia se şi lasă barierele! Zgâl- ţâie mânerul portierei din spate, care rămâne însă blocat. Dumnezeule! Deschide, Sutton!

Apăs pe butonul de deblocare — tatăl meu şi cu mine instalaserăm un sistem de închidere electrică a uşilor şi geamurilor —, dar cunoscutul clic al butoanelor care sar în sus nu se aude.

— Ah! fac eu, apăsând la nesfârşit butonul.

— Să le deblocăm manual, spune Lili, încercând să ridice butonul de la portiera ei.

Dar ceva blochează butonul.

Trenul şuieră din nou, un acord grav. Laurel încearcă să coboare geamul, dar nu reuşeşte.

— Dumnezeule, Sutton! strigă Lili. Ce ne facem?

— E o farsă? urlă Charlotte, apăsând cu putere pe mânerul

portierei, care însă nu se mişcă. Îţi baţi joc de noi?

— Sigur că nu! spun, apăsând pe mânerul de la portiera mea.

— Pe bune? ţipă Madeline.

— Pe bune! Jur!

Este codul nostru de siguranţă, pe care-l spunem atunci când lucrurile sunt cât se poate de serioase.

Madeline se întoarce şi apasă în centrul volanului. Claxonul behăie slab, ca o capră pe moarte. Laurel formează un număr pe telefonul mobil.

— Ce faci? urlu la ea.

— Care e urgenţa? cârâie o voce în difuzorul telefonului.

— Suntem blocate pe calea ferată de la Orange Grove! strigă Laurel. Suntem încuiate în maşină! O să dea trenul peste noi!

Imediat se dezlănţuie haosul. Charlotte se apleacă înainte şi loveşte în parbriz. Gabby şi Lili se smiorcăie fără folos. Laurel îi dă detalii operatoarei de la numărul de urgenţe. Trenul zboară spre noi. Eu întorc încontinuu cheia în contact. Trenul se apropie vertiginos... tot mai mult... până când mi se pare că disting figura panicată a mecanicului.

Toată lumea ţipă. Moartea e la câteva secunde.

În momentul acela, mă aplec calmă şi împing înapoi şocul.

Pornind motorul, scot maşina de pe calea ferată şi opresc pe trecerea la nivel. O clipă mai târziu, deblochez portierele şi fetele cad pe pietrişul prăfuit, uitându-se la trenul care trece în viteză la un metru de ele.

— V-am făcut-o, fraierelor! strig eu, cu trupul în flăcări. A fost cea mai tare farsă pe care-am făcut-o vreodată, nu?

Prietenele mele mă privesc uluite, în lacrimi. Apoi ochii li se umplu de furie. Madeline abia reuşeşte să se ridice.

— Ce dracu', Sutton! Ai folosit codul de siguranţă! Ai încălcat regulile!

— Regulile sunt făcute ca să fie încălcate, afurisitelor! Vreţi să auziţi cum am făcut-o?

Muream de nerăbdare să le spun. Plănuisem farsa asta de săptămâni întregi. Era piesa mea de rezistenţă.

— Nu-mi pasă cum ai făcut-o! răcneşte Charlotte, cu Jaţa schimonosită de furie şi tremurând. N-a fost deloc amuzant!

O privesc pe soră-mea. Dar ea îşi umezeşte buzele şi clipeşte des, de parcă farsa a lăsat-o mută.

Madeline tremură de mânie.

— Ştii ce, Sutton? M-am săturat de clubul ăsta! M-am săturat de tine!

— Şi eu, o susţine Charlotte.

Lili se uită când la una, când la alta, încântată.

Îmi ridic bărbia, sfidătoare.

— E o ameninţare? Vreţi să părăsiţi clubul?

Madeline se ridică, expunându-şi silueta zveltă.

— Poate!

— Perfect! Plecaţi! le spun lui Madeline şi lui Charlotte.

O mulţime de fete abia aşteaptă să vă ia locul! Corect?

Mă întorc spre Gabby şi Lili, dar numai Lili îmi întoarce privirea.

— Unde este Gabby? întreb eu.

Charlotte, Madeline, Laurel, Lili şi cu mine scrutăm întunericul.

Dar Gabby a dispărut.

8
ADEVĂR SAU CONSECINŢE

Emma citi repede restul raportului de poliie.

Volvoul 122, model anii '60, blocat pe calea ferată, a scăpat de ciocnirea cu intercity-ul care venea de la San Antonio, Texas. Domnişoara Mercer susţine că motorul nu a mai funcţionat, împiedicând-o să scoată maşina de pe calea ferată şi să deschidă portierele, pentru ca pasagerii să iasă din maşină. Din discuţiile avute cu pasagerii M. Vega, C. Chamberlain şi L. Mercer, a reieşit că toate trei susţin varianta domnişoarei Mercer, cum că de vină a fost sistemul electric al maşinii. Nicio acuzaţie până acum. Spitalizarea unei victime, G. Fiorello. Ambulanţa a sosit la 10.01 p.m. şi a dus-o la Spitalul Oro Valley.

Emma simţi un fior rece pe şira spinării. Gabriella? La spital?

Pe hol răsunară paşi. Emma înghesui repede hârtiile înapoi în dosar şi îl împinse din faţa ei, cu doar câteva secunde înainte ca detectivul Quinlan să deschidă uşa. Acesta trânti pe birou un pahar de plastic cu apă.

— Poftim! Sper că eşti mulţumită!

Emma îşi ascunse un zâmbet satisfăcut - era mulţumită... dar şi dezorientată. Îşi frământa mintea cu noile informaţii descoperite.

Era limpede că Sutton oprise maşina intenţionat, dar raportul vorbea de un accident. Cum naiba reuşise Sutton să le convingă pe celelalte să mintă, deşi Gabby ajunsese în spital? Nu mai întâlnise probabil niciodată pe nimeni atât de puternic precum Sutton — o fată care le făcuse pe toate celelalte prietene ale ei să-şi ţină gura chiar şi în cazul unei tragedii.

Dar nici eu nu cunoşteam răspunsul, nu ştiam cum le făcusem să păstreze tăcerea. Sigur că fusesem influentă - dar nu chiar aşal în amintirea mea, totuşi, Madeline şi Charlotte păreau super-furioase! Feţele lor roşii de mânie mă mai sperie şi acum.

Emma luă o înghiţitură de apă. Era stătută şi avea un gust metalic. Amănuntele farsei încă i se învârteau prin minte, în primul rând, cum de le expusese Sutton pe fete la un ase- j menea risc? Să oprească o maşină pe calea ferată - era nebună?

M-am zbârlit la gândurile Emmei. În viaţă există tone de lucruri riscante: să mergi cu bicicleta pe banda de urgenţă a autostrăzii, să plonjezi în lacul unui canion fără să ştii cât de adâncă e apa, să atingi clanţa plină de microbi a unei toalete publice. Trebuie că ştiam că maşina o să pornească imediat ce ridic şocul. Nu mi-aş expune niciodată prietenele la un asemenea pericol... nu-i aşa?

— Bun! zise Quinlan, unindu-şi vârfurile degetelor. Ai Hăsit o explicaţie acceptabilă pentru furtul de azi, domnişoară Mercer?

Emma respiră adânc, apoi brusc se simţi epuizată.

— Uitaţi, a fost o greşeală cu adevărat prostească. Promit sil plătesc poşeta. Şi că o să mă schimb. Gata cu farsele. Gata cu furatul din magazine. Jur! Vreau doar să merg acasă.

Quinlan scoase un fluierat uşor.

— Păi, bine-nţeles, Sutton! Du-te acasă! Eşti iertată! N-o ..să suporţi nicio consecinţă! Şi n-o să le suflu un cuvânt nici părinţilor tăi!

Nici măcar nu se străduia să-şi ascundă sarcasmul.

Exact în acea clipă se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, lătră Quinlan.

Uşa se deschise şi intrară doamna şi domnul Mercer. Domnul Mercer purta costumul de medic şi adidaşi New Balance iillii. Doamna Mercer era îmbrăcată într-un taior office negru, aivea buzele rujate în nuanţa strugurilor şi căra o servietă din piele de şarpe. Era limpede că fuseseră luaţi amândoi de la lucru, de la vreo întâlnire sau vreo operaţie. Niciunul din ei nu părea fericit.

Primul dintre lucrurile cele mai nasoale ale faptului că eram moartă era să urmăresc de la distanţă reacţia părinţilor mei faţă de mine. Desigur, nu era prima oară când aveau de-a l.ice cu o convocare la secţia de poliţie. Din noul meu punct de vedere, mi se părea că au inimile zdrobite. Oare de câte ori îi rănisem în felul ăsta? De câte ori puţin îmi păsase?

Emma se făcu mică în scaunul ei. Abia dacă îi cunoscuse pe domnul şi doamna Mercer, ştia doar că aveau cam cincizeci de ani, că ocupau posturi de răspundere şi căutau alimente cu etichete bio în băcănii. Dar dacă fotografiile de familie din vestibul ofereau ceva indicaţii — pozele cu Minnie Mouse de la Disneyland, cu scufundările de la Florida Keys şi cu zâmbetele din faţa piramidei de la Luvru, din Paris —, era clar că domnul şi doamna Mercer se străduiau să fie nişte părinţi buni pentru fiicele lor, oferindu-le tot ce le pofteau inimile. Desigur, nu se aşteptau ca fiica lor mai mare, adoptată, să devină o infractoare.

— Luaţi loc! spuse Quinlan, făcând semn spre două scaune de la masă.

Niciunul din cei doi nu-i urmă îndemnul. Doamna Mercer strângea atât de tare servieta în mână, încât degetele i se albiseră.

— Doamne, Sutton! şuieră ea, întorcându-şi privirea obosită spre Emma. Ce naiba e cu tine?

— Îmi pare rău, murmură Emma, cu bărbia în piept, strângând între degetul mare şi arătător medalionul de argint al lui Sutton.

Doamna Mercer clătină din cap, facându-şi cerceii de perle să se mişte înainte şi înapoi.

— N-ai învăţat nimic din lecţia pe care ai primit-o la primul furt?

— A fost o prostie, spuse Emma, lăsându-şi capul în pământ.

Obţinuse ceea ce voia, dar, ridicându-şi ochii, văzu feţele îngrijorate ale celor doi.

Celor mai mulţi dintre părinţii ei sociali nu le-ar fi păsat că a furat decât dacă ar fi trebuit să scoată bani pentru cau- ţiune. De fapt, majoritatea lor ar fi lăsat-o să putrezească în ;irest peste noapte. O invidie pe Sutton pentru grija părinţilor ci - un lucru pe care sora ei părea să nu-l fi apreciat pe când era în viaţă.

Domnul Mercer se întoarse spre Quinlan, vorbind pentru prima oară:

— Îmi pare nespus de rău că vă facem atâtea necazuri.

— Şi mie îmi pare rău, spuse Quinlan, ducându-şi mâinile slrânse

la piept. Poate dacă aţi supraveghea-o mai bine pe Sutton...

— O supraveghem cât de bine putem, mulţumesc.

Vocea doamnei Mercer tremura. Defensiva ei îi amintea

Emmei de vizitele asistenţilor sociali, în timpul cărora, fară excepţie, fără să mai conteze dacă era adevărat sau nu, păun ţii sociali se apărau spunând cât de mult se ocupau de Ktpiii pe care îi aveau în grijă. Doamna Mercer îşi scoase portofelul din poşeta ei Gucci.

— A primit vreo amendă?

Quinlan scoase un sunet ciudat din gâtlej, ca şi cum ar fi înghiţit un gândac.

— Nu cred că o amendă va rezolva cazul de acum, doamnă Mercer. Dacă cei de la magazin vor depune plângere, asta va ajunge la cazierul lui Sutton. Şi ar putea exista şi alte consecinţe.

Doamna Mercer arăta ca şi cum mai avea puţin şi leşina.

— Ce fel de consecinţe?

— Trebuie să aşteptăm să vedem ce pretenţii are magazinul, răspunse Quinlan. Ar putea cere o despăgubire, sau ar putea cere o pedeapsă mai aspră, având în vedere că Sutton nu e la primul furt. Ar putea fi condamnată la executarea unor ore în folosul comunităţii. Sau la închisoare.

— Închisoare? strigă Emma, fixându-l cu privirea.

Quinlan ridică din umeri.

— Ai împlinit optsprezece ani, Sutton. E cu totul altceva acum.

Emma închise ochii. Uitase că abia îşi sărbătorise ziua.

— D... dar şcoala? murmură ea, puţin prosteşte. Şi tenisul?

Ceea ce voia ea să întrebe de fapt era: Dar ce se va alege de investigaţie? Ce se va alege de ucigaşul lui Sutton?

Quinlan deschise uşa cu un scârţâit.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la toate astea înainte să-ţi strecori poşeta aia sub bluză.

Quinlan ţinu uşa deschisă pentru Emma şi părinţii ei şi ieşiră cu toţii în parcare. Nimeni nu scotea o vorbă. Emmei îi era teamă până şi să respire. Doamna Mercer o prinse de cot, ducând-o spre Mercedesul ei, care avea pe bara de protecţie un sticker cu mamă mândră de tenismena ei de la hollier.

— Ai face bine să te rogi ca buticul să-şi retragă acuzaţiile, slrecură ea printre dinţi, aşezându-se pe locul şoferului. Sper că ai învăţat ceva de folos din toate astea.

— Am învăţat, răspunse încet Emma, cu mintea la informaţiile citite în dosar.

îşi găsise un nou motiv, indicii noi şi o situaţie periculoasă carc le-ar fi înfuriat chiar şi pe cele mai loiale prietene.

9
FETIŢA LUI TATA

Drumul spre casă de la secţia de poliţie se desfăşură într-o tăcere implacabilă, de piatră. Radioul rămăsese închis. Doamna Mercer nici măcar nu se mai enerva pe şoferii agresivi care-i luau faţa. Se uita drept înainte, ca o statuie de ceară de la Madame Tussauds, fără s-o bage în seamă pe fata pe care-o credea fiica ei. Ghemuită în scaunul pasagerului, Emma îşi ţinea ochii în jos, scărmănându-şi pielea din jurul degetului mare, până îi apăru pe piele o bobiţă roşie de sânge.

Doamna Mercer trase Mercedesul pe alee, în spatele automobilului Acura al soţului ei, şi intrară cu toţii în casă, târându-şi picioarele ca un convoi de prizonieri legaţi cu lanţuri. Imediat ce se deschise uşa, Laurel sări de pe canapeaua de piele din sufragerie.

— Ce se-ntâmplă?

— Vrem să discutăm un minut cu Sutton. Singuri.

Doamna Mercer îşi aruncă poşeta în cuierul pentru haine şi umbrele de lângă uşa principală. Drake, dogul german al familiei, veni s-o întâmpine pe doamna Mercer, dar aceasta il alungă imediat. Drake era mai degrabă un nătâng adorabil decât un câine de pază, dar Emmei îi facea întotdeauna frică. De când se ştia îi era frică de câini, după ce, la nouă ani, un chow-chow al unor părinţi sociali îi folosise braţul pe post de jucărie de cauciuc.

— Cum e? insistă Laurel cu ochii cât cepele.

Nimeni nu-i răspunse. Laurel încercă să-i prindă privirea Emmei, dar aceasta n-o băgă în seamă, studiind în continuare

voalul-miresei uriaş din colţ.

— Stai jos, Sutton, spuse doamna Mercer, arătând spre canapea.

Pe măsuţa de cafea din lemn de mesquite era un pahar cu apă minerală, pus pe un suport de lemn, iar pe podea zăcea aruncat un număr din Teen Vogue.

— Laurel, te rog! Lasă-ne puţin singuri.

Laurel oftă, apoi se îndepărtă, tropăind, pe hol. Emma auzi zgomotul uşor al uşii de la frigider deschizându-se în bucătă- i k*. Se cocoţă pe fotoliul de velur cu rezemători pentru cap şi se uită neajutorată prin camera amenajată şic în stil sud-vestic - o mulţime de bronzuri şi arămiuri deşertice, o latură Navajo aruncată peste canapeaua de piele, o carpetă .dbă şi pufoasă care era incredibil de curată, în ciuda labelor mari şi adesea murdare ale lui Drake, şi un tavan cu grinzi de lemn, cu mai multe ventilatoare care se roteau încet. Lângă lereastră se găsea un pian Steinway mic, cu coadă. Emma se Întrebă dacă Sutton şi Laurel învăţaseră să cânte pe un ase- mcnea obiect minunat. Simţi o altă împunsătură de invidie pentru faptul că sora ei geamănă primise o îngrijire atât de atentă şi tot ce-şi dorise. Dacă ar fi avut şi ea o altă soartă, dacă Becky ar fi abandonat-o pe ea când era bebeluş, în loc de Sutton, poate că s-ar fi bucurat şi ea de o astfel de viaţă. Cu siguranţă că ar fi ştiut s-o aprecieze mult mai mult.

Am simţit acelaşi val de iritare pe care-l simţeam întotdeauna când Emma mă judeca. Cum ar putea vreuna dintre noi să aprecieze corect vieţile noastre, dacă nu avem un etalon prin care să le comparăm? Abia după ce am pierdut ceva, după ce ne-a abandonat mama, după ce am murit ne-am dat seama ce ne lipsea. Dar apărea o întrebare interesantă: dacă Emma mi-ar fi trăit viaţa, mi-ar fi cunoscut şi moartea? Ar fi fost ea ucisă în locul meu? Gândindu-mă cu amărăciune la toate astea, simţeam cumva că moartea mea fusese într-un fel greşeala mea - ceva ce eu făcusem, rezultatul unei alegeri pe care poate că Emma nu ar fi facut-o. Nu avusese nicio legătură cu soarta.

Doamna Mercer se plimba de colo-colo, ţăcănind pe podeaua de piatră cu tocurile ei înalte. Era trasă la faţă şi şuviţa căruntă îi ieşea în evidenţă mai mult ca niciodată.

— Mai întâi de toate, vei suporta această pedeapsă, Sutton. Orice îţi voi cere să faci, orice sarcină îţi voi da, o vei face.

— Bine, spuse încet Emma.

— Şi în al doilea rând, continuă doamna Mercer, nu te gândi că în următoarele două săptămâni vei pleca de-acasă. Doar dacă are legătură cu şcoala, cu tenisul sau cu munca în folosul comunităţii, dacă asta vei primi. Să sperăm că •ista vor hotărî. Doamna Mercer se opri lângă pian şi-şi duse u mână la frunte, ca şi cum ameţise. Ce crezi că vor spune colegii tăi? Măcar te-ai gândit la consecinţe, sau pur şi simplu .ii apucat ce ţi-a căzut în mână şi ai şters-o din magazin?

Laurel, care stătuse până atunci ascunsă, trăgând cu ure- i'hoa, apăru în pragul uşii cu o pungă de pop-com Smartfood nedesfăcută în mână.

— Dar Balul-foştilor absolvenţi e săptămâna viitoare! Trebuie s-o laşi pe Sutton să meargă. Face parte din comitetul de organizare! Şi-apoi vine excursia.

Doamna Mercer clătină din cap şi se întoarse spre Emma:

— Şi să nu încerci să pleci pe furiş. O să pun pe cineva să-ţi monteze închizători exterioare la ferestre. Ştiu că te-ai mai Iurişat aşa. Ca şi tine, Laurel.

— Eu nu m-am furişat! protestă Laurel.

— Am văzut urme de tălpi pe lângă rondurile cu flori azi-dimineaţă, aruncă doamna Mercer.

Emma îşi strânse buzele. Urmele de tălpi din dreptul camerei lui Laurel îi aparţineau ei. Se strecurase afară pe fereastra lui Laurel în timpul petrecerii de ziua ei, imediat ce găsise M isiunea needitată a filmuleţului cu strangularea, în care

Laurel, Madeline şi Charlotte îi jucau o farsă lui Sutton. Dar Sutton n-ar fi recunoscut niciodată că a călcat pe flori, iar acumm nici ea n-are s-o facă. Poate că începuse să semene cu “.oia ei mai mult decât îşi închipuia.

Doamna Mercer scormoni prin poşetă după telefonul care îi suna. Îl duse la ureche şi dispăru pe hol. Domnul Mercer îşi verifică şi el pager-ul şi se întoarse istovit spre Emma.

— Am o sarcină pentru tine chiar acum. Schimbă-te şi ne întâlnim în garaj.

Emma dădu supusă din cap. Să înceapă pedeapsa!

Zece minute mai târziu, Emma se schimbase într-un tricou şi o pereche de jeanşi uzaţi — mă rog, cât de uzaţi pot fi nişte jeanşi Citizens of Humanity —, aşteptând în garajul triplu al familiei Mercer. Pereţii erau acoperiţi de rafturi înţesate de greble, sape,

bidoane de vopsea şi saci cu mâncare pentru câini. În mijlocul marii încăperi de beton se găsea o motocicletă veche, cu marca norton inscripţionată pe o parte. Domnul Mercer se ghemuise în faţa roţii din faţă, verificând cauciucul. Purta genunchiere de protecţie albe.

Când o văzu pe Emma, se ridică pe jumătate şi-i făcu semn cu capul.

— Am venit, spuse Emma, puţin ruşinată.

Domnul Mercer o privi fix câteva secunde lungi. Emma se pregătise sufleteşte pentru o predică, dar tatăl ei arăta doar trist.

Emma nu ştia ce să spună. Era obişnuită să trăiască doar ea sentimentul de dezamăgire, nu şi să fie spectatoare la aşa ceva. Încercase întotdeauna să fie orice îi cereau părinţii ei sociali să fie - guvernantă, femeie de serviciu şi, o dată, chiar maseuză. Nu provocase niciodată necazuri intenţionat.

Domnul Mercer se întoarse spre motocicletă.

— Locul ăsta e mizerabil, spuse el în cele din urmă. Poate că mă ajuţi să mai arunc câte ceva şi să fac puţină ordine.

— Sigur! spuse Emma, trăgând un sac de gunoi negru (iintr-o cutie de pe cel mai apropiat raft.

Se uită prin garaj, surprinsă să vadă că ea şi domnul Mercer ar fi putut avea ceva în comun. Pe un perete se afla un poster rupt cu o chitară Gibson Les Paul roşiatică, una dintre favoritele Emmei încă de când trecea prin faza liu-vreau-să-fac-parte-dintr-o-formaţie. Mai zări şi preferatul ei în materie de titluri greşite de ziar, înrămat: Dewey Ii. bate pe Truman. Iar la stânga etajerelor cu piese de maşină şi insecticid se găsea un raft micuţ înţesat cu broşuri poliţiste vechi, dintre care pe multe Emma le devorase pur şi simplu. Se întreba de ce nu se găseau în biblioteca din casă. Oare doamnei Mercer îi era ruşine că soţului ei îi plăcea genul acela de literatură? Sau tatăl hotărâse să-şi ţină lucrurile preferate în spaţiul lui privat?

Emma nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Când era la grădiniţă, în clasă intraseră mai mulţi taţi, care vorbiseră despre meseriile lor: era un doctor, mai era un tip care avea un magazin de instrumente muzicale, şi un bucătar. În acea zi, intorcându-se de la grădiniţă, Emma o întrebase pe Becky ce meserie avea tatăl ei. Lui Becky îi căzuse faţa şi îi răspunsese scoţând fumul de ţigară pe nări:

— N-are-a face!

— Poţi să-mi spui măcar cum îl cheamă? mai încercase I tnma,

dar Becky nu-i răspunsese.

La scurt timp după discuţia asta, Emma trecuse printr-o lază în care pretindea că diferiţi bărbaţi pe care-i întâlneau în veşnicele lor călătorii — Becky nu putea păstra o slujbă prea mult timp - ar fi putut să fie tatăl ei, în secret. Raymond, casierul de la benzinărie care-i strecurase Emmei printre cumpărături câteva batoane Tootsie Rolls cadou. Doctorul Norris, doctorul de la urgenţă care-i pusese copci la genunchi atunci când se lovise la locul dejoacă. Al, un vecin din complexul de apartamente care-i făcea în fiecare dimineaţă semn cu mâna. Emma şi-i imagina pe unii dintre aceşti bărbaţi ridicând-o în sus, învârtind-o şi ducând-o la Dairy Queen-ul din cartier. Dar nu se întâmplase nimic din toate astea.

M-au copleşit şi pe mine dintr-odată o mulţime de frânturi de amintiri: tata şi cu mine stând la o masă într-un club de blues şi ascultând formaţia care cânta live. Tata şi cu mine pe o cărare de munte, cu binocluri la ochi, observând păsările. Eu căzând de pe bicicletă şi fugind în casă să-l caut pe tata să mă aline. Simţeam că tata şi cu mine avuseserăm la un moment dat o legătură specială. Deodată, în lumina celor prin care trecea Emma, m-am simţit norocoasă că am toate aceste amintiri. Dar acum tata nici măcar nu ştia că murisem.

Emma se aplecă peste motocicletă, cercetând-o cu atenţie.

— De ce e schimbătorul pe partea greşită?

Domnul Mercer o privi clipind, de parcă Emma ar fi început pe neaşteptate să vorbească în swahili.

— Ba e bine pus. E o motocicletă britanică. Înainte de 1975 schimbătorul se punea în dreapta, spuse el râzând jenat. Credeam că interesul tău pentru vehicule se opreşte la Volvoul din anii '60.

— Am citit ceva despre asta, facu Emma.

Una dintre familiile ei sociale, Stuckey, avea o maşină care le dădea mereu bătaie de cap, iar responsabilitatea căzuse nu se ştie cum pe Emma, care trebuise să găsească pe cineva s-o repare. Se împrietenise cu mecanicii de la staţia de benzină locală şi aceştia o învăţaseră cum să schimbe un cauciuc, cum să controleze uleiul, cum să înlocuiască diverse lichide şi componente. Patronul locului, Lou, avea o Harley, iar Emma se învârtea pe lângă el când meşterea la ea, dân- du-i câte-o mână de ajutor. Lou o îndrăgea şi începuse s-o strige Micuţa Maimuţică Unsuroasă. Dacă ar fi râvnit vreodată la un post de ucenic de mecanic, spunea el, uşa lui era larg deschisă.

Am zâmbit. Asta da carieră! Dar mă impresiona cât de tenace era. Exact cum spusese Ethan cu o seară în urmă: Nimic nu părea s-o copleşească.

— Thayer avea o Honda, nu? spuse domnul Mercer. Nu te-a dus şi pe tine cu ea, nu?

Emma ridică din umeri, simţind cum se înfioară la auzul numelui lui Thayer. Aflase în ultima săptămână că Laurel şi Thayer fuseseră cei mai buni prieteni şi că Laurel făcuse o pasiune nu chiar secretă pentru el. Dar mai descoperise şi că, până la urmă, Thayer o plăcuse pe Sutton.

Am încercat cu disperare să-mi amintesc ce însemnase I hayer pentru mine. Am în continuare flash-uri cu noi doi în curtea şcolii. Thayer prinzându-mă de mâini şi spunând ceva pe un ton de scuză, eu smulgându-mi mâinile şi aruncându-i ceva înapoi, cu vorbe nepăsătoare şi dure. După care amintirea se destrămă.

Domnul Mercer se aşeză pe o ladă de lapte răsturnată.

— Sutton... de ce ai furat azi?

Emma îşi plimbă mâinile pe schimbător. Pentru că încerc să rezolv cazul uciderii fiicei tale. Dar cu voce tare spuse:

— Îmi pare sincer rău.

— A fost pentru... tot ce se întâmplă acasă? întrebă morocănos domnul Mercer.

Emma clipi, întorcându-se spre el.

— Adică...?

Deodată, îi veni în minte o nouă listă: „Lucruri stânjenitoare despre o nouă familie pe care n-o cunoşti, deşi ar trebui". Discuţia deschisă cu un tată pe care-l întâlnise numai cu două săptămâni în urmă era prima pe listă.

Domnul Mercer avea o expresie exasperată, gen te-rog-nu- mă-pune-să-ţi-explic.

— Ştiu că sunt foarte multe lucruri de înţeles. Ştiu că ai trecut printr-o serie de... schimbări.

Mai multe decât crezi, gândi Emma cu ironie.

Domnul Mercer o privi înţelegător.

— Vreau să ştiu ce simţi. Vreau să ştii că poţi să vorbeşti cu mine. Despre orice.

Aparatul de aer condiţionat se opri din bâzâit şi în garaj se lăsă o tăcere mormântală. Emma încercă să-şi păstreze stăpânirea de sine. N-avea nicio idee cum să-i răspundă domnului Mercer şi, pentru o

clipă, se arătă gata să-i destăi- nuie adevărul gol-goluţ. Dar apoi îşi aminti de ameninţarea ucigaşului lui Sutton: Dacă spui cuiva, dacă spui ccva, tu urmezi!

— Bine... mulţumesc, spuse ea stingherită.

Domnul Mercer îşi făcea de lucru cu cheia fixă.

— Şi eşti sigură că n-ai furat pentru că, ei bine, pentru că voiai să fii prinsă?

M-am uitat în ochii albaştri, limpezi ai tatălui meu şi, dinlr-odată, am avut un crâmpei de amintire cu voci şi acu- /.iţii zburând prin aer. M-am văzut mergând repede pe un drum în deşert, am auzit vocea supărată a tatălui meu stri- r..mdu-mă şi am simţit lacrimi curgându-mi pe faţă.

Cum Emma nu răspunse, domnul Mercer încetă s-o mai |n ivească, clătină din cap şi aruncă pe podeaua pătată de unsoare o cârpă galbenă, murdară.

Nu mai contează, murmură el, părând iritat. Aruncă doar sacul de gunoi când termini, da?

Închise uşa cu un bufnet sec. În spatele ei era un panou dr plută pe care erau prinse un calendar vechi de câţiva ani, mii card pentru service-ul de aparate de aer condiţionat şi o po/ă cu Laurel şi Sutton stând în mijlocul curţii şi zâmbind i .Urc aparat. Emma se uită îndelung, stăruitor la fotografie. A i li vrut ca fotografia să-i poată vorbi, ar fi vrut ca Sutton să-i pontă spune ceva, orice, despre cine fusese ea, despre ce soi dr secrete avea şi despre ce se-ntâmplase de fapt cu ea.

Auzi un chicotit în spate. Apoi o furnicătură caldă, ca şi cum cineva i-ar fi răsuflat în ceafă. Se întoarse, cu inima-n gât, dar garajul era pustiu. Apoi, pe fereastra pătrată, îngustă, zări un SUV care rula încet prin dreptul casei familiei Mercer. Alergă la fereastră şi se uită afară, recunoscând imediat Lincolnul alb. Şi, de data asta, mai recunoscu şi cele două feţe din spatele parbrizului.

Erau Gemenele Twitter.

10
PEŞTE PE USCAT

Poc! Poc!

Emma sări în sus în patul lui Sutton. Luna arunca o rază argintie

peste covor. Screen saver-ul de pe computerul lui Sutton proiecta o serie de fotografii de la fericitele petreceri în pijamale ale Jocului Minciunii. La televizorul cu ecran plat rula un episod din The Daily Show. Clopotul de sticlă', pe care Emma o recitea după ce o comentase cu Ethan cu o săptămână în urmă, stătea deschisă cu faţa în jos, pe noptieră. Uşa care dădea spre hol era bine închisă. Toate obiectele erau la locurile lor, unde le lăsase când se dusese la culcare.

Poc!

Sunetul venea dinspre fereastră. Emma dădu la o parte plapuma. Tot cu o săptămână în urmă avusese un vis care începuse aşa. Când, în vis, se uitase pe fereastră, o văzuse pe Becky pe alee. Avertizând-o. Spunându-i să aibă grijă. Şi apoi dispărând.

Emma se apropie şovăind de fereastră şi aruncă o privire afară. Lumina de la felinarul de pe stradă arunca un cerc şters, auriu peste cactusul ţepos în formă de pară de dincolo de alee. Mai încolo era parcată Jetta lui Laurel. Aşa cum era de aşteptat, cineva stătea pe alee, dincolo de terenul de baschet. Emma ar fi putut să jure că era Becky, dar apoi silueta păşi în lumină, cu braţul ridicat, gata să arunce o altă pietricică în geam.

Era Ethan.

Emma inspiră adânc şi plecă de la fereastră. Îşi puse repede un sutien gri pe sub cămăşuţa transparentă a lui Sutton şi-şi trase pe ea nişte pantaloni de pijama dungaţi. Apoi reapăru la geam, îi făcu semn cu mâna lui Ethan şi ridică hotărâtă fereastra. Doamna Mercer încă nu o blocase, şi cedă uşor. Aerul nopţii era cald şi nemişcat, fără nici cea mai mică adiere.

— Tu n-ai auzit că poţi folosi ceva numit telefon în loc să arunci cu pietricele? spuse ea încet.

Ethan o privi pieziş.

— Poţi să ieşi?

Emma ascultă să audă vreun zgomot de pe hol — apa de la toaletă, medalionul lui Drake zdrăngănind, orice. Domnul şi doamna Mercer ar fi ucis-o să afle că se strecurase afară chiar în ziua în care fusese prinsă furând. Dar era o linişte deplină. Ridică mai mult geamul şi se furişă afară.

O cracă groasă dintr-un copac ajungea până aproape de acoperiş. Emma se prinse de ea cu uşurinţă şi se lăsă la pământ. Nu era de mirare că Sutton folosea calea asta pentru a evada. Căzu pe pietriş şi

se apropie de Ethan cu un zâmbet pe faţă.

Dar Ethan nu era aşa vesel.

— Ce naiba ai? Ţi-ai pierdut minţile?

— Ssst!

Emma aruncă o privire înjur. Peste tot era o linişte stranie, luminile stinse, nicio maşină nu trecea pe stradă.

— Era singurul mod în care puteam intra în secţia de poliţie.

— De ce-ai vrut să faci asta?

Emma se aşează pe bolovanul uriaş din faţa casei.

— Trebuia să văd dosarul lui Sutton de la poliţie.

În vreme ce ea îi povestea despre raportul poliţiei şi despre episodul cu linia ferată, Ethan făcea ochii din ce în ce mai mari.

— Sutton a riscat vieţile tuturor, încheie Emma. Şi în noap- lea aia cu Gabby s-a întâmplat ceva. A ajuns la spital.

— Maamă! făcu Ethan, aşezându-se pe bolovan lângă I rnma. Şi nimeni n-a pârât-o pe Sutton?

— Potrivit raportului, nu.

Picioarele li se atingeau uşor. Prin pantalonii subţiri de pijama, Emma simţea ţesătura aspră a jeanşilor lui.

Ethan îşi răsucea telefonul în mână.

— De ce crezi că şi-au ţinut gura?

— Nu ştiu. Farsa cu trenul a fost gravă. Puteau să moară toate, spuse ea, urmărind o umbră care trecea prin dreptul unei ferestre de la casa vecină. Poate că au vrut să-i ofere lui Sutton o mostră din medicamentul pe care-l înghiţiseră şi ele?

— Printr-o altă farsă... sau ceva de genul ăsta?

Emma se înfioră.

— Chiar tu ai spus că prietenele lui Sutton arătau în noaptea cu strangularea ca şi cum ar fi vrut s-o ucidă, nu?

Ethan mătură strada cu privirea, muşcându-şi buza de jos.

— Aşa mi se pare mie, spuse el într-un târziu. Chiar dacă ele au susţinut că era doar o farsă, Sutton părea speriată de-a binelea.

— Sună ca o răzbunare, spuse Emma.

Ethan îşi aducea mai bine aminte despre noaptea aceea decât mine. Când l-am văzut aplecat spre mine, m-am simţit ameţită şi vulnerabilă. Dacă mi-aş putea aminti orele şi zilele de după incidentul cu strangularea... oare mi-am reluat activităţile mele cu prietenele, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Fusesem în stare să scap de sperietură aşa de uşor?

— Dar nu cred că trebuie să le excludem nici pe Gemenele Twitter, spuse Emma. La urma urmei, Gabby a fost la spital, probabil rănită grav. Ele au fost şi la petrecerea în pijamale de la Charlotte. Şi le-am văzut plimbându-se cu maşina pe strada asta, urmărindu-mă. Plus că, la şcoală, îmi aruncau priviri tare ciudate. Emma închise ochii, gândindu-se la Garrett. De fapt, adăugă ea, o mulţime de oameni au început să-mi arunce priviri ciudate.

Ethan dădu din cap.

— Nu poţi să excluzi pe nimeni care nu are un alibi solid.

Emma îşi arcui capul spre cer şi scoase un suspin. Simţea că totul e foarte... dificil.

— Părinţii lui Sutton m-ar ucide dacă ar afla că am ieşit, spuse ea, uitându-se la geamul întunecat al casei. Deja sunt pedepsită pe viaţă.

Ethan scobi cu piciorul în pietriş.

— Aşadar, asta e singura ta noapte de libertate?

— Ai putea să spui şi aşa. Mâine, la fereastra mea va fi probabil un zăvor uriaş.

Ethan zâmbi.

— Atunci, poate ar fi mai bine să facem ceva mai amuzant decât să vorbim de moartea lui Sutton.

Emma îşi ridică încet ochii spre el.

— Cum ar fi...?

— În curtea vecinilor voştri e o piscină, spuse Ethan, ară- iAnd spre gardul care separa casa familiei Mercer de cea a vecinilor. Vrei să înotăm puţin?

— Or să ne vadă! strigă Emma.

Vecinii lor, familia Paulson, o salutaseră de câteva ori pe limma de pe alee. Purtau haine J.Crew, conduceau maşini Lexus de culoarea şampaniei şi-şi puseseră numele de familie peste tot - un Paulson mare pe cutia poştală, Paulson I ‘)68 pe o placă de piatră în faţa grădinii lor şi chiar şi pe numerele de înmatriculare scria Paulson 1 şi Paulson 2.

Păreau îndeajuns de prietenoşi, dar Emma se îndoia că s-ar purta frumos cu intruşii care le-ar folosi piscina.

Ethan arătă spre aleea lor. Lângă cutia poştală zăceau mai multe ziare în ţiple albastre. Luminile din casă erau stinse, iar pe alee nu se vedea nicio maşină.

— Cred că sunt plecaţi din oraş.

Emma tăcu puţin. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă în casă şi să se bage la loc în pat, dar o voce subţirică de drăcuşor din interiorul ei pomeni de ochii adânci ai lui Ethan şi de surâsul lui plin de speranţă care o îndemna să accepte.

Poate că eu eram drăcuşorul. Emma merita să aibă parte de ceva distracţie.

— Bine, spuse ea zâmbind.

În câteva secunde, escaladară gardul familiei Paulson şi ajunseră la piscina ovală din mijlocul curţii interioare. Lângă platformă erau stivuite o mulţime de saltele şi de colaci. Sub pergolă se găsea un grătar negru Weber pe gaz, iar departe, în fundul curţii, se vedea o groapă de foc în formă de stup. Două prosoape, ambele cu monograma Ps la mijloc, erau aşezate pe scaune. Emma se mai uită o dată cu precauţie spre casa întunecată a familiei Paulson. Nu se aprinsese nicio lumină.

Lui Ethan îi luă mai puţin de cinci secunde să-şi scoată tricoul şi jeanşii, să-şi arunce pantofii sport New Balance din picioare şi să plonjeze în piscină. Când reveni la suprafaţă, îi zâmbi Emmei.

— Apa e nemaipomenită! Vino!

Emma îşi scoase un crac de la pantalonii de pijama.

— Păi... nu prea sunt îmbrăcată pentru înot.

Ethan ridică din sprâncene.

— Dă-i jos, nu-i nicio problemă.

Emma îi aruncă o privire prefăcut-furioasă, dar îşi scoase pantalonii de pijama, mulţumind cerului că purta pe dedesubt un şort negru băieţesc, opac. Mergând pe vârfuri până la marginea piscinei, se lăsă treptat în apă, centimetru cu centimetru. Se desprinse de margine şi facu repede câteva mişcări de bras pe sub apă. Cămăşuţa se înfoiase în spatele ei ca o paraşută deschisă. Când scoase capul din apă, îl văzu pe Ethan, care se oprise în mijlocul piscinei. Luminile galbene îi cădeau pe pomeţi, conturându-i părul lipit de cap, faţa colţuroasă şi umerii largi, aurii. Ethan îi observă privirea şi îi zâmbi, dar Emma îşi feri iute ochii. Nu voia să creadă că se holba la el.

— A fost o idee bună, spuse ea, întorcându-se să înoate pe spate.

— Ţi-am zis, spuse Ethan, înotând spre trambulină. Tre' să-ţi mărturisesc ceva, spuse el o clipă mai târziu, tăind apa cu braţele lui puternice. Sunt un spărgător în serie de piscine! Când eram mai mic, obişnuiam să mă strecor tot timpul în piscina vecinului.

— Ei, eu sunt o spărgătoare de piscine virgină, spuse Inima, sperând că noaptea era îndeajuns de întunecată ca I I han să nu observe cum se îmbujorase la rostirea cuvântului virgină.

— Întotdeauna rai-am dorit să am şi eu piscină, spuse Ethan, prinzându-se de marginile trambulinei. Părinţii mei nu au vrut niciodată. Mama avea impresia că aş putea să ajung şi eu printre puştii ăia de la ştiri care s-au înecat.

Emma îşi dădu seama cât de puţin ştia despre viaţa lui Ethan.

— Cum sunt părinţii tăi?

Ethan ridică din umeri.

— Sunt... păi, mama e o războinică aprigă. Iar tata... nu e.

— A plecat?

Poate că ei doi aveau ceva în comun.

Cuvintele se desprinseră încet de pe buzele lui Ethan.

— Nu chiar. Dar călătoreşte foarte mult. Pentru el munca reprezintă totul. Şi-a luat un apartament în San Diego, care e mai aproape de filiala centrală a companiei lui, şi stă acolo mai mult decât acasă. Probabil că-i place departe de noi.

— N-ar trebui să glumeşti cu asta.

Ethan ridică dintr-un umăr. Parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar clătină brusc din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi îndepărteze acele gânduri, şi se aruncă de pe trambulină.

— Tu ai avut piscină când te-ai făcut mare, Emma?

Emma râse, călcând repede apa cu picioarele.

— Un copil în plasament care să aibă piscină? Mă socoteam norocoasă dacă aveam o cadă curată. Dar mergeam des la bazinele publice. Când eram mai mică, o asistentă socială m-a dus să iau lecţii de înot.

— Drăguţ!

— Mda.

Ar fi fost şi 'mai bine dacă ar fi învăţat să înoate de la liecky. Sau dacă vreuna dintre mamele ei sociale s-ar fi deranjat să vină s-o vadă cum învaţă să înoate. Când era în iipă, Emma obişnuia să privească spre tribune, sperând să vadă pe cineva care să fi venit pentru ea, dar rămânea mereu dezamăgită. În cele din urmă, renunţase de tot să se mai uite.

— Ai vreun joc preferat pentru piscină? întrebă Ethan.

Emma se gândi o clipă.

— Cred că Marco Polo.

Obişnuiau să-l joace la sfârşitul lecţiei de înot.

— Vrei să jucăm? întrebă Ethan.

Emma chicoti, dar Ethan avea o expresie serioasă.

— Păi, sigur, spuse ea. În linişte! închise ochii, se roti în apă de câteva ori şi şopti: Marco!

— Polo! răspunse Ethan, încet.

Emma se îndreptă spre vocea lui, ţinându-şi mâinile drept in faţă.

Ethan râse.

— Arăţi ca un zombi!

Emma râse şi ea, simţindu-se însă puţin stânjenită. Şi dacă trupul lui Sutton plutea în acelaşi fel ca al ei, cine ştie pe unde, chiar în momentul acela?

În minte mi-a apărut imaginea unei ape reci, întunecate, i are spăla un trup îmbrăcat în haine îmbibate. Nu m-am putut apropia îndeajuns de mult încât să pot distinge faţa întoarsă în jos, în apă. Oare eu zăceam acolo, lăsată să mor?

Emma înotă cam fără tragere de inimă spre vocea lui Ethan, încercând să scape de frica pe care o simţea în stomac. Mâinile ei loviră aerul.

— Sunt cel mai mare maestru la Marco Polo, o tachină Ethan.

Părea să se găsească acum la capătul cu apă mică.

— Deci e nasol să fii copil în plasament?

Emma îşi drese glasul.

— Cam aşa, spuse ea, mijindu-şi ochii. Dar pentru că am împlinit optsprezece ani, s-a terminat cu asta. Marco!

— Polo! răspunse Ethan, acum din stânga Emmei. S-a terminat şi pentru că eşti aici, trăind viaţa lui Sutton. Şi după ce rezolvăm problema asta, ai putea să redevii Emma.

Emma plesni apa răcoroasă cu degetele, cântărindu-i vorbele. Era greu să nu se gândească la ce avea să se întâmple cu ea după ce rezolvau cazul morţii lui Sutton — dacă reuşeau să-l rezolve. Ar fi vrut mai mult decât orice să rămână acolo, să-i cunoască pe cei din familia Mercer fiind ea însăşi, dar dacă aveau s-o alunge imediat ce aflau că-i luase locul fiicei lor moarte?

Ethan rupse tăcerea.

— Nu ştiu cum ai putut să trăieşti toţi anii ăştia în familii sociale şi să rămâi atât de... normală. Eu nu cred că aş fi reuşit.

— Păi, m-am retras în mintea mea. Emma pluti prin apă, concentrându-se pe sunetul vocii joase a lui Ethan. Mi-am construit

propria mea lumea, spuse.

— Adică...?

— Am ţinut jurnale şi am scris poveşti. Şi am creat un ziar.

— Pe bune?

Emma dădu din cap, ţinându-şi ochii închişi.

— Era un fel de... Daily Emma\ Făceam poze şi scriam texte despre ce se întâmpla cu mine, ca şi cum ar fi fost o poveste de pagina-ntâi. Ştii tu: „O fată care încă le mai găteşte părinţilor ei sociali budincă de linte". Sau: „«Sora» dă iama prin lucrurile personale ale Emmei Paxton doar pentru că aşa vrea ea". Mă ajuta să rezist. Uneori, mai compun în minte titluri de ziar.

— Cum aşa?

Emma îşi şterse apa de pe faţă.

— Cred că mă face să mă simt... importantă. Ca şi cum aş li îndeajuns de bună să apar într-un titlu pe prima pagină — chiar şi într-un ziar imaginat de mine.

— Şi eu intram în mica mea lume, se destăinui Ethan. Când eram mai mic, eram mai tot timpul hărţuit.

— Tu erai hărţuit? Emmei îi veni să deschidă ochii şi să se holbeze la el. De ce?

— De ce ar fi cineva hărţuit? spuse Ethan cu voce spartă. I'ur şi simplu se-ntâmpla. Doar că eu, în loc să scriu ziare, desenam labirinturi. La început, erau simple, dar cu timpul le-am făcut tot mai complicate, până când nu am mai putut să le rezolv nici eu. Mă rătăceam în labirinturile alea. Îmi imaginam că erau labirinturi de gard viu în care puteam să dispar pentru totdeauna.

Deodată, Emma simţi nişte mişcări uşoare pe sub apă. Scoase o mână afară, atinse nişte piele şi deschise ochii. Ethan se retrăsese în colţul de lângă bazinul cu apă caldă.

Înainte să ştie ce face, Emma atinse o tăietură mică de la bărbierit de pe bărbia lui Ethan.

— Doare?

Ethan se înroşi.

— Da' de unde!

Apoi o prinse de talie şi o trase mai aproape. Picioarele li se lipiră şi Emma simţi cum li se freacă pielea. Se uita la buzele cu bobiţe de apă ale lui Ethan, la picăturile de apă de pe pleoapele lui, la cei câţiva pistrui împrăştiaţi pe umeri.

Greierii ţârâiau. Arbuştii mesquite oftau în vânt. În momentul

când Ethan veni mai aproape, medalionul lui Sutton reflectă lumina lunii, trimiţând o rază de-a curmezişul apei din piscină.

Deodată, Emma simţi apa pe piele rece ca gheaţa. Totul se întâmpla prea repede.

— Ăăă..., făcu ea, întorcându-se şi îndepărtându-se înot.

Ethan se întoarse şi el stânjenit, ştergându-şi apa de pe faţă.

— Îh! am ţipat eu la ei.

Că tot vorbeam de frustrare!

Emma se apropie de scară.

— Poate că ar trebui să ieşim.

— Da.

Ethan ieşi din piscină. Se uită spre rondurile de flori şi spre căsuţa pentru păsărele, în formă de con, care atârna într-un mesteacăm — oriunde, dar nu spre Emma.

Stăteau uzi, tremurând, aproape goi pe marginea piscinei. Emma îşi dorea să găsească ceva care să risipească încordarea, dar avea un blanc în minte, ca şi cum i-ar fi fost inundată.

Un geamăt puternic o făcu să se întoarcă. Lumina strălucea printre şipcile gardului. Din stradă răzbea un zgomot înfundat de motor. Emma îl prinse pe Ethan de braţ.

— E cineva aici!

— La naiba!

Ethan îşi îngrămădi hainele şi pantofii sub braţ şi alergă desculţ în spatele gardului. Emma îşi trase pantalonii de pijama, îşi stoarse cămăşuţa şi fugi după el. Ethan o împinse peste gard, apoi se urcă şi el. De cealaltă parte a curţii familiei Paulson se găsea albia secată a unui pârâiaş, plină acum cu beţe, pietre, buruieni şi cactuşi imenşi. Casa familiei Mercer se afla la stânga, dar Ethan o luă la dreapta.

— Ar trebui să ajung acasă, spuse el.

— Ai venit pe jos? întrebă Emma surprinsă.

— Am alergat, de fapt. Îmi place să fac jogging noaptea.

Motorul maşinii din stradă torcea în continuare. Emma scrută întunericul. Deşertul se întindea la nesfârşit.

— Eşti sigur că te descurci?

— Nu-ţi face probleme. Te caut mai târziu.

Emma îl urmări pe Ethan până când nu mai reuşi să vadă dungile reflectorizante de pe călcâiele pantofilor lui. Apoi o luă pe cărarea din curtea lui Sutton, se strecură pe lângă gard şi ieşi pe alee chiar în dreptul automobilului Jetta al lui Laurel. Îşi ridică ochii,

aşteptându-se să vadă o maşină pe aleea familiei Paulson, sau poate chiar pe domnul Paulson bântuind pe proprietatea lui cu o bâtă de baseball în mână. Dar aleea era pustie. Ziarele zăceau exact în acelaşi loc în care se aflaseră şi cu o oră înainte. Nici în casă nu se aprinsese vreo lumină.

Dându-şi seama ce se întâmplă, Emma simţi pe piele un fior rece, o senzaţie de ceva vâscos. Maşina nu era nicidecum a familiei Paulson. Altcineva stătuse înăuntrul ei, urmă- rindu-i.

11
NIMIC NU SE COMPARĂ CU O AMENINŢARE LA 2 NOAPTEA

Câteva minute mai târziu, Emma o luă la goană spre casa lamiliei Mercer. Copacul din faţa ferestrei de la dormitorul lui Sutton nu avea o cracă îndeajuns de joasă pe care să poată urca, aşa că trebuia să se întoarcă înăuntru pe uşa principală.

Cheia se afla sub o piatră mare de lângă un ulm american, acolo unde era şi în prima noapte când Emma intrase în casa lamiliei Mercer. O strecură în broască, rugându-se ca domnul şi doamna Mercer să nu fi setat alarma pentru noapte. Descuie. Tăcere. Punct ochit!

Uşa se deschise încet, iar Emma se furişă înăuntru. Aerul condiţionat funcţiona din plin, făcându-i pielea de găină, Geamurile de la portretele de familie licăreau în lumina ştearsă care venea din stradă. Cartea de vizită a detectivului Uuinlan se găsea pe măsuţa de lângă uşă, acolo unde-o Lisase mama lui Sutton în după-amiaza aceea. Emma îşi cuprinse încheietura cu mâna şi-şi aminti ce simţise când

Ethan o atinsese în acelaşi loc. Închise ochii şi-şi sprijini capul de perete.

Ce era în neregulă cu ea? aş fi vrut s-o întreb. De ce nu-l sărutase?

Seârţ! Emma îngheţă. Să fi fost sunetul unui pas?

Scârţ! Scâââârţ! La capătul holului apăru o umbră. Tălpile loveau podeaua şi se auzeau din ce în ce mai tare, până când în lumină se ivi Laurel. Emma sări înapoi, înăbuşindu-şi un ţipăt.

— Stai aşa! spuse Laurel, ridicând mâinile. Cineva e nervos! Se uită mai atent la Emma. De ce eşti udă?

Emma se uită în jos la cămăşuţa udă, care i se lipise dc piele.

— Am făcut duş, spuse ea.

— Îmbrăcată?

Emma se duse la toaletă şi se şterse pe faţă cu un prosop turcoaz. În oglindă o surprinse pe Laurel fixând-o cu privirea. Oare o văzuse împreună cu Ethan în piscină? Auzise discuţia lor? Ea îndreptase farurile spre ei?

Părea posibil. Din flash-urile care veneau din trecutul meu, Laurel era o băgăreaţă, o spioană. Nu ştiam de ce o primise răm în Jocul Minciunii, dar ştiam că eu nu fusesem de acord cu chestia asta. Cred că, adânc în sinea mea, eram geloasă. Laurel era fiica bună a părinţilor mei, pe care, în mod clar, o iubeau mai mult decât pe mine. Nu voiam ca prietenele melc s-o iubească şi ele mai mult decât pe mine.

Laurel intră în toaletă şi se aşeză pe scaunul de WC.

— Şi când aveai de gând să-mi spui?

— Despre ce?

Emma se prefăcea absorbită de săpunurile mici aliniate pe marginea chiuvetei.

— Despre persoana cu care te-ai văzut. Despre persoana cu care vorbeai afară acum câteva momente.

Emma simţi furnicături pe sub piele. Prin urmare, Laurel văzuse. Şi dacă Laurel o ucisese pe Sutton, dacă Laurel ştia că Emma era cu Ethan, era posibil ca Emma să fi pus şi viaţa lui Ethan în pericol.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Vocea îi tremura uşor.

— Ei, haide! facu Laurel. Erai cu cineva pe nume Alex, nu-i aşa?

Alex? Emma lăsă jos prosopul, frământându-şi mintea după cineva de la liceu numit Alex. Singura persoană numită Alex pe care-o cunoştea era prietena ei din Henderson...

— Am citit mesajul de pe telefonul tău la Atelier, spuse I.aurel, încrucişându-şi braţele şi uitându-se în oglindă la Emma. Cineva numit Alex ţi-a scris. Spunea că se gândeşte la tine.

Ochii ei scoteau scântei.

— E tipul cu care ai dispărut de la petrecerea ta?

Emma simţi cum i se învârte capul.

— Alex e o fată, bâigui ea.

— Aha! spuse Laurel, dându-şi ochii peste cap. Oare când o să mai ai încredere în mine? adăugă ea cu o voce joasă.

Ceva dureros străbătu spaţiul dintre cele două, ceva ce Emma nu

putea pricepe clar. În trecut, Sutton o rănise pe Laurel — Emma era sigură de asta — şi se părea că şi Laurel o rănise la rândul ei pe Sutton.

— Chiar e o fată, insistă Emma, întorcându-se şi sprijinin- du-se cu şoldul de marginea chiuvetei. Şi... şi e urât că te uiţi în telefonul meu.

Laurel îşi lăsă bărbia în piept şi se strâmbă cu subînţeles.

— De parcă tu nu te uiţi în al meu tot timpul! Deci, cine e Alex ăsta? E de la orele de pregătire? De la universitate? Aţi făcut baie-n pielea goală? Ce bine că Paulsonii sunt în Hawaii!

— N-am fost la piscină, repetă Emma, după care se uită din nou în jos. Avea umerii uzi de la stropii de apă care-i căzuseră din păr şi mirosea a clor. Bine, bine! spuse. Am fost la piscină. Dar singură.

Laurel îşi plimbă degetele pe literele de fier forjat din spatele toaletei, care compuneau cuvintele trăieşte, râzi, iubeşte.

— De ce nu vrei să-mi spui adevărul? zise ea, părând jignită. Nu mai spun nimănui. Promit. Pot să păstrez un secret.

Emma o privi drept în ochi. Singura persoană din Tucson în care putea avea încredere era Ethan.

— Am fost singură în piscină, jur! Mă trezisem, mi-era cald şi... asta a fost tot. Iar Alex e o fată pe care am întâl- nit-o în tabăra de tenis.

Din fericire, Sutton fusese în tabăra de tenis... şi tot din fericire, Laurel nu fusese cu ea. Apoi, încercând să pară iri- lată şi rece, o ocoli pe Laurel şi ieşi în hol.

— Sutton, aşteaptă!

Emma se întoarse. Laurel stătea în spatele ei, cu un rânjet primejdios pe buze.

— Te am la mână. O să-mi spui ce pui la cale. Altfel...

Cuvintele pluteau în aer, aproape palpabile.

— Altfel ce?

Laurel era atât de aproape, încât Emma îi simţea parfumul şamponului de lămâie. Avea umeri laţi şi puternici şi îşi li nea mâinile mari strânse în pumni pe lângă corp. Dintr-o- dată, Emma se simţi exact ca în noaptea aceea groaznică de acasă de la Charlotte, când cineva o prinsese pe la spate şi aproape c-o omorâse. Laurel era mai înaltă decât Emma, cam de înălţimea persoanei care o atacase. Şi avea o putere ciudată, o siguranţă de sine care-o făcea pe Emma să creadă că ar fi fost în stare de aşa ceva. La urma urmei,

Emma o văzuse pe Laurel cum o strangula violent pe Sutton, în filmu- leţul cu farsa.

Laurel se apropie şi mai mult, iar Emma tresări şi-şi feri privirea.

— Mai bine mi-ai spune mai repede ce pui la cale, ori o n;1 te fac să te sperii de-a binelea. Crezi că farsa cu trenul a ajuns subiect de amuzament acum? Dacă le spun tatei şi mamei despre asta? Dacă le spun ce s-a întâmplat cu adevărat?

Emma se dădu înapoi surprinsă. Te rog, spune-mi mie ce s-a întâmplat cu adevărat, o imploră ea în gând. Dar Laurel se răsuci pe călcâie şi urcă scările, lăsând-o pe Emma singură în întuneric.

12
UN ALTFEL DE SECRET

Ich war in Arizona geboren şopti Emma, cu manualul de germană in poală şi cu nişte fişe în mână.

Se încruntă la sunetul gutural al silabelor. Germana îi amintea de un bătrân care-şi curăţă gâtul.

Era marţi, iar Emma stătea la o masă rotundă din curte, rezervată celor din ultima clasă şi câtorva boboci de gaşcă. Toţi ceilalţi trebuiau să stea în cantina aglomerată, în care domnea un miros puternic de taco cu peşte. Charlotte, Madeline şi Laurel trebuiau să ajungă şi ele dintr-un minut intr-altul, iar Emma îşi ocupa timpul revăzând notiţele de la germană pentru marele test de a doua zi. Deşi Sutton nu studiase probabil nici măcar o zi în viaţa ei, Emma nu putea să-şi bată joc nici de cea mai neînsemnată lucrare. Fusese premiantă încă din clasa I şi nu avea de gând s-o lase baltă tocmai acum.

M-a cam enervat aprecierea surorii mele gemene. Poate că eram prea ocupată cu alte lucruri ca să mai şi studiez.

Sau poate că de fapt eram foarte deşteaptă, doar că nu vedeam rostul şcolii.

Testul la germană era despre etapele vieţii: naşterea, viaţa şi moartea.

— Ich war in Arizona geboren, murmură iar Emma. M-am născut în Arizona. Ăsta ar fi fost răspunsul lui

Sutton - dar era şi adevărul? Becky îi spusese întotdeauna Emmei că ea se născuse în New Mexico - ceea ce însemna că tot acolo se

născuse şi Sutton.

— Sutton starb in Arizona, rosti Emma încet, citind următorul cuvânt din vocabular.

Sutton a murit în Arizona.

Numai spunând-o, chiar şi în altă limbă, simţi cum i se strânge stomacul. Răsfoi prin glosarul de la sfârşitul cărţii, dar manualul de germană nu oferea un verb mai potrivit, cum ar fi ucisă, strangulată sau sufocată.

— Ţi-ai cumpărat bilet pentru Balul foştilor absolvenţi? Emma tresări când auzi vocea care-i ciripea deasupra

capului. O fată vopsită în verde pe faţă, cu un nas fals şi o perucă în formă de con, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, care arăta ca şi cum ar fi fost infestată cu acarieni, îi aruncă în poală un fluturaş pe care scria balul de Halloween al foştilor absolvenţi! vino sau vei fi speriat! Când văzu de cine dăduse, fetei îi dispăru zâmbetul vesel de pe faţă şi facu un pas într-o parte.

— Ăăă... Vreau să spun... sigur că tu ţi-ai cumpărat bilei, Sutton. Să te distrezi super!

înainte ca Emma să poată scoate un singur cuvânt, fata era deja departe. Nu era prima dată când o gogomană se ferise de ea, ocolind-o pe hol sau furişându-se din toaleta fetelor exact când intra ea. Doar o altă parte din rolul de Sutton Mercer, se gândi Emma, întrebându-se dintr-odată dacă astfel de reacţii ale celorlalţi o făcuseră vreodată pe sora ei să se simtă însingurată. Oare Sutton lăsa pe cineva să se apropie intr-adevăr de ea?

Nu ştiam cum să răspund la întrebarea Emmei. Dar, având în vedere faptul că cineva apropiat îmi luase viaţa, poate că avusesem dreptate să nu mă încred în nimeni.

Emma închise manualul de germană. Uitându-se la cuplul chipurile fericit, în pantaloni scurţi de piele, de pe copertă, avu senzaţia clară că cineva e cu ochii pe ea şi i se făcu din nou pielea de găină. Se întoarse încet. La o masă, câţiva jucători de fotbal se distrau copios urmărind pantomima amuzantă a unui tip din fundul curţii. La masa alăturată stăteau o fată şi un băiat. Gurile lor erau un fel de dungi roşii înfuriate, iar privirile lor o fixau.

Garrett şi Nisha.

Azi, Nisha purta un pulover galben-verzui de tenis şi pantofi sport Lacoste şi avea o privire care-i îngheţă Emmei sângele în vine. Deşi nu-şi dăduse seama că ei erau prieteni, Garrett stătea cu şoldul lipit

de al Nishei şi cu privirea aţintită la Emma. Expresia lui de dezgust părea să spună: Ştiu ce-ai făcut. Ştiu de Ethan.

Oare Garrett putea să ştie ceva? El să fi fost cel care bân- tuise cu o noapte în urmă pe lângă piscina familiei Paulson? Poate că el şi Nisha fuseseră acolo împreună. Emma îi făcu lui Garrett un semn uşor cu mâna, dar el clătină imperceptibil din cap şi-i şopti Nishei ceva la ureche. Ea chicoti şi zâmbi afectat către Emma.

Deodată, Emma nu mai putu suporta micile lor secrete. Strângându-şi pumnii, se uită furioasă la fata micuţă şi brunetă.

— Pot să te-ajut cu ceva, Nisha? întrebă ea, fără să se obosească să-şi ascundă sarcasmul.

Nisha îi aruncă un zâmbet foarte dulce şi se apropie şi mai mult de Garrett, punându-şi posesiv unghiile roşii ca sângele pe braţul lui.

— Tocmai voiam să-ţi reamintesc că cina obligatorie cu echipa are loc vineri, la mine acasă. Adică, te-aş fi implicat şi pe tine în organizare, dar pot să fiu sigură că măcar o să-ţi faci apariţia?

Emma se zbârli.

— Păi, poate că mi-aş face apariţia dacă ai organiza vreodată ceva care să merite.

Bună mişcare, Em, m-am gândit eu. Emma rezista tot mai bine la atacuri, intrând în pielea mea. La urma urmei, poate că era ceva adevăr în controversa aia privind natura şi educaţia.

Apoi privirea Nishei deveni şi mai strălucitoare, îndrep tându-se spre cineva aflat în spatele Emmei.

— Tu vii, nu-i aşa, Laurel? Sau nu-ţi dă voie Sutton?

Emma se întoarse şi o văzu pe Laurel punându-şi tava cu mâncare pe masă. Laurel se uită urât spre Nisha, fară să spună nimic.

— De când sunt obligatorii mesele în echipă? murmură ca. Cineva trebuie să-i spună că, dacă este co-căpitan, nu înseamnă că asta o face regină.

— E doar ofuscată că Sutton n-a trecut pe-acolo ultima oară, spuse Charlotte, trântindu-se şi ea într-un scaun şi aruncând pe masă o geantă de pânză dungată. Se uită la Emma: Sutton, dacă nu vrei să mergem la cina aia, nu mergem.

Laurel se întoarse spre Emma şi dădu şi ea din cap. Emma observase că, în calitate de lider de facto al Jocului Minciunii, prietenele lui Sutton erau de acord cu hotărârile ei.

Dar eu nu eram convinsă că le încânta treaba asta. Chariot te o

privea pe Emma plictisită, ca şi cum s-ar fi săturat de regulile şi ordinele inconsecvente ale lui Sutton Mercer.

— Aşadar, unde ai fost azi? o întrerupse Madeline, strecu- iiindu-se pe bancă lângă Emma. De ce nu erai la The Hub?

Emma miji ochii.

— Trebuia să ne întâlnim la The Hub?

Aşa se numeau magazinul şi cafeneaua de lângă cantină. Acolo se vindeau de obicei hanorace cu însemnele liceului, bilete la tombolele de la baluri şi creioane nr. 2.

— Da, pentru petrecerea Curţii! Hei, ai uitat tradiţia? spuse Madeline, întinzându-i Emmei o cafea dintr-un suport de carton. Mă rog! Ţi-am adus un latte. Cred că cineva e distrată, nu? Poate din cauza arestului de aseară?

Laurel îşi deschise cutia de Sprite cu un pocnet uşor.

— Le-am povestit de dimineaţă.

Se uită fix la Emma, fluturând nevinovată din pleoape ca şi cum ar fi spus: Şi ghici ce-o să le mai spun?

— Se pare că tu n-aveai de gând să ne spui, zise Charlotte, ţinându-şi mâinile pe o cutie de plastic cu salată de spanac. Ce s-a-ntâmplat?

Madeline se juca de zor cu un cuţit de plastic, trecându-şi degetele peste lama zimţată.

— De când furi din magazine fără noi?

Părea iritată, ca şi cum Emma ar fi desconsiderat-o.

— Şi să fii prinsă la Clique? plescăi Charlotte. Credeam c-am rezolvat-o cu locul ăla în clasa a opta.

— Laurel mi-a zis că ai înşfăcat o poşetă Tori Burch, spuse Madeline, strâmbând din nas. Sutton, nu merită să furi o Tori.

Emma scoase capacul paharului de cafea şi aburul îi inundă faţa.

— Ştiţi cum e când simţi că trebuie să faci ceva, spuse ea vag. Şi aş fi dispărut bine mersi cu ea dacă tipa îşi face;i treaba, în loc să fie obsedată de mine. Cred că pusese ochii pe mine.

— Cineva îşi pierde îndemânarea, fredonă Charlotte, muş când dintr-un morcov cu un crănţănit hotărât.

Părea aproape fericită că Emma fusese prinsă.

Emma gustă puţin din latte şi făcu o grimasă - era fierbinte.

— Mi-am ratat şansa să merg la bal. Sunt pedepsită pentru o mie de ani de-acum încolo.

— Hai, lasă, o să mergi, spuse Madeline, aruncându-şi în gură o

stafidă acoperită de iaurt. Găsim noi ceva. Şi pe urmă o să vii şi în excursie cu noi. Apoi Madeline se strâmbă la ceva din spatele ei: Gemene la ora douăsprezece!

Deşi Gemenele Twitter se îmbrăcau de obicei diferit - (iabby avea ceva din nevestele din Stepford, cu bentiţe de păr şcolăreşti, paspoaluri şi tot tacâmul, în vreme ce Lili prefera o înfăţişare gen Taylor Momsen, cu pulovere în carouri, fuste foarte scurte şi cu machiaj care-i făcea ochi de raton — astăzi purtau amândouă rochii roz mulate şi cu volane de tul şi pantofi cu tocuri foarte înalte, platforme şi barete prinse în jurul gleznelor lor subţiri. Ca de obicei, îşi ţineau iPhone-urile în mână. Toată lumea se uita la ele, de la gaşca puştilor din colţ la tipii posaci şi preţioşi de lângă peretele cu stucaturi.

— Bună, fetelor! ciripi Gabby, ajungând la masa lor.

— Ciao! spuse Lili. A pomenit cineva cuvântul excursie? Unde mergem anul ăsta?

— Noi mergem pe muntele Lemmon, spuse Charlotte, ac-ivntuând pe „noi”. Voi nu ştiu unde mergeţi.

— Păcat, spuse Lili la fel de răspicat. Pentru că noi suntem singurele care ştim exact unde sunt izvoarele fierbinţi.

— Şi avem şi un mic grătar japonez încântător. Am putea s;1 facem nişte s'mores, adăugă Gabby.

— Nu ştiu dacă e o idee bună să aprinzi un foc în deşert, se strâmbă Laurel.

Emma îşi trecu limba peste dinţi, uitându-se la fete, cu gândul la maşina lor care trecuse încet pe lângă casa lui Sutton. Oare tot ele stătuseră ascunse şi îi urmăriseră pe ea şi pe Ethan la piscină?

Madeline le cântări din ochi.

— Voturile pentru Curte au fost deja date, doamnelor. Nu trebuie să vă mai înţoliţi ca nişte păpuşi Barbie.

— Poate că aşa ne place nouă, spuse Lili, punându-şi mâinile în şoldurile ei osoase. Fetelor, v-aţi gândit la planurile pentru ceremonie?

— Ar trebui să iasă bine, interveni şi Gabby, mestecând zgomotos la gumă şi împrăştiind prin aer miros de pepene verde. Chelnerii... muzică şi haleală faine... şi probabil o ceremonie de iniţiere în Jocul Minciunii, în chip de cireaşă de pe tort? înşiră Gabby, numărând fiecare cerinţă pe degete.

— Avem nişte idei de farse ucigătoare, spuse Lili, cu o licărire în

ochii ei spălăciţi.

— Am fi o achiziţie bună pentru grup, spuse Gabby încet, privind-o pe Emma în ochi.

Emma se dădu puţin înapoi şi simţi că inima începe să-i bată ceva mai repede. Gabby scoase un flacon micuţ din buzunarul rochiei, desfăcu capacul roz şi-şi puse o pilulă rotundă pe limbă. O înghiţi zgomotos. Rămase cu privirea aţintită la Emma, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită un mesaj mut.

— Nu pot să vă invit în Jocul Minciunii, doamnelor, spuse Emma, încercând să pară sigură pe ea şi calmă.

Sutton nu le îngăduise lui Gabby şi Lili să intre în club - poate dintr-un motiv bine întemeiat.

Gabby o măsură din ochi pe Emma, ca şi cum s-ar fi pregătit de o luptă.

— O să mai vedem asta, nu-i aşa? spuse ea, pe un ton brusc răspicat.

Lili îi atinse încet încheietura.

— Calmează-te, Gab, îi şopti ea. Apoi o împinse pe Gabby afară din curte. Fără autografe! strigă ea către colegii lor de clasă care se holbau la ele, acoperindu-şi faţa ca şi cum ar fi fost vânată de paparazzi.

Imediat ce Lili îi dădu drumul, Gabby se roti pe călcâie şi-şi strânse mâna în chip de pistol, îndreptând un deget spre Emma şi prefăcându-se că o împuşcă. Emma rămase cu gura căscată.

Îmi fulgeră prin minte un crâmpei de amintire: eu dându-le afară pe gemene din camera mea la o petrecere în pijamale şi zâmbind prosteşte: „îmi pare rău, fetelor, avem lucruri personale de discutat în Jocul Minciunii. Staţi afară împreună cu ceilalţi nimeni.” Gabby strângea atât de tare ll'hone-ul în mână, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Apoi Lili se ridicase cât era de lungă: „Ţine minte ce-ţi spun, Sutton, n-o să fie mereu aşa", aruncase ea.

Dar acum Madeline se mărgini să se uite lung după Gemenele Twitter.

— Ceva se-ntâmplă cu astea două în ultimul timp. Sunt mai sonate ca niciodată.

— Asta-i sigur, spuse Charlotte, sorbind din cafea şi uitân- du-se la uşile duble prin care dispăruseră gemenele. Dar au dreptate — trebuie să le planificăm ceremonia.

— S-o facem sâmbătă, spuse Madeline, înghesuindu-şi cutia goală

de mâncare în geantă. La mine?

— Nu pot, spuse Emma. Sunt pedepsită, aţi uitat?

Charlotte pufni.

— Da' ce, asta te-a oprit vreodată?

Sună clopoţelul şi toţi se ridicară deodată, aruncară resturile mesei la gunoi şi porniră înapoi spre şcoală. Laurel şi Charlotte o luară în direcţii diferite, dar Madeline rămase pe loc, aşteptând-o pe Emma să-şi strângă lucrurile, ca să poată merge împreună.

Cotiră spre aripa pentru muzică. Prin uşile deschise se auzeau note false. La capătul coridorului, Elvira împărţea fluturaşi pentru Balul foştilor absolvenţi. Nasul ei fals ameninţa să-i cadă de pe faţă, iar câţiva puşti, trecând pe lângă ea, chicotiră. Madeline se uită cu coada ochiului la Emma.

— Ce-i cu tine în ultimul timp? întrebă ea, încetinindu-şi mersul.

— Ce vrei să spui? întrebă Emma uimită.

Madeline ocoli o fată care se chinuia să care o tubă.

— Te comporţi... ciudat. Eşti prudentă, dispari fără motiv, furi de una singură din magazine... Char şi cu mine credem că a apărut o formă de viaţă extraterestră şi ţi-a preluat trupul.

Emma simţi cum i se suie sângele în piept şi în obraji. Cal- meazăte, îşi spuse ea. Atinse medalionul lui Sutton, încercând să se stăpânească. Apoi, îi veni o idee:

— Cred că sunt neliniştită pentru că tu şi Char păreţi foarte apropiate în ultimul timp, spuse cu o voce nefirească, încercând să sune iritată şi geloasă. Nu mai sunt cea mai hună prietenă a voastră?

Măsură din ochi trupul înalt, de balerină, al lui Madeline, îmbrăcată în pantaloni cargo strâmţi şi un pulover cenuşiu cu mâneci foarte largi, strânse la încheietură, sperând că va muşca momeala.

Trăsăturile lui Madeline se crispară.

— Char şi cu mine am fost dintotdeauna prietene.

— Da, dar ceva s-a schimbat între voi două, insistă Emma. Acum păreţi legate. Are vreo legătură cu noaptea de dinaintea petrecerii de la Nisha? Ştiu că aţi fost împreună, Madi!

Madeline se opri brusc pe hol, lăsând puhoiul de elevi s-o ocolească. Pe tâmplă îi pulsa o venă.

— Vrei s-o laşi baltă cu noaptea aia?

Emma clipi. Simţea o arsură în stomac.

— De ce?
— Pentru că nu vreau să vorbesc despre asta, bine?
— Dar...
— Las-o baltă, Sutton!
Madeline se întoarse şi se năpusti pe uşa cea mai apropiată, care ducea în biblioteca şcolii.
Emma împinse şi ea uşa cu umerii şi o urmă. Puştimea îşi 13 cea temele strânsă la mese lungi şi late. În spatele unui perete de sticlă străluceau ecrane de computer. Încăperea mirosea a cărţi vechi şi a dezinfectantul care pe Travis îl exaspera.
Madeline dispăruse pe unul din culoarele din spate.
— Madi! strigă Emma, trecând pe lângă un raft jos cu atlase şi enciclopedii. Madi, te rog!
Bibliotecara îşi duse degetul la buze.
— Linişte! porunci ea din spatele biroului de la care supraveghea sala.
Emma grăbi pasul pe lângă posterele cu Amurg şi Harry Potter, care-i provocau un acces de nostalgie. Becky obişnuia să-i citească din Harry Potter, imitând vocile fiecărui personaj şi purtând o capă neagră de catifea, sărăcăcioasă, pc care o cumpărase de la o vânzare din garaj după un Halloween. Emmei îi plăcea să i se citească, nu-i păsa că acea capă mirosea a mucegai.
Ajunse pe culoarul pe care dispăruse Madeline. Aceasta se oprise chiar la capătul rândului, lângă un morman cu exemplare din The Riverside Shakespeare. Părul ei lung, întunecat, îi cădea pe spate. Stătea dreaptă ca o vergea.
Pe neaşteptate, am avut o amintire clară şi intensă cu Madeline stând în aceeaşi postură, mândră, dar rănită. Eram în dormitorul ei şi de pe hol se auzea agitaţie, voci din ce în ce mai puternice. Iar pe ea o auzeam icnind uşor, ca şi cum ar fi încercat să-şi înghită lacrimile.
— Madi? şopti Emma.
Madeline nu răspunse.
— Hai, Madi, orice aş fi spus, îmi pare rău.
Madeline se răsuci şi se holbă la ea, cu ochii roşii.
— Uite ce-i, pe tine te-am sunat prima, bine? Tăcu şi-şi strânse buzele. Dar n-ai răspuns. Cred că aveai lucruri mull mai importante de făcut. Pufni şi trase aer în piept, apoi continuă: Lumea nu se roteşte în jurul tău, ştii asta. Dacă mi-ai zis să sar, am sărit

întotdeauna, dar ar fi frumos să faci şi tu acelaşi lucru din când în când. Apoi am sunat-o pe Charlotte şi ea a stat cu mine toată noaptea. Aşa că da, fireşte, am fost mai apropiate în ultimul timp. Mulţumită?

Încleştându-şi fălcile, Madeline trecu pe lângă Emma ca şi cum ar fi fost o elevă oarecare ce-i stătea în drum pe culoarele bibliotecii.

— Madi! protestă Emma.

Dar Madeline nu se opri. Ieşi furtunos pe uşă şi dispăru pe coridor.

Toţi cei din bibliotecă se întoarseră şi o priviră pe Emma. Se retrase de pe culoar şi se rezemă de un raft. Madeline ascundea ceva important, dar nu era ceea ce credea ea. Reacţia ei nu fusese mimată. Indiferent ce făcuse în noaptea când Sutton dispăruse, era problema ei, ceva complet diferit de ceea ce i se întâmplase lui Sutton. Madeline fusese ocupată în noaptea aceea. Nevinovată. Şi pentru că fuseseră împreună, lot nevinovată părea şi Charlotte.

Dintr-odată, m-am simţit uşurată. Îmi venea să ţip de bucurie. Cele mai bune prietene ale mele chiar erau cele mai bune prietene — nu ucigaşele mele.

Bibliotecara scană cărţile unui roşcovan slăbănog, iar aparatul scoase nişte bipuri stridente. Emma se întoarse să plece, dar se lovi cu genunchiul de un exemplar din The Riverside Shakespeare, pe care-l aruncă pe podea. Cartea se deschise: paginile erau pline de însemnări ale elevilor cărora nu părea să le pese că erau cărţile bibliotecii. Emmei îi atrase atenţia un vers din Hamlet, făcând-o să simtă un fior de gheaţă pe şira spinării:

Poţi zâmbi şi iar zâmbi, şi totuşi să fii mişel!

M-a făcut şi pe mine să mă cutremur. Charlotte şi Madi ieşeau din discuţie, dar ucigaşul încă mă pândea - zâmbind, observând, ascunzându-se, aşteptând.

13
NU SUBESTIMA NICIODATĂ PUTEREA UNEI BĂGĂREŢE

— O să fie cuminte, mamă, se rugă Laurel. Promit! Te rog, las-o să meargă!

Era vineri seara, iar Emma şi Laurel stăteau în vestibulul casei familiei Mercer. Doamna Mercer le privea pe fete din pragul uşii care ducea în biroul ei. Drake gâfâia în spatele ei, scoţând de-un cot limba lui uriaşă ca o felie groasă de şuncă. Emma se depărtă puţin de el.

— E doar o cină nevinovată pentru echipa de tenis, continuă Laurel cu voce dulce. O să fie atât de plictisitor - Nisha se ocupă. Şi, oricum, nu ţi-a spus antrenoarea Maggie că o să-i pună lui Sutton un monitor de gleznă când ajungem acolo? N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Te rog! spuse şi Emma, cu nişte ochi de câine bătut, la fel ca ai lui Laurel.

Cu o săptămână în urmă n-ar fi crezut că o să-şi dorească să meargă la vreun eveniment acasă la Nisha. Dar adevărul era că nu-i plăcea deloc să fie pedepsită. Nu atât faptul că stătea închisă în casă, dar doamna Mercer nu-i mai dădea voie nici pe internet, deconectase cablul din camera ei şi-i confiscase şi iPhone-ul. După ce se obişnuise cu bogăţia lui Sutton, cu aparatele ei performante, i se părea că Black- Berry-ul demodat, trântit de nenumărate ori, pe care şi-l luase cu ea din Las Vegas nu-i mai folosea la nimic. Îşi petrecuse serile scotocind prin camera lui Sutton, căutând din nou orice ar fi putut avea legătură cu moartea ei, dar nu găsise nimic relevant. Singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut erau temele pentru acasă. Probabil că Sutton se învârtea în mormânt.

Dacă măcar aş fi fost într-un loc atât de plictisitor cum sunt mormintele. Dar mă-ndoiam profund.

Emma ştia că nu avea voie să participe la cina echipei de tenis, dar antrenoarea Maggie o sunase, se pare, pe doamna Mercer la serviciu, în după-amiaza aceea, şi o rugase să-i dea voie lui Sutton să meargă. Era bine pentru moralul echipei, spusese Maggie, asigurând-o pe doamna Mercer că va fi şi ea acolo şi că n-o va scăpa din ochi pe Sutton. Dar acum doamna Mercer încă mai şovăia.

— O s-o supraveghezi cu ochi de şoim, Laurel? întrebă doamna Mercer.

— Daaa, gemu Laurel, jucându-se cu şnurul de la cămă- şuţa ei înflorată.

— Şi o să veniţi amândouă direct acasă, după ce se termină cina?

— Absolut! răspunseră fetele într-un glas.

Doamna Mercer îşi duse un deget la buze.

— Mă rog, adevărul e că fiind vorba de Nisha...

Rosti numele fetei cu acelaşi respect cu care ar fi rostit numele lui Dalai Lama. Doamna Mercer era convinsă că Nisha e o fată model, cu nota maximă pe linie şi cu standarde morale înalte, care nu putea greşi cu ceva.

— Bine, e-n regulă.

Cu un oftat, doamna Mercer îşi lăsă umerii în jos şi le făcu semn să plece.

Emma urcă în maşina lui Laurel, iar Laurel se întoarse în scaunul şoferului şi chiui, apoi întrebă:

— Ce gust are libertatea?

— Superi strigă Emma.

Laurel traversă cartierul cu o singură mână pe volan, cu cealaltă aranjându-şi părul ei lung şi blond cu o perie. Deşi în camera ei era mereu dezordine, sora lui Sutton strălucea întotdeauna, se dădea tot timpul cu gloss, îşi examina dinţii în oglinzi, ca să se asigure că nu are resturi printre ei, şi-şi netezea fustele şi bluzele cu fierul de călcat din dulapul de pe hol. Emmei îi plăcea că Laurel se ocupa singură de hainele ei, în loc s-o roage pe doamna Mercer sau să le ducă la curăţătorie. Laurel era descurcăreaţă, ca şi Emma. Putea să aibă grijă de ea însăşi.

Ceea ce nu însemna totuşi că Emma avea încredere în ea.

Se întoarse în scaunul pasagerului şi, în gând, se transformă în detectiv.

— Aşadar, se pare că Madeline are un secret, începu ea, aruncând o privire spre grădiniţa canină Doggie Dude Ranch, prin dreptul căreia treceau.

Lângă ea se găsea un magazin de turcoaze şi cristale, iar după acesta urma un magazin mare de ceramică.

Laurel ridică din sprâncene, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Zău? Ce secret?

— Nu vrea să-mi spună. Are legătură cu seara de dinaintea petrecerii de la Nisha.

Laurel se întunecă la faţă.

— Vrei să spui seara de dainte de a mă abandona?

Emma îşi muşcă puternic falca. Hopa! Sutton ar fi trebuit s-o ia pe Laurel la petrecerea aia... dar, fiind moartă, n-a mai apucat.

— Da, bine. Oricum, în seara aia Madi a sunat-o pe Charlotte şi i-a spus ce şi cum. Cred că era o chestie importantă.

— De ce n-ai fost cu ele?

Dintr-odată, aerul condiţionat din maşină deveni rece ca gheaţa. Asta tu să-mi spui, ar fi vrut Emma să-i zică.

— Presupun că asta-nseamnă că nici tu nu erai cu ele?!

Gura lui Laurel formă o linie dreaptă. Jetta derapă, depăşind linia continuă de pe autostradă, şi şoferul din dreptul lor claxonă, facându-le pe fete să tresară.

— Ăăă... nu, răspunse ea pe un ton încordat, redresând maşina. Nu eram.

— Dar unde erai?

Emma încercă să vorbească pe cel mai firesc ton posibil, deşi inima îi bătea cu putere în piept.

Laurel strânse tare degetele pe volan. Făcu o pauză lungă, uitându-se în zare.

— Sutton, chiar vrei să vorbim despre asta acum? spuse în cele din urmă cu o voce rece.

Emma o privi, aşteptând, dar Laurel nu mai adăugă nimic.

Trase maşina lângă o casă joasă, tip ranch, cu o curte mare în faţă, plină de plante deşertice cu frunze cărnoase. Arăta exact la fel ca ultima oară când Emma venise aici, în prima ei zi în Tucson, înainte să afle că sora ei geamănă era moartă. Atunci începuse şi toată nebunia asta. Pe alee erau parcate mai multe maşini, multe dintre ele având pe bara de protecţie stickere pe care scria tenisul înseamnă viaţă sau love, cu o minge galbenă de tenis în loc de „o”. În casă, toate luminile erau aprinse şi de undeva dinăuntru se auzi un chicot.

— Haide!

Laurel apăsă pe telecomandă şi închise Jetta, după care pomi pe alee, dar Emma mai zăbovi o clipă. Se uită spre casa lui Ethan, de vizavi. Veranda era întunecată. Telescopul prin care Ethan privise în prima noapte când îl întâlnise Emma dispăruse. Se întrebă ce facea Ethan în seara aceea. Se mai gândise oare la faptul că aproape se sărutaseră în piscină, cu o seară în urmă? Se intersectaseră pe coridoarele şcolii, dar de fapt nu mai vorbiseră de atunci.

Uşa de la intrare se deschise şi echipa de tenis le întâmpină cu îmbrăţişări şi chiţăieli. Emma băgă capul pe uşă şi-o înghionti pe Laurel:

— Unde-i Maggie?

Laurel începu să râdă.

— De fapt, Maggie nu e aici, spuse ea.

Charlotte, îmbrăcată cu un maieu în dungi şi jeanşi eva- zaţi, veni spre ele. O luă de braţ pe Emma:

— Văd că micul meu plan a funcţionat!

Rânji şi pistruii de pe nas i se strânseră laolaltă.

Emma se încruntă. Micul plan?

Charlotte făcu semnul de telefon cu degetul mare şi cu cel mic.

— Alo, doamna Mercer? spuse ea cu voce de adult. Aici e antrenoarea Maggie. Aş vrea tare mult ca Sutton să participe la cina cu echipa din seara asta. E o dovadă de solidaritate! A, înţeleg că e pedepsită, dar voi sta cu ochii pe ea, promit! Puteţi conta pe mine!

Nici măcar eu nu-mi închipuisem aşa ceva. Prietenele mele erau bune. Cu un suspin de uşurare, am încercat s-o iau în braţe pe Charlotte, bucurându-mă din nou că nu ea era ucigaşul meu. Dar, ca de obicei, degetele mele îi trecură pur şi simplu prin piele.

Charlotte o luă pe Emma pe după umeri şi o strânse.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Acum tot ce avem de făcut e să inventăm ceva ca să te scoatem şi pentru Balul foştilor absolvenţi.

O trase pe Emma în sufragerie, unde pe masă erau întinse platouri cu friptură de pui şi cu sendvişuri panini, castroane cu salată de paste, bruscheţe în folie şi brioşe glazurate cu ciocolată drept desert. Lângă sticlele de Gatorade, Smartwater şi cola dietetică se găseau pahare de plastic roşii. Toate celelalte fete din echipă se înfruptaseră deja, punându-şi mâncare în farfurii cu linguri mari de plastic.

În vreme ce se îndrepta spre masă, Emma simţi o mână rece cuprinzându-i talia.

— Mă bucur că ai reuşit să vii, Sutton, spuse Nisha cu un /.âmbet prefăcut.

Emma tresări nervoasă la vederea Nishei. Era ceva la fata .ista prea strălucitor, începând cu modul în care se străduia să arate perfect: bluza ei de mătase de culoare crem băgată perfect în jeanşii negri. Brăţările de aur de la încheieturi urătau de parcă ar fi fost lustruite cu scuipat. Părul lăsat liber pe spate îi strălucea, iar machiajul arăta ca şi cum ar fi fost aplicat de o profesionistă.

— Mă bucur că te simţi bine, continuă Nisha. A fost ceva treabă să pun toată mâncarea asta pe masă. Mai ales că a trebuit s-o fac de una singură.

Mincinoaso! aş fi vrut eu să strig. În bucătărie, în spatele Ielelor, zărisem pe insulă o grămadă de pungi de la băcănia A.J. Fără-

ndoială că Nisha cumpărase totul gata preparat şi 1111 făcuse decât să aşeze artistic platourile.

— Aşadar, zise Nisha, cu glas mieros. Cum se simte Sutton Mercer să nu aibă un prieten? Cred că e prima oară din..., nu şl iu, din grădiniţă!

Emma îşi îndreptă umerii.

— Adevărul e că mă simt foarte bine, spuse ea, întinzân- (lu-se şi aruncându-şi în gură un biscuit. E grozav să fii liberă.

Colţurile gurii Nishei se arcuiră într-un rânjet.

— Am auzit că n-ai vrut să faci sex cu el, adăugă ea, îndeajuns de tare pentru ca două eleve dintr-a X-a, care se aşezaseră la coadă pentru salata de paste, să întoarcă uşor capul.

Emma rămase cu mâna-n aer deasupra biscuiţilor.

— Unde ai auzit asta?

Nisha scoase un chicot. Răspunsul era evident. În afară de prietenele ei, Garrett era singura persoană care ştia ce se întâmplase în dormitorul lui Sutton.

Uf! Dintr-odată m-am bucurat că Emma o terminase cu el.

— Habar n-aveam că eşti aşa o mironosiţă! ciripi Nisha, arătându-şi dinţii perlaţi.

Apoi, fără s-o mai lase pe Emma să spună ceva, se răsuc i pe călcâie şi pomi ţanţoşă spre salon.

Emma împunse o bucată de pui de pe tavă, urând-o pe Nisha cu fiecare secundă mai mult. Oare şi Sutton o urâse la fel de mult? Dar era mai grav de-atât. Nisha avea ceva ce o neliniştea. Privirile ciudate pe care i le arunca, şoaptele. Era ca şi cum s-ar fi jucat cu Emma. Ca şi cum ştia ceva — ceva important.

Emma se uită prin sufragerie. La dreapta ei se găsea o bucătărie mare, perfect utilată, iar în partea cealaltă era uti coridor lung şi întunecat care probabil ducea în dormitorul Nishei. Să îndrăznească?

„Ai grijă”, am avertizat-o eu, chiar dacă Emma nu mă putea auzi.

Nisha nu s-ar fi purtat blând cu o băgăreaţă.

Emma se uită la copanul de pui pe care-l alesese de pe pla tou, dar carnea slabă şi gălbuie îi întoarse dintr-odată sto macul pe dos. Lăsând deoparte farfuria, bolborosi ceva despre baie către nimeni anume şi se strecură tiptil pe coridor.

Plintele erau luminate de beculeţe de veghe. În aer mirosea a deodorant de cameră Febreze şi a mirodenii indiene.

Emma împinse prima uşă cu vârfurile degetelor şi se uită mtr-o debara plină de prosoape şi cearşafuri. Trecu la uşa următoare. Era o baie, cu o perdea colorată de duş şi cu o oglindă încadrată în mozaic. Următoarea uşă, care dădea în dormitorul principal, era întredeschisă. Patul mare nu fusese strâns, iar pe covor erau aruncate de-a valma cămăşi bărbăteşti, şosete negre şi pantofi negri lustruiţi. Se pare că femeia de serviciu a cuiva n-a venit săptămâna asta, se gândi Emma, surprinsă că, după numai câteva săptămâni, se obişnuise ca locuinţa ei să fie lună de curăţenie. Dar se simţi vinovată amintindu-şi că doamna Banerjee murise în vara aceea.

Emma intră pe ultima uşă din dreapta. Pe un scrin era aprinsă o lampă, alături de un laptop Compaq închis şi un il'od alb pus la încărcat lângă el. În rest, camera era pustie şi impersonală, ca o cameră de hotel. Nisha netezise aşternutul, care nu mai avea nicio încreţitură, iar lângă tăblie ali- niase opt perne pufoase şi jucăriile din pluş - una dintre ele era o rachetă de tenis mare cu doi ochi holbaţi. Cărţile din raft erau aşezate în ordine alfabetică: majoritatea erau de l'.cnul romanelor victoriene greoaie ale surorilor Bronte. Până şi jaluzelele veneţiene erau înclinate exact în acelaşi unghi.

Din salon se auzi un hohot de râs, care-o făcu pe Emma să îngheţe. Aruncă o privire prin deschizătura dintre uşă şi perete şi numără până la trei. La capătul coridorului nu apăru nimeni.

Înaintă tiptil în cameră ca să se uite mai de-aproape la colajul de fotografii înrămat de lângă patul Nishei. Cele mai multe dintre ele o înfăţişau pe Nisha în acţiune: dând un backhand, un drop, servind, ridicându-şi mâinile deasupra capului în semn de victorie. În centrul colajului, Nisha era cocoţată pe prima treaptă a unui podium, având în jurul gâtului o medalie de aur strălucitoare. Sutton se afla pe treapta a treia, încruntată, cu un bandaj cafeniu la genunchi.

Pe margine erau mai multe poze de grup ale echipei de tenis: fetele ţinând o cupă de la un turneu pe echipe, Sutton stând cât de departe putea de Nisha. În poză, Charlotte avea părul mai negru, iar Laurel era tunsă mai scurt, bob. Într-o altă fotografie, fetele erau la aeroport, în faţa unei porţi de îmbarcare. Sutton poza dintr-o parte, cu picioarele ridicate pe o bancă şi cu o îmbufnare sexy. În fundal, Emma remarcă luminiţele unor automate de joc. Să fi fost în Vegas? Oare se întâmplase ca ea şi Sutton să fie în acelaşi oraş în acelaşi

timp? Pentru o secundă, se închipui împreună cu Sutton întâlnindu-se în cazinoul New York-New York, unde lucrase ea. Oare Sutton ar fi observat-o? Şi-ar fi zâmbit?

O ultimă fotografie de echipă era prinsă în colţul panoului, acoperind alte poze, ca şi cum ar fi fost fixată la repezeală. Echipa de tenis adunată în jurul mesei din casa Nishei. Sutton şi Charlotte lipseau, dar Laurel zâmbea cu toată gura, având părul la fel de lung ca acum. petrecerea în pijamale de întoarcerea la şcoalA a echipei, scria dedesubtul fotografiei. Emma îşi plimbă degetele peste data scrisă de mână de Nisha: 31 august. Se uită lung la ea până să înţeleagă că era adevărat.

— Ce faci?

Emma tresări. În pragul uşii stătea Nisha, cu braţele încrucişate la piept. Înaintă şi îi dădu un ghiont în umăr Emmei.

— Nu ţi-am dat voie să vii aici!

— Stai! spuse Emma, arătând spre fotografie. Când a fost Tăcută?

Nisha se uită la fotografie şi-şi dădu ochii peste cap.

— Nu ştii să citeşti? o făcu ea pe deşteapta. Scrie treizeci si unu august.

Nisha îşi înfipse mâna între omoplaţii Emmei şi o împinse afară din cameră. Apoi trânti uşa şi se întoarse spre ea.

— Asta-nseamnă să faci parte dintr-o echipă, să participi la activităţile ei. Cel puţin pentru acelea dintre noi care vor sa se ajute una pe alta.

— Chiar şi Laurel era acolo, spuse încet Emma, ridicân- du-şi privirea spre Nisha.

Aceasta se uită peste umărul ei cu un rânjet arogant.

— Vorbeşti de lup...! Tocmai te-am pomenit.

Emma se întoarse. Laurel stătea la capătul coridorului, cu un pahar de plastic în mână.

— Serios? spuse ea, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Îi spuneam lui Sutton ce bine ne-am distrat la petrecerea în pijamale pentru întoarcerea la şcoală pe care am da!-o acum câteva săptămâni, chiţăi Nisha.

Laurel se îmbujora şi strânse paharul de plastic în mână, făcându-l să pocnească.

— Ah, spuse ea încet. Se uită la Emma, apoi la mocheta mov care acoperea podeaua holului. Ăăă... Îmi pare rău, Sutton, eu...

— E chiar aşa de supărător? spuse Nisha, lovindu-se cu palmele

peste şolduri. Tu ai venit, Laurel. Şi aş spune chiar că te-ai distrat.

Laurel trecu de la zâmbet la încruntare şi apoi la o grimasă.

— A fost bine, şopti ea.

Ochii Nishei sclipeau triumfători. Trase încă o dată de mânerul uşii de la dormitorul ei, ca să se asigure, şi trecu pe lângă Emma şi Laurel. Se uită în camera tatălui ei, albin- du-se la faţă, şi închise şi uşa aceea.

După ce Nisha dispăru la capătul coridorului, Laurel o privi sfioasă pe Emma.

— Îmi pare rău, Sutton. Ştiu că tu şi Nisha vă urâţi. Dar m-am gândit că petrecerea e de neratat. Nu ştiam că tu şi Charlotte n-o să veniţi. Te rog, nu fi supărată pe mine.

Din salon se auziră şi mai multe chicote. Afară vântul se înteţise, făcând ferestrele să duduie. Poate că adevărata Sutton s-ar fi arătat super-furioasă să afle ceea ce tocmai îi spusese Laurel - era clar că Laurel nu-i mărturisise că fusese la petrecerea Nishei pentru că prietenele lui Sutton ar fi trebuit să fie unite în ura lor faţă de Nisha. Sutton ar fi interpretat asta ca pe o trădare.

Dar Emma era încântată — uşurată. Faptul că Laurel fusese la petrecerea în pijamale a Nishei însemna că avea un alibi zdravăn pentru ziua de treizeci şi unu. Nici ea - şi nici Nisha - n-o omorâseră pe Sutton.

— E-n regulă, îi spuse Emma Iui Laurel, înlănţuindu-şi braţele pe după gâtul surorii lui Sutton atât de puternic, încât o făcu să-şi piardă echilibrul.

— Sutton! spuse Laurel înfundat, pentru că mâneca largă de la bluza de culoarea levănţicii a Emmei îi acoperea gura.

M-am rotit într-un cerc invizibil în jurul lor. Era o veste şi mai bună decât că Charlotte şi Madeline erau nevinovate. Şi sora mea era nevinovată!

14
UN NECAZ DE DOUĂ ORI MAI MARE

— Ce-i cu toate astea? întrebă Madeline, deschizând uşa casei sale şi uitându-se la Laurel, Emma şi Charlotte, care stăteau în prag.

Era sâmbătă după-amiază şi toate trei cărau jeanşi pătaţi de vopsea, tricouri murdare şi pantofi de sport vechi.

— Costumaţia noastră pentru când o să ne întoarcem acasă, spuse Laurel, lăsând hainele pe balansoarul de pe verandă. I-am spus mamei că Char şi cu mine facem azi voluntariat în echipa de zugravi Habitat for Humanity. I-am spus că ar trebui să vină şi Sutton - i-am promis că pentru ea va fi o experienţă care-i va folosi.

— Zi şi tu până unde suntem în stare să mergem ca să te eliberăm, Sutton, recită teatral Madeline, aruncându-şi peste umăr părul lung şi negru, prins în coadă.

Charlotte îi facu scurt cu ochiul Emmei, care chicoti. Nu mai era silită să se poarte rezervat cu ele, erau prietenele lui Sutton, nu ucigaşele ei. Era atât de recunoscătoare pentru asta, încât de dimineaţă îi cedase lui Laurel ultima brioşă dietetică şi o îmbrăţişase cu foc pe Charlotte imediat ce se urcase în maşina ei.

— Cineva e vesel în dimineaţa asta, comentase Charlotte. Ilşti îndrăgostită?

Acum, Emma îşi plimbă privirea înjur. Era pentru prima dată acasă la Madeline, un bungalou cu pereţii din chirpici autentic, cu şemineu de modă veche, stil pueblo, şi o bucătărie în faianţă mexicană cu lămpi roşii, vesele, atârnate de tavan. Pe fereastră se vedea priveliştea uluitoare a Munţilor Santa Catalina. Emma distingea vag un şir de oameni urcând pe una dintre cărările cele mai înalte.

— Haideţi!

Madeline înhăţă un castron mare cu pop-com de pe insula din bucătărie şi intră în salon. Plasma din colţ era înconjurată de canapele din catifea reiată. Printre plăcuţele de lemn de pe pereţi pe care erau scrise lucruri precum binecuvântaţi această casă fericită şi suntem o familie erau răspândite fotografii înrămate cu Madeline şi cu fratele ei, Thayer.

Emma se apropie de fotografii, încercând să se uite mai atent fără ca Madeline să bage de seamă. Erau fotografii cu Thayer în echipament de fotbal. Thayer stând în faţa unui restaurant italienesc local şi prefăcându-se că muşcă dintr-o pizza uriaşă de carton. Thayer pe o stâncă din deşert, îmbrăcat cu un tricou roşu şi un şort cargo kaki. Vântul îi aruncase părul negru în ochii lui calzi şi căprui, iar pe faţa lui cu maxilare puternice şi pielea albă se ghicea o umbră de zâmbet. Toate pozele îl arătau zâmbind la aparat, cu excepţia uneia: o fotografie de grup, pe drumul spre un bal. Sutton şi Garrett stăteau împreună, în haine de gală. Madeline era cu Ryan

Jeffries, pe care Emma îl recunoscu de la şcoală, iar Charlotte era cu un brunet pe care Emma nu-l cunoştea. Thayer stătea un pic izolat, cu braţele încrucişate peste smochingul său care-i venea ca turnat. Se uita cu ochii mijiţi şi trăsăturile îi erau crispate, ca şi cum ar fi vrut să pară jovial. Băiat misterios dispărut fără urmă, dădu Emma, în gând, o legendă fotografiei.

Dar ceva din expresia lui Thayer stârni în mine o emoţie puternică. Thayer nu încerca să pară jovial - era iritat. Dar de ce era iritat?

Cine eşti tu? ar fi vrut Emma să-l întrebe pe băiatul din fotografie. De ce ai plecat? Şi de ce, de fiecare dată când văd o fotografie cu tine, mă înfior?

Asta era valabil şi pentru ea, şi pentru mine.

Madeline apăsă pe telecomanda televizorului şi pe ecran apăru Jersey Shore. Deschise o mapă mare, albă, pe care scria cu litere portocalii, strălucitoare: balul de Halloween al foştilor absolvenţi.

— Bun! Chiar, suntem toate de acord cu decoratorul?

— Da, dădu din cap Charlotte, trăgându-şi şortul gălbui peste pulpe şi aşezându-se pe carpeta crem miţoasă. O cheamă Calista - mama a apelat la ea pentru o grămadă de petreceri. Facem cazane, schelete, vârcolaci şi o casă bântuită. Restul sălii de sport va arăta ca şi clubul de noapte MI6 din Los Angeles. Întunecat şi sexy.

— Un loc perfect să strecori băutură, fredonă Madeline.

— Sau locul perfect unde să te combini cu cineva care nu-i iubitul tău, adăugă Charlotte, după care se întoarse spre limma. Să nu-ţi vină vreo idee, Sutton!

Emma nu se obosi să riposteze. Charlotte n-avea decât s,1-şi facă numărul, acum ştia că nu avea nicio intenţie periculoasă.

— O să avem nevoie de o temă pentru petrecerea Curţii, spuse Laurel.

Charlotte îşi dădu ochii peste cap.

— E stupid că petrecerea Curţii trebuie să aibă altă temă decât balul. Uneori îmi vine să-i ucid pe absolvenţii care au stabilit tradiţia asta.

Madeline se duse la fereastră şi o deschise cu mâinile ei lungi şi subţiri.

— Hai s-o fixăm şi să încheiem. Cred că trebuie să fie ceva înfricoşător, dar în acelaşi timp fascinant, dar nu atât de fascinant încât să se supere pro fii şi să nu ne lase s-o lacem.

Laurel îşi sprijini picioarele pe măsuţa de cafea.

— Ce ziceţi de vampiri?

— Bleah, făcu Madeline, strâmbându-se. M-am săturat de vampiri.

— Dar o gală pentru morţi? spuse Emma. Ştiţi voi, o pe- (recere cu adevărat extravagantă, doar că toţi invitaţii sunt cadavre!

Charlotte îşi miji gânditoare ochii.

— Ai fi vrut să-ţi fi venit ţie ideea, nu-i aşa, Char? o ta- chină Emma.

Ştia că Sutton ar fi spus ceva asemănător.

Charlotte se mărgini să ridice din umeri.

— E interesant, admise ea. Dar ar trebui să aibă legătură cu ceva real. Să nu fie doar o petrecere plină de morţi.

Emmei îi veni încă o idee:

— Ce spuneţi de un bal de lux pe Titanic? Doar că se ţine după ce nava se scufundă. Prin urmare, o să aibă loc pe fundul oceanului, şi invitaţii sunt nişte cadavre la patru ace. Ceva ce personajul lui Kate Winslet din film ar fi aprobat.

Laurel făcu ochii mari.

— Îmi place ideea!

— De acord! spuse Charlotte, aplaudând. Fac pariu că tipa asta, Calista, o să reuşească să încropească un decor demn de Titanic.

Madeline vârî mâna în buzunar şi scoase un pachet de ţigări Parliaments şi o brichetă roz. În aer se aprinse o scânteie albastră, urmată de mirosul puternic al fumului de ţigară.

— Vrea cineva? întrebă ea, scoţând fumul pe fereastră.

Clătinară toate din cap.

— Ar trebui să te laşi de fumat, Madi, spuse Charlotte, luând în braţe o pernă. Ce-o să spună Davin când o să te sărute şi tu o să miroşi ca o scrumieră?

— Nu sunt încă sută la sută sigură că mă interesează tipul, spuse Madeline, scoţând fumul pe nări. Poate că răsuflarea mea de scrumieră o să-l ţină la distanţă.

— Cel puţin nu respira spre mine, spuse Charlotte făcând un X cu mâinile întinse spre Madeline. Vreau ca nimic să nu-mi ruineze şansele să-l vrăjesc pe Noah.

— Tu cu cine mergi, Laurel? întrebă Madeline.

Laurel îşi plimbă mâna peste o proeminenţă de pe carpetă.

— Cu Caleb Rosen.

— Nu-l cunosc, strigă Charlotte.

Madeline îi adresă lui Laurel un zâmbet reţinut.

— Îl ştiu de la orele de mate, spuse ea.

Tonul indiferent nu lăsa să se vadă dacă era sau nu de acord cu ideea.

Emma clipi.

— Fetelor, voi aveţi parteneri?

Madeline scrumă afară.

— Vrei să spui că tu nu ai?

— Păi mergeam cu Garrett, îşi aminti Emma de biletul pe care i-l dăduse Garrett când se despărţiseră.

El şi Sutton avuseseră probabil de gând să meargă împreună înainte ca ea să fi dispărut.

— Pe urmă am fost pedepsită. Aşa că n-am mai vorbit cu nimeni.

Madeline dădu drumul unui colac de fum pe fereastră.

— Păi caută, Sutton. Tone de băieţi ar fi bucuroşi să meargă cu tine.

Emma se uita la revistele National Geographic şi Motor Trend aliniate pe raft. Se întrebă dacă Ethan participa la balurile de la şcoală.

— Nu-rai vine nimeni în minte, spuse ea după o clipă.

Aş fi vrut să-i dau un ghiont. Sutton Mercer nu merge singură la baluri. Madeline descrise un arc mare cu ţigara, ca şi cum ar fi executat prima jumătate dintr-o figură de balet.

— Pe bune, Sutton, nu ţi s-au aprins călcâiele după nimeni?

— Nu.

Charlotte aruncă o pernă spre Emma:

— Nu mai minţi! Ne-a spus Laurel!

Emma o privi pe Laurel, dar aceasta ridică din umeri fără să se scuze.

— Ştiu că te-ai bălăcit cu cineva în piscină. V-am auzit.

— Scuipă tot! spuse Madeline cu ochi strălucitori.

Emma se înroşi.

— Nu e nimeni, jur!

— Haide, Sutton! spuse Laurel, lipindu-şi palmele. Nouă poţi să ne spui!

Emma îşi trecu limba peste dinţi. Să îndrăznească oare să le spună de Ethan? La urma urmei, erau prietenele lui Sutton, nu ucigaşele ei. Şi acum, că lămurise treaba asta, începuseră să devină şi

prietenele ei.

Spune-le, aş fi vrut să-i pot zice. Prietenele mele ar fi în- curajat-o probabil să lase deoparte ruşinea ah-atât-de-ati- pică-pentru-Sutton-Mercer şi să-i ceară lui Ethan să iasă cu ea. Fireşte, Ethan era un singuratic, dar unul atrăgător.

Deodată, se auzi uşa din faţă trântindu-se.

— Hei! spuse o voce de bărbat.

Madeline sări ca arsă, stinse ţigara pe pervaz şi alungă fumul afară pe fereastră. Se auziră paşi, apoi în salon apăru domnul Vega.

— A, bună, fetelor! Madeline nu mi-a spus că veniţi astăzi!

— Au venit doar ca să facem planul pentru Balul foştilor absolvenţi, tată, spuse Madeline, sărind de pe pervaz pe scaunul La-Z-Boy, mai palidă decât de obicei.

Domnul Vega se întoarse, privind-o lung şi scrutător şi adulmecând.

— A fumat cineva?

Figura de piatră a domnului Vega, acum brusc aprinsă, îi aminti Emmei de domnul Smythe, unul dintre mulţii ei „taţi". Era un fel de Dr. Jekyll şi Mr. Hyde: o clipă amabil, următoarea exact inversul. Singurul indiciu după care Emma îşi putea da seama că-l lasă nervii era faptul că începea să-şi lingă febril buzele.

Madeline clătină din cap.

— Sigur că nu!

— E de-afară, spuse şi Charlotte. A trecut un grup de puştani şi fumau cu toţii.

Pe faţa domnului Vega apăru din nou o expresie neutră, dar ochii încă îi ardeau.

— Bun, dacă aveţi nevoie de ceva, sunt la mine în birou.

Apoi, văzând că la televizor rula Jersey Shore, adăugă:

— N-ar trebui să vă uitaţi la gunoiul ăsta, Madeline.

Madeline apăsă pe telecomandă. Pe ecran apăru un leu care vâna o zebră disperată. După ce bărbatul plecă, Charlotte se apropie de Madeline şi-o atinse pe braţ.

Brusc, iPhone-ul lui Madeline, pus cu faţa-n jos pe măsuţa de cafea, scoase un bip. Toată lumea tresări. Fata îl luă şi examină ecranul.

— Surprize, surprize! Alt mesaj de la Lili şi Gabby. Toată ziua s-au rugat de mine să le luăm pe Muntele Lemmon.

— Să-şi pună pofta-n cui, spuse Charlotte.

Sună şi telefonul lui Sutton, pe care doamna Mercer i-l înapoiase Emmei în caz de urgenţă. Emma îl scoase din geantă, bună, dulceţelor! scria Gabby, e clar că ţi-ai dori să fii în locul nostru! aşa că suntem trei - şi noi ne iubim. pupi!

Citind pe ecranul BlackBerry-ului ei, Charlotte oftă.

— Dacă sunt aşa de pline de ele, ar trebui să-şi facă lipo- sucţie de ego-uri.

Ecranele telefoanelor li se luminară încă o dată:

Bănuiesc că j din jocul minciunii vine DE LA JAVRĂ!

— Asta nu e-n regulă! spuse Laurel, ştergând mesajul. Dac-o ţin tot aşa, nimeni n-o să mai voteze pentru ele.

— Nici nu ştiu cum de-au căpătat voturi, spuse gânditoare Charlotte, jucându-se cu o statuetă de ceramică în formă de maimuţă, aflată pe măsuţa de cafea. Am aruncat o privire la voturile online - Isabel Girard şi Kaitlin Pierce erau şi ele favorite, iar tipii le preferă mai mult decât pe Gabby şi Lili.

— Votez să nu mai ieşim cu ele, spuse Madeline, întinzându-se să ia un pumn de pop-com.

— Te susţin, spuse repede Emma, amintindu-şi de gestul sinistru al lui Gabby, de la cantina şcolii, când se prefăcuse că apasă pe trăgaciul unei arme.

Trei cu mine, am gândit eu.

Telefoanele mai scoaseră un bip şi fetele se uitară pe ecrane: două fete drăguţe merită o petrecere cu iarbă! ziceţi ceva, afurisitelor!

— Ştiţi ce cred că ar trebui să facem? spuse Madeline, lăsă ndu-se pe spate pe canapea, cu genunchii la piept. Ar Irebui să le dăm o lecţie. Să le lovim unde le doare.

— O farsă? spuse Laurel, ridicând din sprâncene.

Emma îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu prea cred...

Se gândea la dosarul de la poliţie - cum ajunsese Gabby la spital, şi numai din vina lui Sutton. Încă nu aflase cum se rănise Gabby, dar o vizită la urgenţe nu putea fi de bun augur.

— Ar însemna să depăşim limitele. Mai ales după ce s-a întâmplat...

Lăsă fraza neterminată şi se uită pe fereastră, închipuin- du-şi că prietenele lui Sutton ştiau mult mai multe despre incidentul cu trenul decât ştia ea.

Dar prietenele lui Sutton rămaseră tăcute. Laurel îşi privi mâinile

şi-şi rupse o pieliţă. Madeline căută ceva în mapa ei.

— Ei, hai, spuse într-un târziu Charlotte, acum, că sunteţi amice bune, nu mai putem să le atingem?

Emma ridică o sprânceană. Amice? Nu asta văzuse ea la Gemene.

Charlotte îşi întinse braţele pe spătarul canapelei.

— Au zis că au furat împreună cu tine de la Clique, spuse ea, dându-şi ochii peste cap. Gabby şi Lili se lăudau cu asta ca şi cum ar fi fost cea mai tare chestie, de parcă noi toate n-am fi făcut-o de un milion de ori înainte.

Madeline deschise gura de uimire.

— Erau cu tine când ai fost arestată? întrebă ea.

— Nu, nu atunci, spuse repede Emma.

— A fost înainte de asta, sări şi Charlotte.

Emma se întoarse, având nevoie de câteva clipe ca să proceseze toate informaţiile. Potrivit extrasului de cont al lui Sutton, ultima dată fusese la Clique pe treizeci şi unu august. Iar Samantha, vânzătoarea de acolo, declarase că Sutton furase ceva din magazin fiind cu încă cineva — sau, ca să fim mai precişi, cu mai multe persoane. Şi chiar ultimul apel la care răspunsese Sutton pe treizeci şi unu fusese de la Lili.

— Da, am fost la Clique cu ele chiar înainte să înceapă şcoala, spuse încet Emma.

Deodată, mi se ivi în minte un crâmpei de amintire: eu între Gabby şi Lili, la Clique, în spatele unui raft cu lenjerie şi cămăşuţe de mătase. „Haide, Sutton”, şoptise Gabby, fă- cându-mă să-i simt respiraţia caldă, cu parfum de mentă, pe gât.

— Te rog, Sutton, spuse Laurel. Căţelele alea merită o farsă.

în cameră încă mai stăruia vag mirosul de ţigară. La televizor, un leu se întindea la soare în iarbă, având încă pe bot urmele de sânge de la o pradă recentă. Emma îşi trecu degetele prin păr, simţind o apăsare fierbinte în piept. Piesele de puzzle începeau să se aşeze la locurile lor. Gemenele Twitter fuseseră mereu la locul potrivit în momentul potrivit - cu Sutton în noaptea în care murise, în maşina lui Madeline în noaptea în care Emma fusese răpită şi luată drept Sutton, la petrecerea în pijamale de la Charlotte când Emma fusese strangulată.

— Tot nu ştiu ce să zic, fetelor, spuse Emma, cu o voce încordată. După ce s-a întâmplat ultima oară...

Lăsă fraza neterminată.

Charlotte pufni.

— Asta a fost acum câteva secole.

— Sunt doar..., făcu Emma, înghiţind în sec. Eu doar...

— Nu mai fi aşa de slabă, spuse Madeline, înhăţând iPho- ne-ul lui Sutton şi împingându-i-l Emmei în mână. Facem aşa. Tu le suni.

Emma se uită lung la ecranul negru al telefonului.

— Şi... şi ce să le spun?

Madeline, Charlotte şi Laurel se priviră. În câteva minute, se întocmi un plan, evenimentele ieşind complet de sub controlul Emmei. Apoi fetele se întoarseră spre ea, arătând cu bărbiile spre telefonul lui Sutton. Emma îşi legă părul negru într-o coadă de cal, căută numărul lui Gabby şi apăsă pe tasta de apel. Când se auzi sunând, puse telefonul pe speaker.

Răspunse Gabby:

— Sutton! Ai primit fweef-urile noastre?

Charlotte îşi dădu ochii peste cap. Madeline chicoti încet.

— Sigur, spuse Emma cu o voce veselă, ascunzându-şi mâinile, care-i tremurau, sub fund. Sunt foarte tari!

Răspunsul le făcu pe prietenele lui Sutton să se scuture şi mai tare de râs, pe tăcute.

— Ascultă, Gab, poţi s-o chemi lângă tine şi pe Lili?

Gabby o chemă repede şi pe sora ei şi curând Gemenele

Twitter erau amândouă pe fir.

— Am veşti despre petrecerea Curţii, spuse Emma, uitân- du-se la prietenele lui Sutton, care o încurajau dând din cap, adunate în jurul ei.

— Era şi timpull ciripi Lili. Ar fi bine să fie ceva care să merite!

— E genial! o combinaţie între un Titanic morbid şi Bay- watch. Toată lumea o să poarte bikini.

— Baywatch, susură Laurel, îndoindu-se de râs.

— Bikini? întrebă Gabby cu o urmă de scepticism în glas. Or să ne lase profii să facem aşa ceva?

— Sigur c-or să ne lase, îngăimă Emma. Am şi obţinut aprobarea.

Charlotte îşi înghiţi un chicot zgomotos.

— O să fie o petrecere fabuloasă, fetelor, continuă Emma. Super-strălucitoare şi elegantă, ca pe vremuri.

Pentru o secundă, se întrebă dacă Sutton ar fi fost mândră de ea. Dacă Sutton ar fi fost aici, ar fi râs şi ea, strân- gându-i mâna şi îndemnând-o să continue?

Aşa aş fi făcut... şi nu prea. Nu după ce aflasem acum despre Gemenele Twitter. Situaţia era periculoasă şi Emma trebuia să acţioneze prudent.

— Tare! spuseră Gabby şi Lili într-un glas.

— O să le anunţăm curând şi pe celelalte nominalizate, dar am vrut ca voi, fetelor, să aflaţi primele, ca să aveţi un avans asupra lor şi să fiţi cele mai grozave la petrecere, spuse Emma. Mergeţi în weekendul ăsta şi cumpăraţi-vă cele mai fenomenale costume. Cu cât lasă să se vadă mai mult, cu atât mai bine!

— Suntem pe ţeavă! se auzi vocea lui Lili în receptor. Sutton, eşti atât de bună la chestia asta! Ţine-o tot aşa!

Imediat ce închiseră, fetele izbucniră în râs. Laurel se rostogoli de pe canapea pe podea. Charlotte chicotea cu capul în pernă. Madeline zvârlea din picioare în faţa ecranului TV, unde acum se vedeau două hiene cocoţate pe o stâncă.

— Sunt atât de proaste! croncăni ea. O să arate precum cele mai mari tembele!

Emma încerca şi ea să ia parte la veselia generală, dar cuvintele lui Lili îi răsunau în minte: Eşti atât de bună la chestia asta! Ţine-o tot aşa! Era aproape sigură că vocea lui

Lili avusese o nuanţă sinistră, vrând să spună de fapt: Ţine-o tot aşa... şi prefă-te că eşti Sutton!

Emma se uită pe rând la feţele surâzătoare şi vesele ale prietenelor lui Sutton. Chiar dacă acum se simţea în siguranţă alături de ele, afară exista o lume mare - o lume în care cineva îi urmărea fiecare mişcare, aşteptând să greşească.

Eram pe deplin de acord. Nu te încrede în nimeni, surioară!

15
O DESCHIDERE... Şl O ÎNCHIDERE

Poţi să te furişezi afară?

Emma se întoarse pe spate ca să citească mesajul pe care Hthan tocmai i-l trimisese. Trăgându-şi peste picioarele goale una dintre păturile albastre şi moi ale lui Sutton, scrise răspunsul: DOMNUL ŞI DOAMNA MERCER IAU CINA ÎN ORAŞ. AR TREBUI SĂ IIU ÎNAPOI PÂNĂ LA 10.

VIN SĂ TE IAU ÎN 15 MIN., răspunse Ethan. PUNE-ŢI O

ROCHIE.

o rochie? Emma se încruntă, PĂI... BINE, scrise ea. POT SĂ TE-NTREB CE-O SĂ FACEM?

NU. E SURPRIZĂ.

Emma ţâşni din patul lui Sutton şi se repezi la dulap. Dădu la o parte umeraşele cu tricouri din bumbac şi pe cele cu jeanşi skinny şi examină rochiile lui Sutton, multe şi scumpe. Atinse o rochie lungă, neagră, cu dungi aurii. Părea prea elegantă pentru o zi de marţi. Îşi trecu degetele peste gulerul cu pene al unei rochii scurte, argintii, de ocazie. Poate că era prea scurtă. Îşi plimbă mâinile peste marginea unui mini roşu ca focul. Prea de zeiţa sexului.

Eu, una, nu puteam decât să oftez. De ce-ar fi fost rochia aia prea de zeiţa sexului? După părerea mea, Emma ar fi trebuit să-şi lase deoparte inhibiţiile dacă voia să fie sexy. Asta trebuia să fie seara când aveau să se sărute în sfârşit, nu?

Apoi Emma îşi aşează palmele pe o rochie cu un umăr, subţire şi gri. Mătasea transparentă îi aluneca moale printre degete. Şi-o trase pe cap şi se privi în oglinda înaltă cu ramă aurie, prinsă pe spatele uşii. Era perfectă.

îşi dădu cu rimei, cu gloss, îşi puse pantofi negri cu toc şi cercei lungi care mergeau cu medalionul lui Sutton, şi se declară mulţumită. Telefonul mai scoase un bip, şi Emma alergă la pat, crezând că era Ethan. Dar era un mesaj de la prietena ei Alex. ar trebui neapărat să vezi locul ăsta! Urma linkul către site-ul unui magazin vintage de lângă Universitatea din Arizona, ştiu cât de mult îţi plac magazinele second-hand, adăuga Alex, cu un emoticon zâmbăreţ. Emma îi răspunse repede mulţumindu-i şi înşirând o serie de X-uri şi 0-uri. Apoi se privi în oglindă, strălucitoare în rochia elegantă a lui Sutton, cu bijuteriile ei şi în pantofii ei scumpi. Ar mai fi recunoscut-o Alex acum?

Rămase pe ultima treaptă a scării casei Mercer, înconjurată de tăcere. Laurel plecase să vadă Mizerabilii cu o prietenă - fiind pedepsită, Emma nu-şi putuse folosi biletul pe care Laurel i-l cumpărase de ziua ei. Doar Drake o urmărea, tolănit pe podeaua din sufragerie, prea leneş să se ridice.

Pe alee străluciră nişte faruri. Emma se ridică, deschise precaută uşa din faţă şi coborî de pe verandă uitându-se când intr-o parte, când într-alta. În casa vecină erau aprinse câteva lumini; spera să n-o pârască părinţilor lui Sutton vreun vecin cu gura mare. Ce drăguţ

era îmbrăcată fiica dumneavoastră! Şi cine era tânărul arătos care-o însoţea?

Ethan coborâse din maşină ca să-i deschidă portiera din dreptul pasagerului. Purta un sacou închis la culoare, pantaloni kaki şi pantofi negri, strălucitori, o schimbare uriaşă faţă de şortul şi tricourile lui şleampete obişnuite.

— Uau! făcu Emma, oprindu-se o clipă înainte să urce în maşină. Arăţi atât de... chipeş.

— Chipeş, ai? zâmbi Ethan.

Emma se înroşi.

— Da, chipeş ca o păpuşă Ken.

Ethan o măsură şi el din ochi.

— Iar tu eşti foarte drăguţă, spuse el, uşor stânjenit. Dar nu ca o Barbie.

Emma îşi uni buzele într-un zâmbet timid. Apoi se aşeză repede pe scaunul pasagerului. Ethan alergă spre portiera şoferului şi pomi motorul. Emma îşi puse mâna pe consola dintre ei, întrebându-se dacă Ethan va încerca să-şi împletească degetele cu ale ei. Dar el scoase o batistă din buzunarul sacoului şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Va trebui să porţi asta, spuse, cu un surâs poznaş pe faţă. Destinaţia noastră e secretă.

Emma izbucni în râs.

— Doar nu vorbeşti serios?

— Chiar foarte serios!

Îi făcu semn să se întoarcă şi îi legă batista peste ochi. În câteva clipe, Emma nu mai văzu nimic. Simţi cum Ethan dă cu spatele, apoi cum întoarce la dreapta, pe stradă. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, probabil că s-ar fi îngrozit de situaţia asta - la urma urmei, Madeline şi Gemenele Twitter o răpiseră la Sabino Canyon într-un mod asemănător. Dar alături de Ethan se simţea în siguranţă. Şi entuziasmată.

— N-o să dureze prea mult, o asigură el.

Emma auzi sunetul slab al semnalizatorului.

— Nu trage cu ochiul! îi spuse Ethan.

La radio era un cântec nou al celor de la The Strokes. Emma se lăsă pe spate şi închise ochii, întrebându-se încotro se îndreptau. Cu o zi în urmă, la şcoală, îi vorbise lui Ethan despre alibiurile lui Madeline, Charlotte şi Laurel, iar el dăduse impasibil din cap - se purtase cordial, dar distant de la acel aproape-sărut. Iar înainte să

apuce să-i spună despre noile ei suspecte, Gemenele Twitter, sunase clopoţelul. Nu aduseseră vorba despre nimic de ordin personal. Sau despre ce se întâmplase la piscină. Poate că Ethan voia pur şi simplu să uite ce se petrecuse acolo. Dar acum totul aducea cu o întâlnire adevărată.

Emma simţi o zdruncinătură uşoară când maşina opri la un semafor. În apropiere bubuia radioul unei alte maşini.

Am încercat să-mi dau seama încotro mergeau, dar mă confruntam aici cu unul dintre ciudatele efecte colaterale ale legăturii dintre mine, o moartă, şi Emma — ori de câte ori avea ea ochii închişi sau acoperiţi, la fel erau şi ai mei. Mă întrebam cine sau ce se afla în spatele acestei situaţii — nu ucigaşul meu, ci eu, aici, urmând-o pe Emma de dincolo de mormânt. Credeţi-mă, când eram vie, n-am fost o fată de genul ce-înseamnă-toate-astea, care să citească filozofie, să se roage la Buddha şi să facă alte chestii din astea. Dar situaţia asta cu Emma, aşa înspăimântătoare cum era, mă făcea să mă simt într-un fel... binecuvântată. Şi fără să merit. Era clar că, în viaţă, fusesem o afurisită - de ce mi se dăduse darul ăsta special? Sau acelaşi lucru se întâmplă cu toată lumea după moarte, sau măcar cu cei care nu-şi rezolvă toate treburile în timpul vieţii?

În cele din urmă, Emma simţi că Ethan opreşte maşina şi o parchează.

— Bun, spuse el încet, acum poţi să te uiţi.

Emma îşi dădu jos batista şi clipi. Se aflau în centru, în apropierea liceului. În faţă se vedea o clădire mare, de culoarea nisipului. Aleea care ducea la ea era străjuită de lămâi cu miros dulceag. Marea scară din faţă era luminată de be- culeţe aurii. Pe faţada clădirii se găsea un banner negru pe care se putea citi: institutul de fotografie din tucson.

— Oh! strigă Emma, simţindu-se mai confuză ca niciodată.

— Astă-seară e vernisajul unei expoziţii a trei fotografi din Londra, explică Ethan. Ştiu că-ţi place fotografia, aşa că...

— Fantastic! şopti Emma, apoi se uită în jos la rochia ei. Dar de ce ne-am îmbrăcat aşa?

— Pentru că e şi o petrecere de deschidere!

— Şi suntem... invitaţi?

Ethan îi aruncă un zâmbet poznaş.

— Nu. Dar o să ne strecurăm.

Emma îşi lăsă mâinile în poală.

— Ethan, nu-mi permit să intru în alt necaz. Mercerii or să mă ucidă dacă află că am ieşit. Acum trebuia să fiu în dormitorul lui Sutton, căindu-mă pentru viaţa mea de infractoare.

Ethan arătă spre doi invitaţi care urcau scara largă. Un bărbat îmbrăcat în smoching, aflat în capul scării, le zâmbi şi le deschise uşa, fără să le ceară invitaţiile.

— Trăieşte puţin, îţi promit că n-o să ne prindă nimeni.

— Dar ce-are asta de-a face cu Sutton?

Ethan se lăsă pe spate în scaun, părând un pic surprins de întrebare.

— Păi, nimic. M-am gândit doar că o să ne distrăm.

Emma îşi mută privirea de la coloanele elegante ale

institutului înapoi la chipul lui Ethan. La o petrecere simandicoasă cu el? Asta înseamnă distracţie! Poate că merita să se relaxeze şi să fie ea însăşi.

— Bine! Deschise portiera şi aruncă un surâs peste umăr. Dar la primul semn de necaz, am şters-o!

Bravo, am gândit eu. Pentru o clipă, fusesem sigură că Emma o să-i ceară lui Ethan s-o ducă acasă. Problema cu pedeapsa Emmei era că stăteam şi eu închisă de câteva zile, urmărind-o cum se plimbă de colo-colo prin dormitorul meu.

Să te strecori la o petrecere e exact ceea ce recomandă doctorul împotriva plictiselii.

Urcară amândoi scările de piatră. Arşiţa puternică a zilei se domolise, iar obrajii le erau mângâiaţi de o briză răcoroasă. În aer plutea un miros de lămâi, amestecat cu moscul de la parfumurile femeilor şi bărbaţilor. Bărbatul în smoching îi privi apropiindu-se, iar Emma îşi supse stomacul. Oare verifica în minte lista cu invitaţi? îşi dăduse seama că sunt elevi de liceu?

— Poartă-te natural, îi şopti Ethan, părând să observe că era încordată. Invers decât te-ai purtat când ai furat geanta aia.

— Foarte nostim!

Ajunsă în dreptul domnului Smoching, îi aruncă cel mai nonşalant surâs pe care putea să-l afişeze.

— Bună seara, spuse bărbatul, deschizându-le uşa.

— Vezi? şopti ea când ajunseră în siguranţă în hol. Am jucat perfect. Nu sunt chiar aşa de ratată cum crezi tu.

Ethan o privi pieziş:

— În niciun caz nu cred că eşti o ratată!

Apoi o luă de braţ, conducând-o spre expoziţie. Pentru o clipă, nu se mai auzi şi nu se mai văzu nimic, iar Emma se simţi ca şi cum ea şi Ethan erau singuri în tot universul. Când îi dădu drumul la braţ, în capătul holului, ea îşi aranjă breteaua de la rochia lui Sutton şi încercă să respire normal.

Muzeul era întunecat şi mirosea a flori proaspete. Invitaţii se plimbau încolo şi-ncoace prin încăperea mare, cu podeaua cu dale de teracotă, unii uitându-se la fotografiile alb-negru de pe pereţi, alţii discutând între ei, alţii scrutând mulţimea. Purtau cu toţii haine de seară strălucitoare, rochii şic de ocazie şi costume elegante. Trei bărbaţi la vreo douăzeci şi ceva de ani, probabil artiştii, erau copleşiţi de vizitatori strânşi ciorchine în jurul lor. O formaţie de jazz interpreta o melodie a Ellei Fitzgerald, iar chelneriţele îmbrăcate în jachete negre simple se foiau de colo-colo ducând tăvi cu mici tartine şi băuturi. Un cuplu îi privi curios pe Ethan şi Emma, dar Emma se strădui să rămână cât de ţanţoşă şi încrezătoare în sine putea.

— Crevete umplut? întrebă o chelneriţă care trecea pe lângă ei.

Emma şi Ethan luară câte o bucată.

Apăru o a doua chelneriţă, care le oferi cupe cu şampanie.

— Sigur, spuse Ethan, luând două cupe şi întinzându-i una Emmei.

Cristalul licărea, iar bulele se ridicau la suprafaţa băuturii.

Şampanie! Aş fi dat orice să gust şi eu puţin de-din- colo-de-mormânt!

— Noroc! spuse Ethan, ridicând paharul.

Emma ciocni paharul cu al lui.

— Cum ai aflat de asta?

Ethan se înroşi puţin pe gât.

— Păi... am dat de ea pe internet.

Închipuindu-şi-l pe Ethan în faţa computerului, căutând evenimente la care ar fi putut merge împreună, Emma simţi cum i se împrăştie o căldură în piept.

Se apropiară de fotografii. Fiecare era încadrată de o ramă pătrată, lată şi neagră, luminată de mici fascicule de lumină venite din tavan. Prima fotografie înfăţişa un drum lung, drept, văzut din interiorul unei maşini. Era tipărită cu cerneală veche, pigment, pe hârtie din fibre de bumbac, iar copacii întunecaţi şi cerul luminat sinistru aveau ceva obsedant. Emma se uită pe plăcuţa de lângă

fotografie. În afară de numele artistului, era afişat şi preţul. Trei mii de dolari! Oho!

— Nu ţi-am spus noutăţile, şopti Emma în vreme ce se îndreptau spre următoarea fotografie, un triptic cu peisaje deşertice.

Şampania o gâdila în gât, şi realiza din ce în ce mai clar cât de aproape stătea Ethan de ea când privea fiecare fotografie. Pentru cineva din afară, păreau probabil doi iubiţi. Sorbi din nou din şampanie.

— Sunt aproape sigură că Sutton a fost cu Gemenele Twitter la Clique în seara când a murit.

Ethan îşi coborî paharul din dreptul gurii.

— Ce te face să spui asta?

Emma îi reproduse conversaţia care avusese loc sâmbătă acasă la Madeline.

— E prea mult să fie doar o coincidenţă. Trebuie că ele erau cu ea când a furat din magazin. Şi dacă...

Se uită într-o parte, spre un extinctor prins pe peretele de vizavi.

— Gabby şi Lili ucigaşe? spuse Ethan, înclinându-şi capul şi mijindu-şi ochii ca şi cum ar fi încercat să-şi imagineze scena. E sigur că amândouă sunt cam ciudate. Şi asta de ani buni.

Emma ocoli o plantă decorativă enormă, cu frunze agăţătoare, pentru a ajunge la următoarea fotografie.

— O parte din mine îmi spune că sunt prea insipide ca să facă asta.

— Sunt exemple tipice de insipide, o aprobă Ethan. Dar ceea ce s-a întâmplat cu Gabby în noaptea farsei cu trenul le-a oferit motivul.

— Şi poate că purtarea aia de fată nătângă nu înseamnă nimic mai mult - e doar un fel de-a se purta, spuse Emma.

Cunoscuse desigur şi alte fete care-o făceau pe proastele, cum era una din „surorile" ei, Sela, care în faţa părinţilor se purta precum cea mai tipică blondă tembelă, dar vindea iarbă într-o casă abandonată din cartier.

— Înseamnă că sunt actriţe bune, spuse Ethan, trecând la o altă fotografie. Ţi-a spus cineva că, anul trecut, Gabby a trecut cu BMW-ul tatălui ei peste piciorul lui Lili?

— Nu...

— Iar când Lili s-a întors acasă cu piciorul în ghips, Gabby a făcut o faţă de genul: „O, Doamnei Ce-ai păţit?"

Emma chicoti.

— Nu cred!

— Mai există o poveste despre Gabby, cum că în clasa a noua s-a închis singură în dulapul ei din vestiarul sălii de sport. Ethan se opri să mai ia o tartină de pe tavă, apoi continuă. Nici nu ştiam că cineva ar putea începea în aşa ceva. Şi când eram în gimnaziu? Cineva le-a surprins pe Gabby şi Lili vorbind cu accent britanic în recreaţie, numindu-se între ele „Domnişoara Lili Cocoşel" şi „Gabby Cuculeţ". Nici n-aveau habar că sunt sinonime pentru penis, credeau că sună haios. Şi au ţinut-o aşa mult timp.

Emma aproape că se înecă luând o gură de şampanie.

— O, Doamne!

— Dar, dincolo de toate astea, ceva îmi spune că n-ar trebui să le ştergi aşa uşor de pe listă, spuse Ethan. Trebuie să fii precaută cu ele, să încerci să afli ce ştiu.

Emma dădu din cap.

— Madeline şi celelalte fete vor să le facă o farsă. Dar eu, una, cred că e o idee groaznică.

— Eu aş sta deoparte. Dacă ele sunt ucigaşele, ultimul lumi pe care ai vrea să-l faci e să le întărâţi şi mai mult.

Aparatul de aer condiţionat făcu un clic şi dintr-odată .ierul se răcori. Formaţia cânta ceva mai potrivit pentru un liiir clandestin din anii 1920, şi câţiva invitaţi ameţiţi începură •..» danseze. Ethan îşi făcu vânt cu mâna pentru a îndepărta un nor de fum de ţigară.

Se apropiară de următorul set de fotografii şi rămaseră i.lcuţi. Era un colaj de poze polaroid, fiecare reprezentând «liferite părţi ale corpului: ochi, nasuri, picioare, urechi.

— Îmi plac mult polaroidele, spuse Ethan.

— Şi mie, răspunse Emma, simţindu-se uşurată că schimbau subiectul. Când eram mică, înainte să dispară, mama mi-a cumpărat un aparat Polaroid.

— Ţi-e dor de ea? o întrebă Ethan.

Emma îşi plimbă degetul pe piciorul paharului ei de şampanie.

— A trecut atâta timp, spuse ea evaziv. Mi-e greu să-mi aduc aminte cui ar trebui să-i duc dorul.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Păi nu ştiu, spuse Emma oftând şi trecând pe lângă un grup de invitaţi care sporovăiau gălăgioşi despre cum au fost ei prieteni cu Andy Warhol, în trecutele zile glorioase ale Pop Art-ului. Când eram mai mică, obişnuiam să cred că e prin preajmă, urmărindu-mă.

Venind după mine de la o familie la alta, rămânând prin apropiere ca să se asigure că sunt bine. Dar acum ştiu ce prostuţă eram.

— Nu e o prostie.

Emma se holba la preţul afişat pe perete ca şi cum s-ar fi gândit să facă o achiziţie.

— Ba este. Becky m-a părăsit. A făcut o alegere, eu nu pot schimba asta.

— Hei!

Ethan o întoarse cu faţa la el. Pentru o clipă, se mărgini s-o privească, ceea ce o făcu pe Emma să simtă sute de fluturi în stomac. Apoi întinse mâna şi-i netezi o şuviţă de păr dată după ureche.

— A făcut o alegere greşită. Şi tu ştii asta. Nu?

Emma se simţi inundată de un val de emoţie.

— Mulţumesc, spuse încet, uitându-se în ochii lui albaştri şi rotunzi.

„Sărută-l", am şoptit eu, simţindu-mă precum crabul Sebastian din Mica sirenă. Fiindcă eu nu mai puteam să sărut pe nimeni, trebuia să am grijă de Emma.

O femeie îmbrăcată într-o rochie purpuriu-închis dădu peste ea.

— Pardon, bolborosi femeia, cu ochii strălucitori şi obrajii roşii de la băutură.

Emma se îndepărtă chicotind.

— Cum de ştii atât de multe despre cum să te strecori la vernisaje? întrebă Emma, netezind rochia lui Sutton. Credeam că eşti anti-petreceri!

Ethan se îndreptă spre fereastra din fundul galeriei, care dădea spre o terasă de piatră împodobită cu luminiţe de Crăciun.

— Nu sunt. Sunt doar împotriva acelor petreceri cu multă băutură şi trupuri dezgolite. Sunt atât de...

— Infantile? îl completă Emma. Dar uneori fac parte din viaţa socială. Uneori trebuie să le înghiţi şi să le accepţi dacă vrei să ai prieteni.

Ethan goli cupa de şampanie şi o lăsă pe o măsuţă din apropiere.

— Dacă ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc, atunci mai bine rămân singur.

— Dar iubitele? întrebă ea emoţionată.

Îşi muncise creierul zile întregi, gândindu-se cum să-l întrebe asta.

Pe buzele lui Ethan apăru un mic zâmbet.

— Mda, am avut câteva.

— Vreuna pe care s-o cunosc şi eu?

Ethan se mărgini să ridice din umeri, aruncându-se în- tr-unul dintre scaunele acelea colţuroase de piele care ar fi putut ele însele să fie opere de artă.

— A fost ceva serios cu vreuna dintre ele? insistă Emma, aşezându-se lângă el şi luând în braţe o pernă moale şi bombată.

— O dată. Dar s-a terminat. Tu? O fixă cu privirea, cer- cetându-i chipul. Ai lăsat pe cineva în Vegas?

— Nu tocmai, spuse Emma, coborându-şi ochii. Am avut câţiva prieteni, dar nimic serios. Apoi a fost un băiat, dar...

— Dar ce?

Emma simţi un nod în gât.

— Până la urmă n-a mai fost nimic.

Ura să mintă, dar nu voia să mai scormonească în eşecul ei penibil cu Russ Brewer, pe care făcuse greşeala să-l placă. După ce o invitase la o întâlnire, ea începuse să se pregătească, împrumutase o rochie de la Alex, se încălţase cu pantofi ultimul răcnet de la Kate Spade, primiţi de la o organizaţie de caritate, îşi coafase părul de trei ori la rând ca să-l facă să stea bine. Dar când ajunsese la intrarea în mall, Russ nu era acolo. În schimb, o aştepta fosta lui iubită,

Addison Westerberg, împreună cu gaşca ei, chicotind şi râzând ca nişte idioţi. Chiar crezi că Russ ar ieşi cu o fată dată în plasament? o necăjiseră ei. Exact ca o farsă din Jocul Minciunii.

Ethan deschise gura, probabil ca să adauge ceva, dar deodată făcu ochii mari la ceva aflat în spatele lor.

— Drace!

Se aplecă şi o prinse pe Emma de braţ.

Emma se întoarse şi ea şi se holbă. Nisha Banerjee, îmbrăcată într-o rochie neagră cu guler înalt şi cu pantofi din piele de şarpe, cu toc cui, stătea lângă o fotografie uriaşă înfăţişând un bărbat aproape gol. Lângă ea se afla tatăl ei, uitându-se plictisit înjur.

— O, Doamne! şopti Emma.

Exact în acel moment, Nisha se întoarse şi se uită direct la ei doi, învârtind absentă între degete o frigăruie de pui.

— Haide!

Înainte să se poată gândi la ceva, Emma îl luă pe Ethan de mână şi pomi prin mulţime. Îşi aruncă paharul de şampanie într-un coş de

gunoi mare şi făcu slalom printre invitaţi, cât pe ce să dea peste o chelneriţă care ducea o tavă cu lartine cu brânză. Un bărbat îmbrăcat într-un costum albastru şifonat şi cu o pălărie de cowboy turcoaz rânji la ei peste pahaml cu martini, ca şi cum ar fi fost doi copii care se îndepărtau de scena unei încăierări în curtea şcolii. Dar domnul Smoching le deschise calm uşa, ca şi cum ar fi văzut tot timpul oameni ştergând-o la repezeală de la un vernisaj.

Coborâră repede scările, pierzându-se în noaptea sclipitoare a Tucsonului.

Abia când ajunseră pe stradă, în siguranţă, Emma se întoarse să vadă dacă Nisha venise după ei. La intrare nu se afla nimeni.

Ethan îşi trase în jos sacoul şi-şi îndepărtă un strop de transpiraţie de pe frunte. Dintr-odată, Emma începu să chicotească. La fel şi Ethan.

După o clipă, ea redeveni serioasă.

— Nisha ne-a văzut cu siguranţă, spuse Emma, aruncân- du-se pe o bancă verde şi dând drumul unui oftat.

— Cui îi pasă? spuse Ethan, aşezându-se lângă ea.

— Mie, răspunse Emma. O să le spună părinţilor mei că am ieşit din casă.

— Eşti sigură că asta-i tot ce te deranjează? spuse Ethan, privind-o cu coada ochiului. Nu-ţi pasă că ne-a văzut... Împreună?

Emma simţi din nou fluturi în stomac.

— Nu, bineînţeles. Ţie?

Ethan o privi fără să clipească.

— Tu ce crezi?

Dinspre clădire se auzea muzică de jazz. Vizavi, o pisică ţâşni dintre cauciucurile uneia dintre maşinile parcate. Ethan se apropie mai mult, până când picioarele li se atinseră. Emma murea să-l sărute, dar trupul îi tremura de emoţie.

— Ethan..., spuse ea, întorcându-se într-o parte.

Ethan îşi lăsă mâinile în poală.

— Bun, am interpretat eu greşit lucrurile? Părea ruşinat şi iritat deopotrivă. Pentru că uneori mi se pare că tu chiar vrei să... ştii tu. Şi-apoi dai mereu înapoi.

— E... complicat, spuse Emma, încercând să-şi păstreze vocea fermă.

— Cum aşa?

Emma îşi muşcă unghia. Îşi dorise dintotdeauna un prieten

serios. În Vegas, chiar botezase o stea de pe cer Steaua Iubitului, sperând să fie un semn că, în cele din urmă, va întâlni persoana care-i era sortită. Dar acum era tulburată.

— Din cauza vieţii pe care-o duc acum, începu ea şovăitor, simţind un nod în gât. Îmi place să fiu cu tine. Mă faci să râd şi eşti singura persoană în compania căreia pot să fiu eu însămi - eu cea reală. Pentru toţi ceilalţi sunt Sutton.

Ethan îşi ridică privirea ca să se uite la Emma. Ochii lui erau mari şi rugători, dar aşteptă ca ea să continue.

— Mă prefac că sunt o fată moartă, Ethan, spuse ea. Şi am fost ameninţată, iar tu eşti singura persoană care ştie despre asta. Acum nu am propria mea viaţă, ceea ce face ca... momentul să nu fie bine ales.

Gândise mereu că scuze de genul „moment prost ales" erau forţate, la fel şi cele de genul „Nu tu eşti de vină, ci eu". Dar acum avea dreptate. Ţinea la Ethan, foarte mult, dar nu ştia cum putea fi cu el cât timp ducea o viaţă atât de ciudată.

— Şi dacă începem ceva şi se termină rău? Dacă ne certăm? N-o să mai am pe nimeni. Îşi frământa mâinile în poală. Poate că, atunci când o să scap de toate astea, o să putem şi noi să...

Lăsă fraza neterminată.

În cele din urmă, Ethan răsuflă zgomotos. Buzele îi erau încă încordate.

— Vrei să spui că dacă ne certăm, dacă ne despărţim, te-aş abandona? Chiar crezi că aş face asta?

Emma îşi ridică palmele în aer.

— Despărţirile pot fi urâte. Apoi oftă: îmi placi foarte mult. Dar sunt foarte puţini oameni în care pot avea încredere — iar tu eşti singurul pe care pot să contez. N-aş putea să suport să pierd asta. Nu acum.

Ethan îşi întoarse privirea, fără să spună nimic. Emma se uita la maşinile parcate peste drum. Sub ştergătoarele fiecăreia se găsea câte un fluturaş care făcea reclamă unei spălătorii — Clean Machine. Prin apropiere trecu o decapotabilă care aruncă în urmă de la radio acordurile unei piese hip-hop.

— Cred că trebuie să rămânem prieteni, şopti Emma în întuneric, temându-se să-l privească în faţă pe Ethan. Măcar până reuşesc să clarific nebunia asta şi să-mi recapăt viaţa.

Emma simţi lângă ea trupul lui Ethan apăsat de greutatea

cuvintelor ei.

— Dacă tu crezi că aşa e cel mai bine..., spuse el încet.

— Cred, insistă Emma, cât de hotărât putu.

Fără un cuvânt, Ethan se ridică şi-şi căută în buzunar cheile maşinii. Emma pomi în urma lui spre Honda, simţindu-se ca şi cum cineva ar fi scormonit înăuntrul ei cu un polonic imens. Oare tocmai distrusese totul?

în timp ce se aşeza pe scaunul pasagerului, un trosnet o făcu să se întoarcă. Scrută drumul întunecat. Apoi zări ceva mişcându-se în tufişurile de peste drum, lângă banca pe care stătuseră ei. Capătul roşu ca o cireaşă al unei ţigări aprinse luci în întuneric. Se mişca, deşi nu se vedea nicio siluetă, de parcă ţigara ar fi fost ţinută de o stafie.

— Ethan, şopti Emma, prinzându-l de braţ.

Dar de îndată ce Ethan se întoarse să se uite şi el, înspăimântătoarea ţigară aprinsă dispăru.

16
O NOTĂ MAXIMĂ PENTRU EFORT

După antrenamentul de tenis din ziua următoare, Emma îşi aruncă echipamentul în portbagajul Volkswagenului lui Laurel.

— Hm, făcu încet Laurel, înghiontind-o. Se pare că ai parte de un club de anti-fani!

Emma se întoarse şi simţi cum i se strânge stomacul. Din uşa sălii de sport se holbau la ea două chipuri, cu gurile strânse furios ca două tăieturi roşii. Erau Nisha şi... Garrett.

— Crezi că mai e supărată că te-ai strecurat în camera ei? o întrebă Laurel.

— Mă-ndoiesc, spuse încet Emma.

Avea mai degrabă legătură cu faptul că Nisha îi văzuse pe Emma şi pe Ethan la vernisajul din seara precedentă. Din fericire, nu-i sunase pe domnul şi doamna Mercer s-o pâ- rască, dar părea să-i fi împărtăşit secretul lui Garrett. Altfel, de ce ar fi privit-o pe Emma aşa furioşi?

— Să plecăm de-aici, murmură Emma, trântind portiera.

Când Laurel se aşează pe scaunul şoferului, ecranul telefonului ei se aprinse.

— E Madi, spuse ea, verificând mesajul. Se pare că operaţiunea Titanic e pe ţeavă. Le-am spus celorlalte fete din Curte despre adevăratele costumaţii. Le-am mai spus să nu discute cu nimeni despre costumele lor — pentru că plănuim o farsă pentru două dintre membre.

Amintindu-şi de discuţia ei cu Ethan din seara precedentă, Emmei i se puse un nod în gât.

— Eşti sigură că e o idee bună? Poate că ar trebui să le lăsăm în pace un timp pe Gemenele Twitter.

Sprâncenele lui Laurel făcură un V.

— Sigur că e o idee bună. Acum nu mai putem să dăm înapoi. Şi-apoi, continuă Laurel, îţi garantez că nu va turna nimeni. De-abia aşteaptă să vadă cum o ia pe coajă altcineva. Oricui îi place un dezastru social penibil.

Tot înainte, membre ale Curţii, legate prin solidaritate, gândi Emma. Se înfioră amintindu-şi că pe vremuri fusese fata care înghiţea farsele. Când se terminau toate astea, avea să iasă din Jocul Minciunii cât de repede posibil.

Maşina viră brusc peste bordură şi pătrunse pe aleea casei Mercer.

— E... tata? întrebă Laurel, uitându-se la uşa deschisă a garajului.

Într-adevăr, era domnul Mercer, stând lângă motocicleta lui. Când le văzu, le făcu semn cu mâna.

— Ce-i cu el acasă? murmură Emma.

În mod obişnuit, domnul Mercer nu se întorcea de la spital decât abia spre seară - iar dacă era de gardă, abia spre miezul nopţii.

Laurel opri motorul şi coborî din maşină împreună cu Emma.

— Sutton, trebuie să vorbim, spuse domnul Mercer, şter- gându-şi mâinile pe un prosop verde murdar.

Emma se încordă brusc. Poate că totuşi Nisha o pârâse.

— Îmi pare rău, spuse ea preventiv.

— Nici măcar nu ştii ce-am de gând să-ţi spun, chicoti domnul Mercer. Mama ta a primit un telefon de la Josephine Fenstermacher. Spunea că ai obţinut nouăzeci şi nouă de puncte la testul de săptămâna trecută. Cel mai mare punctaj din clasă.

Emma se îmbujoră. Laurel se răsuci şi o privi neîncrezătoare.

— Tu?

Domnul Mercer zâmbi.

— Spunea că, faţă de anul trecut, ţi-ai îmbunătăţit remarcabil

rezultatele. Ştiu că germana e o materie grea pentru tine. Mama ta şi cu mine suntem foarte mândri.

Emma îşi trecu o mână prin păr. De fapt, testul de germană i se păruse destul de uşor, dar îşi compuse o expresie de modestie.

— Mulţumesc!

Domnul Mercer se sprijini de bara de protecţie a Volks- wagenului lui Laurel.

— Am convins-o pe mama ta să facem o înţelegere. Ca răsplată pentru treaba asta bună, îţi ridicăm pedeapsa pentru seara balului şi te lăsăm să mergi. Şi îţi dăm înapoi şi telefonul, adăugă el, întinzându-i iPhone-ul lui Sutton.

— Pe bune? spuse Laurel, cu luminiţe în ochi. Tată, e super!

Emma o strânse pe Laurel de braţ şi scoase un chiţăit, ştiind de-acum cum ar fi reacţionat Sutton. Dar balul era ultimul lucru la care se gândea.

Domnul Mercer ridică o sprânceană:

— Acolo ai voie să mergi, dar de ziua următoare pedeapsa se reia. Ai înţeles?

— Şi excursia de după bal? ciripi Laurel. Poate să vină şi Sutton?

Pe faţa domnului Mercer se ivi o expresie confuză.

— Păi cred că da.

— Da! ţipă Laurel. Se uită la Emma: Poate, în semn de recunoştinţă, o să mă laşi să mă încalţ cu pantofii tăi Miu Miu la bal.

Apoi se întoarse şi plecă ţopăind către casă.

Emma porni după ea, dar domnul Mercer îşi drese glasul.

— Sutton, îmi dai o mână de ajutor? Se întoarse spre motocicletă. Poţi s-o ţii fix ca să mă uit la anvelope?

— Sigur!

Emma îl urmă în garaj şi prinse ghidonul.

Domnul Mercer se aplecă şi examină cauciucul din faţă.

— Ei, eşti fericită că mergi la bal?

— Păi sigur, răspunse Emma, încercând să pară entuziasmată. Mulţumesc foarte mult! Dar... nu cred că meritam.

Numără în gând de câte ori se strecurase afară din casă, deşi era pedepsită.

— Ţi-ai câştigat acest drept, Sutton. Mulţumeşte-ţi ţie pentru rezultatul de la test. Şi surorii tale, care ne-a rugat să te lăsăm. Domnul Mercer se ridică şi-şi încrucişă braţele la piept: Ar trebui să-l suni pe Garrett să-i spui vestea bună.

Emma scoase un râset scurt şi sarcastic, privindu-şi reflexia deformată în cadrul strălucitor al motocicletei.

— Nu cred că lui Garrett o să-i pese.

Domnul Mercer se încruntă.

— De ce nu?

Emma se întoarse spre etajerele cu tricouri, cârpe şi sticle cu ulei de motor şi lichid de frână.

— Ne-am despărţit, zise ea încet. Şi mie îmi place altcineva, adăugă, surprinsă de propriile ei cuvinte.

Credea că acest lucru trebuia adăugat la lista cu „lucruri jenante", dar de fapt se simţea uşurată să recunoască adevărul cu voce tare. Înainte nu se pricepea deloc să vorbească deschis cu adulţii şi, după expresia prudentă de pe chipul domnului Mercer, nici pentru Sutton nu era ceva obişnuit.

— Şi acest altcineva ştie? spuse domnul Mercer, intrigat.

— Cam aşa ceva, răspunse Emma, apoi vocea i se stinse şi se înfioră la amintirea întâlnirii de la institutul de fotografie.

Fusese atât de... perfect. Apoi îşi aminti expresia de pe chipul lui Ethan când îi spusese ce simţea pentru ea şi dezamăgirea adâncă din ochii lui când ea îi răspunsese că ar trebui să rămână doar prieteni. Strângerea de inimă pe care-o simţise în piept în clipa când rostise acele cuvinte încă nu dispăruse.

— Şi tu şi... tipul ăsta nou ieşiţi împreună?

Domnul Mercer rosti ultimele cuvinte oarecum şovăind, pentru că nu ştia dacă erau potrivite.

Emma se întinse după o cârpă curată de pe etajera de metal din garaj şi o răsuci într-un nod. După ce îl desfăcu şi întinse din nou cârpa, distinse imprimeul şters, cu un crab şi o scoică dansând tangou. Era o reclamă a unui restaurant sau a unui magazin de peşte, dar literele erau prea şterse ca să-şi dea seama cu precizie.

— Nu, spuse ea cu o voce obosită. Lucrurile sunt... complicate.

— In ce sens?

Emma închise ochii.

— Cred că trec printr-o perioadă în care mă încred mai greu în oameni.

Pe chipul domnului Mercer apăru o expresie de durere pe care Emma n-o putu desluşi clar.

— Ar trebui să ai încredere în oameni, Sutton. Nu e bine să laşi...

Emma aşteptă să termine, dar domnul Mercer închise gura şi se

uită în altă parte.

— Să las ce? întrebă ea, într-un târziu.

— Voiam să spun...

Domnul Mercer răscoli prin unelte, care scoaseră un zgomot metalic când se loviră una de alta.

— Vreau doar ce e mai bun pentru tine. Dacă e să fie, scumpo, atunci o să fie!

— Poate, spuse Emma gânditoare.

Vorbele lui o făcură să-şi amintească de Steaua Iubitului, care strălucea pe cer. Soarta.

Apoi, punând cârpa la loc pe etajeră, se apropie de domnul Mercer şi-şi trecu braţele pe după umerii lui. Domnul Mercer o luă în braţe ezitând pentru o clipă, ca şi cum nu ar fi fost sigur că era un gest sincer. După care, încet, o strânse din ce în ce mai tare. Mirosea a colonie, a piper negru şi a ulei de motor.

Un miros pe care eu îl cunoşteam atât de bine! Un val de durere îmi străbătu trupul, aproape făcându-mă să simt că mă evapor. Ce n-aş fi dat să-l mai pot îmbrăţişa pe tata încă o dată! Uitându-mă la îmbrăţişarea lor, îmi apăru în minte o imagine întunecată. Tata întorcându-se spre mine cu ochii mari. Sentimentul de trădare copleşindu-mă, ca şi cum mi-ar fi înfipt un ţăruş în inimă. Dar înainte să apuc să scormonesc mai adânc în memorie, imaginea dispăru.

17
LOCUL MARCAT CU X

Joi după-amiază, spre sfârşitul orelor, Emma, Charlotte şi Madeline stăteau în culisele sălii de spectacole, îmbrăcate în rochii negre de ocazie şi cu pantofi cu toc înalt. În spaţiul strâmt erau îngrămădite vechi piese de recuzită şi bucăţi de decor, scenarii abandonate de la producţia din anul precedent, Oklahoma!, şi mai multe oglinzi mari, dar situaţia de dincolo de cortină era cu totul alta. În acea dimineaţă, cu ajutorul comitetului pentru organizarea petrecerii, fetele transformaseră scena într-o replică elegantă, fantomatică a Titanicului, completată cu nişte candelabre, o scară în spirală falsă, multă poleială şi măsuţe cu porţelanuri fine.

Emma clătină uimită din cap.

— E chiar frumos!

Ce păcat că nu putea fi decorul pentru seara de dans de vineri. Dar balul se ţinea în sala de sport, nu în cea de spectacole.

Charlotte se-nvârtea de colo-colo cu un blocnotes în mână. Personalitatea ei de tip A o facea să stăpânească perfect organizarea detaliilor.

— Bine, spuse ea. Aşadar, după ce intră toată lumea în sală, anunţăm numele celor nominalizate pentru Curte. Vor intra şi vor dansa un vals împreună cu partenerii lor. Petrecerea va dura până la ora când trece ultimul autobuz.

Madeline arătă spre cei de la firma de catering, în uniforme albe, care trebăluiau în jurul culiselor, aranjând castroane, platouri, boluri şi pahare pe o masă pliantă lungă.

— Avem cidru acidulat, aperitive, brânzeturi. Mâncare fără lactate pentru Norah şi fără gluten pentru Madison.

— Şi nu uitaţi de Alicia Young, spuse Laurel, netezindu-şi o cută imaginară de pe rochia de ocazie. Ea-i cu dieta aia de detoxifiere, cu grep şi ardei iute roşu!

Charlotte arăta ca şi cum ar fi fost pe cale să explodeze.

— Dieta asta e oribilă. N-are decât să sufere.

Uitându-mă la toate acele pregătiri, m-am înfiorat iar.

Îmi aminteam vag de pregătirile pentru petrecerea Curţii de anul trecut. Tema şi decorurile erau estompate, dar mi-am amintit de momentul în care am anunţat câştigătoarele, ştiind că eu străluceam mai tare decât toate la un loc. Şi mi-am mai amintit de un tip fără chip — partenerul meu - care mă lua de braţ la sfârşit şi îmi spunea că fusesem cea mai super fată de pe scenă. „Ştiam”, îi răspunsesem eu, aruncându-i unul dintre zâmbetele mele marca Sutton Mercer.

Ţăcăniturile ascuţite, staccato ale pantofilor cu toc cui umplură încăperea odată cu intrarea nominalizatelor. Fiecare ducea pe braţ câte o husă de haine neagră, aveau părul frumos aranjat în cocuri sau lăsat pe umeri în bucle moi. Scoaseră o serie de „ah”-uri şi „oh”-uri la vederea decorului, şi chiţăiră admirativ. Gabby şi Lili intrară ultimele, mândre, cu nişte coafuri mai extravagante decât ale tuturor celorlalte fete. Emma se întoarse repede, prefăcându-se că aşază o fundă care se mototolise pe una dintre mese, dar le simţea ochii aţintiţi asupra ei.

— Gabby! Lili! spuse Laurel, traversând încăperea şi prin- zându-le pe Gemene de coate. Să vă arăt cabinele voastre. Aici nu mai e loc,

aşa că trebuie să vă schimbaţi sus, în cabina tehnică.

Gabby se eliberă din strânsoarea lui Laurel.

— Măcar lasă-mă să-mi termin tweet-ul, bine?

Laurel îşi dădu ochii peste cap şi aşteptă până când Gabby îşi mişcă în viteză degetele mari pe tastatura telefonului. Când termină, Gabby scoase un oftat de satisfacţie.

— Acum suntem pregătite să fim conduse la cabinele noastre, spuse ea cu voce ca de regină.

În timp ce o urmau pe Laurel pe scară, amândouă gemenele se uitară spre Emma. Se întoarse şi Laurel, ridicând pe ascuns degetul mare spre Madeline şi Charlotte.

— E-n regulă, fetelor! spuse Charlotte, bătând din palme şi adunându-le pe fetele nominalizate în cerc. Trebuie să vă schimbaţi toate pentru intrarea triumfală! în zece minute, sala va fi plină de oameni. Nu uitaţi pantofii cu toc şi să vă mai daţi o dată cu gloss pe buze. Nu uitaţi că or să vină nişte machiori care or să vă adauge sânge fals în păr şi or să vă picteze cercuri albastre în jurul ochilor.

Fetele se îmbufnară.

— Chiar trebuie să facem asta? se smiorcăi Tinsley Zimmerman.

— Da, răspunse ferm Charlotte, zâmbetul ei uşor răutăcios dovedind cât de mult îi plăcea s-o facă pe şefa.

Tinsley se uită la rochia elegantă a lui Charlotte.

— Tu nu te deghizezi în cadavru. O să părem mai urâte decât tine!

Asta e şi ideea, am gândit eu.

— O să vă facă să arătaţi şic şi avangardist, spuse Madeline, păstrând un ton de critic de modă. Sunteţi frumuseţile moarte de pe Titanic. V-aţi înecat în ocean. Cum credeţi că ar trebui să arătaţi? Ca la o prezentare de primăvară Bobbi Brown? Arătă spre nişte cabine din fund. Acum mergeţi şi vă schimbaţi!

Fetele se întoarseră, zâmbindu-şi enigmatic una alteia, de parcă ar fi spus eu ştiu ceva ce tu nu ştii, şi făcând-o pe Emma să-şi aducă aminte că niciuna dintre ele nu ştia exact cine va fi victima farsei. Tinsley trânti uşa unei cabine înainte să mai poată intra şi altcineva. Alicia Young — cea cu dieta oribilă — se strecură să se schimbe într-o nişă mică din spatele cortinei. Madison Cates se uită în jur, apoi se strecură în umbră şi-şi trase peste părul dat cu fixativ o rochie neagră lungă, cu paiete. Celelalte fete dispărură şi ele. Când îşi făcură apariţia din camerele unde se schimbaseră în rochiile lor negre, feţele lor afişară expresii de surpriză.

— Speram că tu eşti ţinta farsei, îi spuse Tinsley, care purta o rochie lungă, fără bretele, lui Norah Alvarez.

— Iar eu speram că tu eşti! îi răspunse Norah, netezin- du-şi gulerul de pene al rochiei ei stil 1920.

Machiorii roiau peste tot, vopsindu-le fetelor buzele într-un albastru cadaveric. Emma se aplecă spre Charlotte.

— Suntem sigure că Gabby şi Lili nu bănuiesc nimic? Charlotte aruncă o privire spre cabina de la etajul doi.

Uşa era bine închisă.

— Ultima oară când am verificat, habar n-aveau. Scoţând o staţie de la şold, apăsă butonul vorbeşte:

— Cum merge treaba, Laurel?

— Minunat! se auzi vocea lui Laurel bâzâind în staţie. Le ajut pe Gabby şi Lili să se îmbrace. Arată nemaipomenit!

Pe buzele lui Charlotte apăru un surâs viclean.

— Bun! Avem nevoie de ele aici, jos, în cinci minute, e-n regulă? Stai cu ele până atunci. O să trimitem sus machiorii.

— S-a-nţeles!

După ce Laurel închise, Charlotte îşi frecă mâinile.

— Trebuie să le ţinem acolo, sus, până în secunda în care trebuie să intre pe scenă. Ca să nu mai aibă timp să se schimbe.

Madeline li se alătură, chicotind.

— O să fie atât de tare!

— Sper, spuse Charlotte, uitându-se la cortina de catifea care împărţea în două scena.

Dintr-odată, pe faţă îi apăru o expresie gravă:

— Atâta timp cât n-o băgăm din nou pe Gabby în spital, adăugă.

Madeline se crispă.

— Nu noi am băgat-o pe Gabby în spital, spuse ea. Sutton a băgat-o.

Se întoarseră amândouă, fixând-o cu privirea pe Emma. Emma simţi ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Probabil că vorbeau despre farsa cu trenul. Aşteptă ca una dintre ele să dezvolte tema, dar Madeline îşi făcea de lucru cu blocnotesul, iar Charlotte se îndepărtă.

Sună clopoţelul şi uşile care dădeau în hol se deschiseră. Emma începu să tragă cu ochiul din spatele cortinei. Elevii înaintau pe culoarul din centru, ocupând scaunele de pluş roşu. Fetele din anii mai mici se minunau văzând decorul de pe Titanic, chiţăind cât de

nerăbdătoare erau să aibă şi e/e vârsta la care să poată fi nominalizate. Un grup de fete pe care Madeline şi celelalte le numeau Virginele Vegetariene — din motive pe care Emma doar le bănuia - se trântiră lângă câteva cadavre şi ţipară. Membrii echipei de fotbal se aşezară grupaţi, dându-şi coate şi încercând să atragă atenţia. Aproape fiecare dintre spectatori îşi scoase telefonul din geantă, uitându-se pe furiş la ecran.

Emmei i se învârteau în cap cuvintele lui Charlotte: Atâta timp cât n-o băgăm iar pe Gabby în spital. Ce se întâmplase oare în seara aceea? Sutton o rănise pe Gabby? îşi aduse aminte şi de bileţelul din cutia cu amuleta în formă de locomotivă: MIE MI-A RĂMAS PENTRU TOTDEAUNA ÎN MINTE.

— E timpul să înceapă spectacolul!

Charlotte se precipită spre fetele nominalizate, care-şi verificau în oglinzi machiajul de înecate. Emma lăsă cortina trasă şi se uită în sus, ca şi cum ar fi putut vedea direct în cabina Gemenelor Twitter.

— Alinierea toată lumea! în câteva minute, o să vă anunţ intrarea!

Cele şase fete care nu faceau obiectul farsei se apropiară de partenerii lor, şase tipi drăguţi pentru care părea că e o tortură să poarte smochinguri.

Charlotte privi peste umăr, făcând semne cu mâna ca un agent de circulaţie.

— Madi, tu le urezi bun venit spectatorilor. Sutton, tu intri din stânga - ai un X mare marcat pe podea — cu toate eşarfele pentru câştigătoare şi partenerii lor. Eu intru din dreapta. Sutton, vrei tu să deschizi cutia cu eşarfe? E lângă oglinzi. Sutton!

Emma clipi, trezindu-se din visare. Merse spre cutia cu eşarfe aflată în stânga scenei.

În staţie pârâi vocea lui Laurel:

— Madi, acum putem coborî?

Madeline îşi verifică ceasul.

— Nu! Mai stai acolo încă puţin.

— Păi..., pârâi iarăşi staţia. Sincer? Nu cred că e posibil.

Uşa de la cabina tehnică se deschise şi Gemenele Twitter

apărură pe palier. Purtau bikini şi tocuri înalte, argintii. Pielea lor bronzată strălucea. Aveau picioare kilometrice. Şi păreau goale în comparaţie cu fetele îmbrăcate în rochii de seară strălucitoare. Laurel stătea în spatele lor, aruncând priviri neajutorate către Charlotte, Madeline şi Emma, aflate jos. „Am încercat", părea ea să

mimeze din buze.

În vreme ce Gabby şi Lili începură să coboare mândre scările, cu zâmbete ceremonioase de regine, Emma prinse exact momentul în care Gemenele le văzură pe celelalte fete nominalizate, îmbrăcate în rochii de seară. Se opriră locului, negre la faţă. Norah o înghionti pe Madison. Alicia începu să chicotească. Toate se înveseliră deodată.

— Nemaipomenit, murmură încântată Charlotte.

— Drăguţ! şopti Madeline, ridicându-se pe vârfuri, pregătită să tragă cortina.

Emma era încordată, aşteptând reacţia Gemenelor. Dar cele două fete îmbrăcate atât de sumar schimbară o privire între ele, după care Lili se retrase într-o nişă întunecată din fundul încăperii.

— Nu te speria, Gab!

Lili trase dintr-un colţ o pungă de la Saks mototolită, lăsată acolo, în mod clar, cu mai multe ore — dacă nu zile - înainte. Apoi îşi vârî mâinile înăuntru, făcând hârtiile de ambalaj să foşnească, şi scoase două rochii negre strâmte.

Charlotte şi Madeline se priviră uluite, în vreme ce Laurel părea stânjenită.

— De unde au mai apărut şi rochiile astea neşifonabile Yigal Azrouel? întrebă Gabby cu o mirare jucată. Şi, ce chestie! Sunt chiar pe măsura noastră!

Gemenele Twitter îşi traseră rochiile pe cap, se întoarseră şi se uitară la Charlotte, Madeline, Laurel şi Emma.

— Bună încercare, spuse cu răceală Lili, în vreme ce un machior se apropie de ea ca să-i picteze cercuri albastre în jurul ochilor. V-am mirosit farsa asta jalnică de la un kilometru.

Gabby se întoarse spre Emma.

— Nu suntem chiar atât de proaste pe cât părem, Suttonl Tu ar fi trebuit să ştii asta mai bine decât oricine.

Emma îşi apăsă o mână pe piept.

— N-am spus niciodată că aţi fi proaste.

Gabby pufni sarcastic.

— Vezi să nu!

Fără să-şi întoarcă privirea de la Emma, băgă mâna în punga Saks şi scoase un flacon de medicamente cu acelaşi capac roz pe care Emma îl remarcase cu o zi în urmă. Numele medicamentului, scris cu litere groase şi negre, îi fulgeră prin faţa ochilor, topamax. Emma tresări. Era sigură că Gabby lua Ritalin sau Valium sau alt drog

pentru petreceri. Dar Topamax părea ceva serios.

Gabby deschise flaconul şi-şi turnă în palmă două pilule. Le aruncă pe gât fără apă. După ce le înghiţi, clătină flaconul ca pe o castanietă, fixând-o din nou pe Emma.

— Nu crezi că e timpul să ne dai eşarfele şi să te aşezi la locul tău, Sutton? spuse ea cu o voce ironică. Intri prin stânga, da?

Pentru câteva momente, Emma nu putu să facă nicio mişcare. Ca şi cum Gabby ar fi aruncat o vrajă asupra ei, paralizându-i membrele. Charlotte o înghionti.

— E nasol, dar are dreptate! E timpul să începem! La locuri, fetelor!

— O secundă! strigă Lili, îndreptându-se din nou spre scările care duceau la cabina tehnică. Mi-am uitat iPhone-ul.

— N-ai nevoie de iPhone! gemu Madeline. O să ai de lucru pe scenă!

Dar Lili nu se opri, ţăcănind cu tocurile pe treptele de metal.

— Durează doar o secundă.

Uşa cabinei tehnice se trânti. Emma se întoarse, luă şaisprezece eşarfe portocalii de mătase pentru Curtea Balului foştilor absolvenţi şi găsi X-ul de pe scenă unde trebuia să stea, lângă cortină, complet izolată de restul fetelor.

— Trageţi cortina! comandă Charlotte.

Murmurele din public crescură în intensitate. Fetele nominalizate, cu excepţia lui Lili, care era încă sus, făcură rapid ultimele retuşuri la coafuri şi rochii. Când se uită spre scenă, Emma o văzu pe Gabby fixând-o cu o umbră de zâmbet pe faţă. Cu machiajul ei de cadavru - cercuri albastre în jurul ochilor, cicatrice pe obraji, răni sângerânde pe gât - arăta ameninţătoare. Diabolică.

Emma făcu un pas înapoi. Apoi observă altceva, ceva ce nu văzuse mai înainte: Gabby avea la mână o brăţară de argint pe care zăngăneau câteva obiecte în miniatură - un iPhone, un tub de ruj, un terrier. Erau făcute din acelaşi argint ca şi locomotiva în miniatură pe care Emma o ţinea ascunsă în poşetă.

Şi eu, şi Emma ne-am înfiorat. Gemenele Twitter mă uci- seseră. Simţeam asta.

— Bine aţi venit, elevi ai Liceului Hollier! bubui Madeline în microfon, atât de tare, încât o făcu pe Emma să tresară violent. Sunteţi gata de bal?

Se auzi un cor de urale şi din difuzoare izbucni „Paparazzi” a lui

Lady Gaga. Zgomotul era atât de puternic, încât Emma abia auzi zbâmâitul funiilor rupte deasupra capului ei. Când îşi ridică ochii, văzu un reflector greu prăvălindu-se cu iuţeală spre ea. Strigă şi se aruncă într-o parte, exact în momentul în care aparatul se zdrobea de podea cu un trosnet asurzitor.

Cioburile de la reflector se împrăştiară peste tot. Cineva ţipă - poate chiar Emma. Îşi simţi trupul lipsit de vlagă şi căzu pe scândura tare, scăpând din mâini eşarfele portocalii. Chiar înainte să închidă ochii, o văzu pe Lili alăturându-i-se lui Gabby în culise. Emma încercă să strige, să nu-şi piardă cunoştinţa, dar simţi că leşină. Gabby clătina flaconul cu medicamente în sus şi-n jos... in sus şi-n jos... Făcea un zgomot ca un clănţănit din dinţi.

Un zgomot care-mi aminti de cu totul altceva. În minte mi se deschise un fel de punct luminos care se mărea din ce în ce mai mult. Lumea începu să se învârtă ca şi cum m-aş fi găsit într-un carusel scăpat de sub control. Nu mai auzeam pastilele zăngănind în flacon. Auzeam, tot mai clar şi mai precis, un tren de navetişti zăngănind pe şine...

18
CONVULSII Şl TRĂDARE Şl AMENINŢĂRI, VAl!

— Unde e Gabby? ţipă Lili în vreme ce trenul trece pe lângă noi.

Mă întorc şi mă uit disperată spre şine. Am planificat totul cu atâta grijă! Gabby nu avea cum să ajungă sub roţile trenului... nu-i aşa?

Apoi Laurel se îndepărtează puţin şi arată cu degetul, tremurând, spre o siluetă chircită lângă peretele curbat al pasajului subteran. E Gabby. Părul blond îi acoperă cea mai mare parte a feţei. Mâna ei albă e întinsă, inertă, iar iPho- ne-ul ei acoperit de cristale zace cufaţa-n jos pe un petic de pietriş.

— Ce naiba! strigă Madeline.

— Gabby! ţipă Lili, alergând spre ea.

— Gabby! spun şi eu, aplecată peste trupul ei nemişcat. Gabby!

Mâinile şi umerii lui Gabby încep dintr-odată să tremure. Pe buze îi apar mici bobiţe de scuipat, apoi întregul corp i

se zbate în convulsii. Trenul se năpusteşte mai departe, făcându-mă să-mi clănţăne dinţii de frică şi ciufulindu-mi părul. Gabby

tremură tot mai tare şi mai repede. Braţele şi picioarele se mişcă parcă singure, necontrolat. Ochii i se dau peste cap, ca şi cum ar fi un fel de zombi.

— Gabby! strig eu. Gabby! Nu-i deloc amuzant!

Deodată, un negru cu un cioc tuns cu grijă şi cu un cercel în ureche mă împinge la o parte. Mai apuc să văd o salopetă albastră cu un ecuson reflectorizant, serviciul local de urgenţă. Nici măcar nu am auzit sirena ambulanţei, dar e aici, un vehicul mare şi alb, cu girofaruri roşii deasupra.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă medicul, ghemuindu-se lângă Gabby.

— Habar n-am, spune Lili, aflată în faţa mea, cu gura ca un triunghi şi cu ochii holbaţi şi disperaţi. Ce-a păţit?

— Are un atac.

Medicul îndreaptă o lumină spre ochii lui Gabby, dar aceştia sunt lipsiţi de culoare, doar orbitele strălucesc ca marmura albă.

— I s-a mai întâmplat vreodată?

— Nu, spune Lili uitându-se disperată în jur, de parcă n-ar crede că e adevărat ce se petrece.

Medicul o întoarce pe Gabby pe o parte şi-şi apropie urechea de gura ei ca să-şi dea seama dacă respiră, dar o lasă acolo, pradă convulsiilor. Seamănă cu un personaj din desenele animate care atinge un fir electric şi se aprinde ca un pom de Crăciun, arătându-şi scheletul alb prin piele. Vreau să mă uit în altă parte, dar nu sunt în stare.

— Nu puteţi să faceţi nimic pentru ea? ţipă Lili, trăgân- du-l pe medic de mânecă. Orice! Dacă moare?

— Fetelor, daţi-vă la o parte, se răsteşte medicul. Am nevoie de spaţiu ca s-o tratez.

Se aude fâsâitul maşinilor care trec pe autostrada din apropiere. Unele încetinesc şi pasagerii se holbează, atraşi de luminile ambulanţei şi de fata care zace în pasaj, dar niciuna nu opreşte. Obrajii lui Lili sunt înecaţi în lacrimi. Se întoarce spre mine, cu ochii în flăcări.

— Nu-mi vine să cred că i-ai făcut aşa ceva!

— N-am făcut nimic! strig eu cu gura încleştată.

— Ba da! E numai vina ta!

Şuieratul pierdut al trenului acoperă cuvintele lui Lili. Refuz să mă simt vinovată. Nu eu am vrut ca Gemenele Twitter să vină cu noi în seara asta. De unde era să ştiu că Gabby o să se sperie aşa de rău

încât să aibă un atac? Dintr-odată, simt o asemenea ură pentru Gemenele Twitter, că mi se taie respiraţia.

— Nu eu am vrut să veniţi cu noi, spun printre dinţi. Ştiam că n-o să rezistaţi.

Faţa lui Lili este luminată de girofarurile roş-albastre ale ambulanţei.

— Puteai să ne omori pe toate!

— Ah, te rog! zic, strângându-mi pumnii. Am avut tot timpul controlul!

— Şi noi de unde era să ştim asta? urlă Lili. Am crezut că o să murim! Nu-ţi pasă de ce simt ceilalţi! Tu... tu ne tratezi ca pe nişte jucării, făcând ce vrei tu şi când vrei tu!

— Fii atentă la ce spui, o avertizez eu, gândindu-mă la medicii din jur.

— Sau ce? întreabă Lili, întorcându-se spre Madeline, care stă deoparte cu o faţă inexpresivă. Eşti de-acord cu mine, nu-i aşa, Madeline? spune Lili. Sutton se foloseşte de noi. Crezi că-i pasă cumva de ce simţim noi — de ce simte oricine altcineva? Uite cum s-a jucat cu fratele tău! Din cauza ei a plecat.

— Nu-i adevărat! ţip eu, repezindu-mă la Lili.

Cum îndrăzneşte să amintească de Thayer? Ca şi cum ar şti cu adevărat ce s-a petrecut între noi!

Charlotte mă trage înapoi înainte să pot pune mâna pe Lili. În jurul lui Gabby s-au adunat mai mulţi medici care au început să discute dacă s-o mute de-acolo sau s-o lase pe loc. Lili ne întoarce spatele şi se uită peste umărul medicilor la sora ei. Bate un vânt fierbinte, puternic, măturând gunoaiele de pe pământ. Un ambalaj de Skittles se lipeşte de picioarele lui Gabby, care continuă să se zbată. Un muc de ţigară încă aprins se rostogoleşte periculos până aproape de mâinile ei.

în depărtare se aude un sunet ascuţit, tânguitor: sirenele altei maşini. Când vedem că este o maşină de poliţie, ne ridicăm toate. Inima începe să-mi bubuie şi sunt lac de transpiraţie.

îmi dreg glasul şi le spun prietenelor mele eu o voce joasă şi fermă:

— Nu putem să le spunem poliţiştilor adevărul. Maşina chiar s-a blocat, da? A fost doar un accident.

Madeline, Charlotte şi Laurel par puţin dezgustate, dar starea lui Gabby le-a înmuiat. Nu mai au de gând să mă sfideze. Şi chiar dacă

am călcat un cod sacru al Jocului Minciunii, există un alt principiu bătut în cuie după care ne conducem: Dacă suntem prinse asupra faptei, rămânem unite. Atunci când Laurel era cât pe ce să fie arestată pentru ce făcuse cu pomul de Crăciun de patru metri de la La Encantada, am jurat toate cu cerul şi cu pământul că fusese acasă, cu noi. Când Madeline şi-a sucit încheietura în timp ce fugea de bodyguarzi în weekendul când am aruncat mesele de la bibliotecă într-o râpă, i-am spus tatălui ei că se accidentase în excursie. Or să mă ierte că am folosit în mod mincinos codul nostru de siguranţă. O să trecem cu bine şi de asta. Întotdeauna se întâmplă aşa.

Dar Lili mă priveşte înnebunită:

— Chiar te-aştepţi să mint pentru tine? îşi pune mâinile în şolduri. O să le spun poliţiştilor ce-ai făcut!

— E alegerea ta, spun eu calmă. Dar orice s-a întâmplat cu ciudata de soră-ta n-are legătură cu mine, şi ştii asta! Dacă le spui poliţiştilor - dacă spui cuiva - o să regreţi.

Lili face ochii şi mai mari.

— E o ameninţare?

Mă încrunt la ea.

— Spune-i cum vrei. Dacă vorbeşti, nu mai avem de ce să rămânem prietene. Lucrurile or să se schimbe în ce te priveşte, în mod semnificativ, la fel şi pentru sora ta. Mă apropii atât de mult de Lili, încât îi simt răsuflarea caldă pe faţă. Lili, îi spun, vorbind rar, în aşa fel încât să înţeleagă fiecare cuvânt, când Gabby o să se trezească şi o să-şi revină complet, şi o să afle că ai făcut din voi două cele mai mari ratate de la Hollier, crezi că o să-ţi mulţumească pentru că ai făcut ce trebuia? Crezi că o să te considere o eroină?

Toată lumea tace. În spatele nostru, Gabby e legată pe o targă. Prietenele mele se foiesc de colo-colo, dar ştiu că nu sunt surprinse. Am mai făcut asta şi înainte. Lui Lili îi freamătă nările. Ochii i se aprind de furie. O privesc şi eu. În niciun caz n-o să cedez eu prima.

Rămânem uitându-ne una la alta până când maşina poliţiei se opreşte într-un nor de praf. Doi poliţai, unul mic şi îndesat, cu mustaţă subţire, iar celălalt roşcat şi pistruiat, coboară şi se apropie de noi.

— Fetelor, spune roşcatul, scoţând un carneţel din buzunar - staţia îi bipăie la fiecare secundă. Ce s-a-ntâmplat aici?

Lili se întoarce spre el şi, pentru o clipă, am impresia că o să spună totul. Dar apoi începe să-i tremure buza de jos. Medicii trec

pe lângă ea, ducând-o pe Gabby la ambulanţă.

— Unde o duceţi? strigă Lili.

— Spitalul Oro Valley, răspunde unul dintre ei.

— O să... o să-şi revină? întreabă Lili, cu o voce tremurătoare care se pierde în vânt.

Nu-i răspunde nimeni. Lili se apropie de ei, înainte să se închidă uşile din spate.

— Pot să merg cu ea? E sora mea.

Poliţistul îşi drege vocea.

— Încă nu poţi pleca, domnişoară. Avem nevoie de tine să dai o declaraţie.

Lili tace, cu faţa spre ambulanţă, dar cu trupul întors spre noi. Un val de emoţii îi traversează faţa în câteva secunde, şi îi văd practic creierul calculând repede opţiunile, în cele din urmă, ridică din umeri, un steag alb în semn că se predă.

— Să vorbească ele şi pentru mine. Ni s-a întâmplat tuturor. Eram împreună.

Respir adânc.

Poliţistul dă din cap, se întoarce spre Madeline, Charlotte şi Laurel şi începe cu întrebările. Imediat după ce Lili se urcă în ambulanţă şi dispare, simt un bâzâit în buzunar, îmi scot telefonul şi văd pe ecran un mesaj de la Lili:

dacă se Întâmplă ceva rău cu sora mea,

DACĂ NU-ŞI REVINE, TE OMOR!

Cum vrei, gândesc eu. După care apăs delete.

19
MESAJUL DE PE PERETE

La început, Emma nu văzu decât umbre înceţoşate. Auzea ţipete, dar era ca şi cum ar fi venit din capătul îndepărtat al unui tunel. Sub spate simţea podeaua tare de lemn. Iar mirosul de aer închis îi înţepa nările. Pe faţă i se prelingea ceva umed — se întrebă nesigură dacă era sânge.

O ţesătură moale o atinse uşor pe braţul gol. Simţi o respiraţie încălzindu-i pielea.

— Hei! se strădui ea să spună. Trebui să facă un efort uriaş ca să scoată cuvintele pe gură. Hei! spuse din nou. Cine-i acolo?

O siluetă dispăru din peisaj, făcând scândurile podelei să scârţâie. Emma se gândi că era ceva în neregulă cu ochii ei. Cineva bântuia prin preajmă, dar ea nu vedea decât o peliculă neagră. Auzea chiţăieli, simţea mirosul de praf de cretă. Dar ce se petrecea?

Câteva secunde mai târziu, reuşi din nou să-şi focalizeze privirea. Pelicula dispăru. In faţa ei se găsea o tablă mare de scris, dintr-un decor vechi. Trecuse pe lângă ea de nenumărate ori în cursul pregătirilor din acea zi, observând că cineva scrisese cu cretă un citat din Menajeria de sticlă„Lucrurile ies uneori atât de prost.” Cuvintele acelea erau şterse acum şi un nou mesaj le luase locul. Emma citi scrisul de mână aplecat, simţind că îi îngheaţă sângele în vine:

Opreşte căutările, sau data viitoare o să te rănesc pe bune.

Emma icni.

— Cine-i acolo? strigă ea. Ieşi afară!

„Spune ceva”, am ţipat şi eu, la fel de oarbă ca ea. „Ştim că eşti acolo!”

Dar oricine scrisese mesajul nu răspunse. Apoi Emma simţi cum o învăluie din nou întunericul călduţ, care pulsa în jurul ei. Clipi de mai multe ori, luptându-se să-şi ţină ochii deschişi. Chiar înainte să leşine din nou, văzu aceeaşi siluetă ceţoasă - sau poate două siluete ceţoase - mişcân- du-şi mâinile în faţa tablei şi ştergând mesajul.

Când deschise din nou ochii, Emma era aşezată într-un pat dintr-o cameră mică şi albă. Pe peretele opus se afla un afiş cu reguli pentru spălatul pe mâini corect. Un alt afiş, despre cum să administrezi manevra Heimlich, era agăţat deasupra unei măsuţe pe care se găseau borcane cu tampoane de vată şi cutii cu mănuşi de latex.

1 The Glass Menagerie, piesă a dramaturgului american Tennessee Williams.

— Sutton?

Emma se întoarse în direcţia de unde venea vocea. Chiar lângă pat se găsea Madeline, aşezată pe un scaun de birou, cu genunchii lipiţi şi cu mâinile împletite în poală. Când văzu că Emma se trezeşte, pe chip i se citi uşurarea.

— Slavă Domnului! Eşti bine?

Emma îşi ridică mâna şi şi-o duse la frunte. Îşi simţea din nou

membrele normale, nu mai păreau pline cu nisip, ca atunci când zăcea pe podeaua scenei.

— Ce s-a-ntâmplat? zise ea cu o voce răguşită. Unde sunt?

— E-n regulă, scumpo, spuse o altă voce.

Apăru o femeie deşirată cu părul blond spălăcit tăiat în dreptul bărbiei şi cu o pereche de ochelari cu ramă de baga. Purta un halat alb de laborator, care avea cusute pe piept cuvintele T. Grove şi asistentă.

— Se pare că ai leşinat. Probabil o cădere de glicemie. Ai mâncat ceva astăzi?

— A căzut un reflector de pe stativ şi aproape că te-a lovit, spuse Madeline cu o voce tremurătoare. A fost o nebunie - aproape că ţi-a aterizat în cap!

Emma se cutremură, amintindu-şi de silueta ceţoasă aplecată deasupra ei. Avertismentul scris cu cretă albă. Inima începu să-i bată cu repeziciune, bubuindu-i aşa de tare în piept, încât se temea că Madeline şi asistenta ar putea s-o audă.

— Ai văzut pe cineva aplecat peste mine în vreme ce zăceam pe podea? Pe cineva care a scris ceva pe tablă?

Madeline făcu ochii mari:

— Care tablă?

— Cineva a scris ceva, insistă Emma. Eşti sigură că nu era Gabby? Sau Lili?

Pe faţa lui Madeline apăru o expresie pe care Emma nu o putu desluşi.

— Cred că ai nevoie de odihnă. Gabby şi Lili erau pe scenă când a căzut reflectorul. Paznicul a spus că a fost doar un accident ciudat — reflectoarele alea sunt foarte vechi. Apoi o bătu pe Emma pe umăr. Îmi pare sincer rău, dar trebuie să mă întorc în sala de spectacole, Charlotte mă omoară dacă nu mă duc să ajut la servire, zise ea ridicându-se. Ia-o uşurel, trec pe la tine după ce se termină petrecerea, bine?

Madeline închise uşa în urma ei, făcând panoul agăţat de uşă să se clatine. Asistenta îngână că se întoarce imediat şi ieşi pe o altă uşă. În tăcerea din mica încăpere, Emma închise ochii, se lăsă pe spate pe perna tare ca piatra şi respiră adânc.

Nu crezi că ar trebui să te aşezi la locul tău acum, Sutton? îi spusese Gabby chiar înainte de începerea ceremoniei. Intri prin stânga, da? Apoi Lili urcase în grabă scările după iPhone-ul ei,

trecând chiar pe lângă locul unde era legat reflectorul. După care... troscl Reflectorul căzuse exact unde ar fi trebuit să stea ea.

— Emma!

Emma deschise ochii şi-l văzu pe Ethan aplecat deasupra ei, cu sprâncenele lui negre încruntate de îngrijorare. Era îmbrăcat într-un tricou vechi galben-verzui, cu jeanşi negri şi pantofi negri Vans care arătau de parcă ar fi trecut prin- tr-o maşină de tocat lemn. Când se apropie şi mai mult, Emma îi simţi căldura trupului. Ethan îi luă mâna, ferindu-şi privirea, ca şi cum nu ştia dacă făcuse bine atingând-o. Emma nu mai fusese singură cu el de la vernisaj - atunci când îl respinsese.

Ea se ridică repede în capul oaselor şi-şi netezi părul.

— Bună, zise cu o voce răguşită.

Ethan îi dădu drumul la mână şi se aşeză pe scaunul negru de birou pe care stătuse şi Madeline.

— Am auzit un trosnet în culise. Apoi toată lumea îţi striga numele. Ce naiba s-a-ntâmplat?

Emma îi povesti, înfiorându-se, despre reflector şi despre avertismentul de pe tablă. Când termină, Ethan se ridică brusc, încordat:

— Mesajul mai e acolo?

— Nu, cineva l-a şters.

El se aşeză din nou pe scaun.

— Au intrat o mulţime de oameni în culise, după accident. Cineva ar fi trebuit să vadă, nu crezi?

— Ştiu că nu prea are sens. Dar a fost cineva acolo. Cineva a scris mesajul.

Ethan o privi în acelaşi fel în care-o privise şi Madeline:

— Ai fost stresată rău. Eşti sigură că n-ai visat?

— Nu l-am simţit ca pe un vis! spuse Emma, acoperin- du-se mai bine cu pătura pe care i-o dăduse asistenta şi simţind cum umezeşte ţesătura aspră cu palmele transpirate. Cred că au fost Gemenele, adăugă ea.

Îi povesti lui Ethan, în şoaptă, ce spuseseră Charlotte şi Madeline despre Sutton, cum că o băgase pe Gabby în spital. Apoi îi povesti despre flaconul cu pilule pe care-l scosese Gabby din geantă.

— Era ceva numit Topamax. Am mai văzut-o pe Gabby luând pastile de-astea, dar am crezut că e un drog pentru petreceri. Ai telefonul la tine? Trebuie să-l caut pe Google.

— Emma, rosti Ethan repede. Cineva tocmai ţi-a spus să opreşti căutările.

Emma pufni.

— Parcă nu m-ai crezut când ţi-am spus de tablă.

— Sigur că te-am crezut, dar speram să nu fie adevărat. La lumina neonului, ochii Emmei erau de un albastru

închis.

— Cred că e timpul să terminăm cu asta.

Emma îşi acoperi faţa cu palmele.

— Dacă ne oprim, înseamnă că cel care i-a făcut asta lui Sutton o să scape de pedeapsa pentru crimă.

Îşi dădu jos picioarele de pe patul micuţ. Când se ridică, simţi furnicături în tot corpul.

— Ce faci? exclamă Ethan, urmărind-o cum porneşte spre fişierul de lângă perete.

— În fişa medicală a lui Gabby trebuie să fie trecută orice problemă, şopti Emma.

Deschise sertarul etichetat cu literele E-F şi-şi plimbă degetele peste dosarele uzate până când găsi numele FIORELLO, GABRIELLA.

Pe hol se auzi ţăcănit de tocuri, iar Emma îngheţă. Zgomotul crescu, după care deveni tot mai îndepărtat, trecând de biroul asistentei. Emma scoase dosarul lui Gabby, care părea mai nou decât celelalte, de parcă nu fusese întocmit cu tot atâta timp în urmă. Frunzări prin el şi scoase un fluierat uşor:

— Topamax, medicamentul lui Gabby! Indicat în tratamentul pentru epilepsiei

— Suferă de epilepsie? spuse Ethan, făcând ochii mari. Ar fi trebuit să aud de chestia asta.

Emma continuă să citească.

— Scrie că boala a fost latentă până în iulie şi că un incident a declanşat primul atac! Se uită la Ethan. Farsa cu trenul a fost în iulie. Dacă Sutton i-a declanşat atacul de epilepsie?

— Doamne!

Ethan se albi la faţă.

Emma puse dosarul înapoi în sertar şi-l închise cu şoldul.

— Probabil că Gemenele Twitter erau peste măsură de furioase şi înnebunite, de-au plănuit moartea lui Sutton.

Ochii lui Ethan se rotunjiră:

— Crezi că Gemenele...?

— Sunt mai sigură ca oricând, şopti Emma, procesând repede în minte noile informaţii. Şi mai cred că Lili a tăiat legăturile reflectorului — a urcat scările după telefonul ei exact înainte să cadă reflectorul. Şi ar fi trebuit să vezi cum s-au uitat la mine cele două, înainte să leşin, îşi aminti ea din nou, înfiorându-se. Păreau în stare de orice!

În minte mi-au apărut privirea ucigătoare din ochii lui Lili din seara cu farsa de pe calea ferată şi mesajul pe care mi-l trimisese din ambulanţă, promiţând răzbunare dacă ceva rău avea să se întâmple cu Gabby. Slavă Domnului că Emma se dăduse la o parte înainte ca reflectorul să-i cadă în cap. A fost la câţiva centimetri să ajungă aici, lângă mine, în purgatoriu.

Afară, un stol de păsări îşi luă zborul dintr-un tufiş din faţa ferestrei. Emma începu să se plimbe prin încăpere.

— Acum lucrurile au şi mai mult sens, şopti ea. Gabby şi Lili sunt experte pe Twitter şi Facebook, puteau foarte uşor să spargă pagina lui Sutton, să citească acel prim mesaj de la mine şi să-mi trimită un răspuns cerându-mi să vin în Tucson şi să aştept la Sabino Canyon. Erau cu Madeline în noaptea în care m-a săltat de la Sabino şi m-a târât la petrecerea Nishei. Cine poate să spună că nu Gabby şi Lili au fost cele care au gândit tot planul ăsta cu răpirea?

Ethan împingea scaunul încoace şi-ncolo, făcând rotiţele să scârţâie, fără să scoată un cuvânt.

— Şi le place aşa de mult să spioneze ca să aibă ce bârfi! continuă Emma, oprindu-se lângă un poster mare pe care scria ce să faci dacă eşti victima unui atac. Nu ar fi arătat suspect dacă s-ar fi furişat prin apropiere, spionând şi trăgând cu urechea. Şi amândouă au fost la petrecerea în pijamale de la Charlotte, de săptămâna trecută. S-ar fi putut furişa jos să mă stranguleze, fără să pornească alarma.

Emma îşi simţea fiecare nerv întins la maximum. Descoperise ceva important — şi înspăimântător.

— Lili şi Gabby erau cu Sutton în noaptea în care a murit. Ele trebuie să fi fost!

Ethan înghiţi în sec, cu un plescăit.

— Şi cum o s-o dovedim? Cum o să le demascăm?

— Cu telefonul tău!

Emma întinse mâna. Uimit, Ethan i-l puse în palmă. Emma intră pe pagina de Twitter şi citi din nou postările lui Gabby şi ale lui Lili.

Cele de pe 28 august erau inofensive şi obişnuite: îmi place la nebunie noul meu demachiant Chanel! Şi: Cu ce te îmbraci la petrecerea Nishei? Mă gândesc să-mi înnoiesc hainele pentru anul ăsta şcolar. Şi: Delicios burgerul cu avocado de la California Cookin'!

Uneori, postau şi treizeci de prostii pe oră. Dar pe 31, niciuna din ele nu postase nimic.

— Asta e ciudat! spuse Emma, aşezându-se înapoi în pat. M-am gândit că ar fi putut să se laude cum au furat ele din magazin împreună cu Sutton!

Ethan se aşează lângă ea, în vreme ce Emma căuta cele mai recente postări. La ora 10 în dimineaţa aceea, Gabby scrisese că făcuse treabă bună la testul de mate, pentru care nu învăţase deloc.

— Modestă, nu? bombăni Ethan, citind peste umărul Emmei.

— Nu prea are sens, spuse ea, bătând cu arătătorul în telefonul lui Ethan. În după-amiaza asta, chiar înainte de ceremonie, Gabby a făcut-o pe Laurel să aştepte până a postat ceva. De ce nu apare postarea pe pagina ei? Apoi Emma făcu ochii mari. Ia stai! Dacă au conturi secrete pe Twitter?

Ethan o privi ca şi cum nu ar fi fost prea sigur la ce se referă.

— E ca atunci când cineva are un cont public, despre care le spune tuturor, şi un altul sub pseudonim, îi explică Emma.

— De ce-ar face asta? întrebă Ethan.

— Ca să vorbească numai între ele, fără ca altcineva să poată citi.

— Sună logic, spuse Ethan agitat. Şi tipele astea două par în stare de aşa ceva.

— Dar cum să ghicim sub ce nume se ascund? Să fie o glumă între ele două?

— Probabil, răspunse Ethan. Sau pot să fie pur şi simplu la întâmplare.

— Să încercăm cu designerii de modă, sugeră Emma. Sau mărci preferate de pantofi, sau filme favorite.

Intră pe pagina de start Twitter şi tastă @rodarte, marca de îmbrăcăminte preferată a Gemenelor. Dar acest profil aparţinea cuiva din Australia. Încercă alte variante — rodarteGirl, rodarteFan - şi alte preferinţe ale Gemenelor Twitter, filmul favorit al lui Gabby, Diavolul se îmbracă de la Prada, sau formaţia favorită a lui Lili, My Chemical Romance.

Verificară şi pagina Gemenelor de pe Facebook, ca să caute alte

idei.

— Au câini gemeni, Googoo şi Gaga, zise Ethan.

— Pe bune? oftă Emma şi le tastă, dar nu apăru nimic — doar o mulţime de pagini cu fanii lui Lady Gaga.

Mai încercară mărci de farduri, variaţiuni de la Gucci şi Marc Jacobs, celebrităţi admirate de cele două. Nimic din toate astea nu se potrivea. Emma se lăsă pe spate şi-şi masă tâmplele. Ce cont secret pe Twitter şi-ar face ea? Un nume pe care să nu-l ghicească nimeni? Nu-i veni în minte decât că Lou, mecanicul de la garaj, o numea Micuţa Mai- muţică Unsuroasă. Şi faptul că, pe când lucra la marele montagne-russe New York-New York, tipii care vindeau băuturi alcoolice prin apropiere o numeau „bunăciunea de la învârtitoare”.

— Dar dacă numele secrete de pe Twitter ale lui Gabby şi Lili sunt legate de nişte lucruri jenante? întrebă Emma. De exemplu, faptul că Gabby a trecut cu maşina peste piciorul lui Lili.

— Sau că Gabby a rămas încuiată în dulapul din vestiar, adăugă Ethan.

Deodată, se priviră în ochi şi Emma tastă @ GabbyCocoşel. Apăru un profil, iar în poza micuţă era cât se poate de sigur chiar Gabby. Nu avea decât o prietenă: @DomnişoaraLili Cuculeţ.

— Nu-mi vine să cred, şopti Emma.

Derulă în jos pagina, cu degetele tremurându-i. Tweef-urile de aici nu mai erau deloc nişte prostii. Cu fiecare postare pe care-o citea, camera părea să se învârtă şi mai repede în jurul ei. Mai întâi citi postările din 31 august:

@GabbyCocoşel: Crezi că ar trebui?

@ DomnişoaraLiliCuculeţ: Bineînţeles. Nu mai e cale de întors. Totul o să se întâmple diseară.

Şi chiar cu o săptămână în urmă, în noaptea cu petrecerea de la Charlotte, când cineva se furişase şi o strangulase pe Emma:

@DomnişoaraLiliCuculeţ: Ea ne crede atât de proaste.
@GabbyCocoşel: O să afle adevărul cât de curând.

@DomnişoaraLiliCuculeţ: Ar face bine să fie cu ochii-n patru...

Şi în noaptea petrecerii aniversare a lui Sutton:

@ GabbyCocoşel: Habar n-are ce i se pregăteşte. Abia aştept să-i văd mutra!

@DomnişoaraLiliCuculeţ: Să sperăm c-o să meargă!

Şi postarea trimisă de Gabby chiar în acea după-amiază:

@GabbyCocoşel: Mai puţin de o oră. Căţeaua aia e distrusă.

De pe hol se auzi zgomotul făcut de uşa unui dulap. Pereţii din cabinetul asistentelor vibrară şi o sticlă cu sirop de tuse verde şi vâscos se bălăngăni înainte şi-napoi pe raft. Căţeaua aia e distrusă. Emmei îi veni în minte imaginea reflectorului care se prăvălise. Se uită la Ethan:

— Vorbeau despre mine.

Eu mi-am amintit de discuţia pe care-o avusesem cu Lili după accidentul lui Gabby. Îi spusesem că era mai bine să-şi ţină gura, ca să nu-i distrug viaţa. Dar poate că, în loc de asta, îmi distruseseră ele două viaţa.

— Te rog, trimite-mi astea pe mail, îi spuse Emma lui Ethan. Pe toate. Nu pot risca să le pierd, cum am pierdut filmuleţul cu strangularea.

— S-a făcut, spuse Ethan luându-şi telefonul înapoi şi începând să copieze toate tweet-urile.

Prin pereţi se auzeau înăbuşit acorduri de muzică clasică, de la repetiţiile orchestrei din încăperea alăturată. Deodată, Emma îşi simţi trupul încordat ca şi cum ar fi alergat într-un şir de maratoane.

— Ce coşmar, spuse ea, prăbuşindu-se pe salteaua subţire a patului. Ştiind că sunt două, o să-mi fie şi mai greu. Au încercat să mă sperie? Sau să mă omoare? Şi dacă au încercat să mă omoare, de câte ori au mai încercat până acum?

Ethan bombăni un fel de încurajare, dar nu-i răspunse nimic.

— Ce n-aş da să trăiesc măcar o zi fără să mă gândesc la toate astea! murmură Emma. Măcar câteva ore.

Se gândi la vineri seara. Era greu să le suporţi pe Gemenele Twitter şi ziua în amiaza mare. Dar să mai ai de-a face cu ele şi în seara balului, în încăperea aceea întunecată, singură-singurică? Furişă o privire spre Ethan:

— Am o idee.

Ethan îşi puse telefonul în buzunar.

— S-o auzim.

— Ce-ar fi să vii cu mine la bal? spuse ea, arătând spre afişul cu Balul de Halloween care atârna pe unul dintre pereţii infirmeriei.

Reprezenta un schelet şi o vrăjitoare dansând tangou.

Ethan făcu un pas înapoi.

— Emma...

Emma i-o tăie înainte ca el să-i ofere o scuză de genul urăsc-dansul.

— Aşa, putem să le urmărim împreună pe Gemene. Şi n-o să trebuiască să am doar eu grijă de toate. Şi ar putea fi chiar distractiv. Ne deghizăm în stafii, ne umflăm burţile cu prăji- turelele de acolo, dansăm - sau nu, dacă nu-ţi place. Putem să râdem de toţi cei care se iau în serios.

Ethan îşi împreună mâinile în poală.

— Nu e că nu vreau să merg. Doar că... ăăă... am invitat pe altcineva.

Emma clipi nedumerită. Arăta ca şi cum i-ar fi vărsat cineva o găleată cu apă rece în cap, iar pentru un moment creierul ei refuză să mai lucreze.

— Aha! făcu ea, într-un târziu. Păi, minunat! Bravo ţie!

Expresia de pe faţa lui Ethan deveni morocănoasă, aproape iritată, într-un fel comic.

— Dar tocmai ce-ai zis că vrei să fim doar prieteni. Că nu eşti interesată.

— Ştiu! spuse Emma cu o voce supărător de piţigăiată pe care-o folosea ori de câte ori încerca din răsputeri să pară veselă. Vreau să spun că am fi mers ca prieteni. Dar aşa e mult mai bine. Mă bucur mult pentru tine! O să te distrezi pe cinste!

Dintr-odată, încăperea păru prea mică încât să încapă amândoi înăuntru. Emma se ridică în picioare.

— Ăăă... ar trebui să plec.

Ethan se ridică şi el.

— Ce? Unde?

— Tre... trebuie să mă întorc în sala de spectacole, spuse ea, înaintând încet spre uşă. Petrecerea continuă. Şi e nevoie de ajutorul meu. Plus că am toate lucrurile acolo.

— Dar...

Ethan îşi aruncă geanta pe umăr şi o urmă, dar Emma nu mai avea chef să continue discuţia. Îi făcu semn cu mâna, cât de dezinvolt putu.

— Te sun mai târziu, promise ea, deşi nu se imagina făcând asta.

Ieşi repede pe hol, coti, apoi se lovi de nişte dulăpioare.

Holul era tăcut, ultimul clopoţel al zilei încă nu sunase, îşi auzea propria respiraţie neregulată. Simţi cum urcă în ea plânsul, dar înghiţi repede nodul din gât.

— Ai avut o şansă! şopti ea furioasă. Ai făcut o alegere. Chiar este spre binele tuturor.

De pe hol se auzi un chicot. Emma îngheţă, cu urechile ciulite. De după colţ se auzi din nou cineva răsuflând puternic şi încă un pufnet care suna a triumf. Pe podea se lungi o umbră. O urmărise cineva? O ascultase?

Se repezi din nou pe hol, dar când coti nu văzu pe nimeni. Trase aer în piept şi simţi o urmă de miros de nucă de cocos. Iar când se uită în jos, văzu pe podea câteva cioburi mici, strălucitoare, de sticlă.

Se ghemui ca să atingă unul dintre ele. Sticla de culoarea ambrei semăna perfect cu sticla reflectorului care aproape că se prăvălise în cap.

20
VAMPIRII ÎNSPĂIMÂNTĂTORI LA STÂNGA, VÂNĂTORII LA DREAPTA

— Bine-aţi venit! spuse un adolescent cu faţa plină de coşuri, îmbrăcat într-o capă de satin â la Dracula, cu doi canini de plastic şi cu o linie a părului în V pictată pe frunte, sărind în pragul uşii de la Scare-O-Rama, magazinul cu cele mai multe accesorii pentru Halloween din Tucson. Pot să vă ajut? Arătaţi îndeajuns de bine ca să fiţi muşcate, fetelor!

Râsul lui aducea cu râsul Contelui din Sesame Street.

— Ei, nici chiar aşa! spuse Laurel, trecând pe lângă el.

Dracula îşi acoperi pe jumătate faţa cu capa, se trase într-o parte în stil vampiresc şi se postă în spatele tejghelei.

Era joi după ore, iar Emma şi Laurel porniseră în căutarea hainelor pentru Balul foştilor absolvenţi. De fapt, Emma şi-ar fi dorit mai degrabă ca tot restul serii să zacă în patul lui Sutton, ghemuită în siguranţă, şi să mulţumească stelei ei norocoase că reflectorul nu căzuse câţiva centimetri mai la stânga. Dar până la urmă cedase rugăminţilor insistente ale lui Laurel. La urma urmei, balul avea loc a doua zi - timpul trecea repede. Şi chiar dacă nu avea partener, trebuia să facă faţă cu brio. Însă i se părea periculos chiar şi faptul că ieşea din casă, pentru că Lili şi Gabby puteau fi oriunde şi erau în stare de orice.

Emma continua să le verifice conturile secrete de pe Twitter, dar nu mai postaseră nimic nou după mesajul lui Gabby din după-amiaza aceea. Trebuia să afle ceva mai mult despre ele - ceva concret, fără echivoc. Dar scotocise deja dormitorul lui Sutton, casa, iPhone-ul, site-urile de socializare, două dulăpioare şi peste tot pe unde-i trecuse prin minte.

Laurel o luă pe Emma de braţ şi o conduse spre interiorul magazinului, ticsit de rafturi cu o mulţime de costume. Pe pereţi erau agăţate tridente, pălării înalte cu sclipici, măşti hidoase şi păianjeni de cauciuc. Oglinzile deformate o faceau pe Emma să arate fie bondoacă, fie alungită. Aşa cum era de aşteptat, din difuzor se auzea „Monster Mash", iar Dracula şi asistenta lui — o fată înaltă, într-o bustieră de piele strânsă pe corp — se mişcau în ritmul muzicii. Laurel se apropie de un raft cu fuste clopot cum se purtau în Sud şi atinse taftaua artificială.

— Mă gândesc la ceva retro. Îşi legă o bonetă sub bărbie, întorcându-şi capul într-o parte şi-ntr-alta. Ce zici? Mă reprezintă?

În ciuda oboselii, Emma zâmbi.

— Cu siguranţă!

Izbucniră amândouă în chicote. De data asta, Emma chiar se simţi apropiată de Laurel, ca şi cum i-ar fi fost o soră adevărată. Singura care lipsea era Sutton însăşi.

Ce n-aş fi dat ca Emma, Laurel şi cu mine să mergem la cumpărături, să probăm pălăriile alea prosteşti de vrăjitoare şi nasurile false. Era cu totul altceva să ieşi în oraş cu o soră de sânge. Emma şi cu mine am fi devenit imediat apropiate, o legătură diferită faţă de tot ce trăisem până atunci. N-ar mai fi existat invidia că părinţii ar fi iubit-o mai mult pe ea decât pe mine. Am fi fost împreună mereu, iar eu aş fi încercat din răsputeri să mă înţeleg cât mai bine cu ea.

Emma şi Laurel răscoliră corsetele cu sutien conic â la Madonna, hainele de menajeră franţuzoaică şi o stivă de tutuuri roz — cum o implorase Emma pe Becky să-i cumpere când avea patru ani. După câteva minute, Laurel trase afară un costum de leopard şi, examinându-l, clătină din cap.

— Nici ăsta nu e potrivit. Trebuie ceva perfecţi

— E doar un bal, murmură Emma. De ce e chiar aşa de important?

Laurel împinse la stânga un mănunchi de umeraşe, cu un scrâşnet metalic.

— Lui Caleb chiar îi place Halloweenul, aşa că vreau să fie totul perfect.

Îşi muşcă buza.

Emma nu reuşi să-şi stăpânească zâmbetul.

— Îţi place de el?

Laurel păru puţin jenată.

— Ştiu că spune bancuri tâmpite. Şi mai ştiu că nu e mare lucru că e doar în echipa de juniori la tenis. Dar e atât de drăguţ! Şi ne distrăm împreună.

Emmei îi luă câteva clipe să-şi dea seama că Laurel aştepta aprobarea ei, cerându-şi scuze că alesese un tip care s-ar fi putut să nu se ridice la standardele grupului lor.

— Dacă vă simţiţi bine împreună, asta contează, spuse Emma, zâmbindu-i sincer. Şi cred că e super-drăguţ.

Laurel se lumină la faţă.

— Pe bune?

Emma dădu din cap.

— Pe bune!

Colţurile gurii lui Laurel se ridicară într-un zâmbet uşurat, îmi dădeam seama cât de mult însemnau cuvintele Emmei pentru ea. Era genul de încurajare pe care eu nu i-aş fi dat-o niciodată.

Următorul raft conţinea sutiene, aripi de înger, pantalonaşi sexy şi cizme înalte până la coapse.

— Şi lui Caleb îi place la fel de mult de tine? întrebă Emma.

Laurel dădu un bobârnac unei pene prinse de o bentiţă gen anii '20.

— Dacă e să mă iau după ce spun Gabby şi Lili, pare interesat.

Emma încercă să-şi păstreze o expresie neutră. Nu voia ca Laurel să-i surprindă tresărirea la menţionarea numelui Gemenelor.

Apoi, Laurel râse precaut:

— Să sperăm că nu mă mint drept răzbunare că am încercat să le aducem pe scenă dezbrăcate.

Cel puţin n-au încercat să-ţi azvârle un reflector uriaş în cap!

— Crezi că ne-au iertat pentru farsă? întrebă Emma, încercând să pară indiferentă.

Laurel îşi puse pe piept o rochie de mireasă pătată cu sânge şi dădu din cap.

— După ce petrecerea s-a încins, au spus că farsa a fost chiar bună. Nu-mi vine să cred că au mirosit că le coceam ceva. Eram

convinsă că ne-am acoperit urmele. Poate că le-am subestimat.

Ăsta e un eufemism, am gândit eu.

Emma îşi plimbă degetele pe un melon cu paiete.

— Gabby şi Lili au fost în sala de spectacole tot timpul cât am stat eu la infirmerie?

îşi aduse aminte de zgomotele înăbuşite pe care le auzise pe hol. Cioburile acelea de sticlă de pe podea. Senzaţia sinistră că o asculta cineva, că era urmărită.

— Da, răspunse Laurel, mijindu-şi ochii. De ce?

Emma se uita la un teanc de costume cu teme culinare: un morcov portocaliu uriaş, o gogoaşă rotundă cu steluţe roz de fetru ca nişte lipitori şi o bomboană de ciocolată Hershey's Kiss.

— Mi s-a părut că am văzut-o pe Gabby pe hol, asta-i tot.

Laurel râânji.

— Poate a fost o stafie! spuse cu o voce macabră, în tremolo, arătând spre o mască de fantomă din Scream.

Îmi venea să izbucnesc în hohote: cât de puţine ştia Laurel! Dar stafia pe care o auzise Emma pe hol nu fusesem în niciun caz eu!

Laurel mai probă o dată rochia de mireasă însângerată şi şi-o azvârli pe braţ.

— Asta ar putea să meargă. Tu ai vreun partener? Poate cineva cu numele de Alllex?

Lungise numele, înghiontind-o jucăuş pe Emma.

— Alex e doar o prietenă, spuse repede Emma, întor- cându-se.

— Da, vezi să nu!

— Pe bune! Ţi-am mai spus, am cunoscut-o la terenul de tenis. Şi efatăl Prescurtare de la Alexandra.

Laurel îi aruncă Emmei o privire plină de îndoială.

— O fată care se gândeşte la tine şi abia aşteaptă să vorbiţi? întrebă ea, reproducând mesajul lui Alex.

Se auziră clinchetele clopoţeilor de la uşa magazinului şi intră un bărbat într-un costum cu dungi subţiri, însoţit de doi băieţi blonzi. Băieţii alergară spre raftul cu uniforme militare, începând să tragă unul în celălalt cu puştile de plastic. Emma îi privi cum se furişau pe după rafturi, ştiind foarte bine că expresia de aşteptare de pe chipul lui Laurel nu dispăruse. Mai ştia că dacă nu-i dădea mai multe amănunte cât de repede, avea s-o piseze în continuare. Cu cât punea mai multe întrebări, cu atât mai multe răspunsuri inventa ea şi cu atât mai multe prilejuri avea Laurel s-o prindă cu minciuna.

Emma respiră adânc şi se întoarse.

— Bine. Chiar ies cu un tip.

Ochii lui Laurel se aprinseră.

— Cine e?

— Ethan.

— Ethan... şi mai cum?

— Landry.

Părea ciudat şi supărător să-i rostească numele cu voce tare.

Zâmbetul de pe faţa lui Laurel era nesigur, uşor amuzat.

— Pe bune?

Emma se încordă, simţindu-se vulnerabilă. Era ca şi cum şi-ar fi scos masca lui Sutton, iar Laurel o privea dintr-odată pe ea!

— Suntem doar prieteni, spuse ea cât de indiferent putu. Mai ieşim împreună uneori.

— Dar Ethan Landry nu e prieten cu oamenii, spuse Laurel cu o voce încă neîncrezătoare. E domnul Eu-wfreau-să- fiu-singur!

Cei doi puşti transformaseră magazinul cu articole de Halloween într-o zonă de război. Tatăl lor aruncă un card pe tejghea şi se scuză din priviri faţă de fata îmbrăcată în bustieră de piele.

— Păi cred că s-a schimbat, spuse Emma.

— Presupun că tu eşti persoana indicată ca să-l schimbi, Sutton, spuse Laurel, aşezându-se la rând ca să plătească pentru rochia de mireasă. Ar trebui să spui tuturor că eşti cu el! Ar face minuni pentru popularitatea lui!

— Nu cred că lui Ethan îi pasă de asta! sublinie Emma.

Dar Laurel nu păru s-o fi auzit.

— Ar trebui să-l inviţi la bal!

Seriozitatea din vocea lui Laurel o întristă pe Emma. Dacă i-ar fi spus lui Ethan cu doar câteva zile mai înainte, poate că ar fi mers împreună.

— Ethan are deja o parteneră, spuse Emma cu o voce fermă.

— Atunci fă-l s-o termine cu ea! spuse Laurel, întinzân- du-i un card lui Dracula.

Acesta împachetă rochia într-o pungă galbenă de plastic, fără să-şi ia ochii de la Laurel.

— Ai mai făcut asta şi înainte, continuă Laurel. Uite ce e, Sutton, l-am văzut cum te privea la şcoală. Şi când a apărut cu florile la petrecerea ta... e clar că s-a îndrăgostit de tine.

— Crezi? întrebă Emma, jucându-se cu un fir desprins din tivul

cămăşii.

— Da, spuse ferm Laurel.

Emma se întinse şi o luă de mână, simţind dintr-odată căldură şi afecţiune pentru ea. Probabil că Gabby şi Lili, două prietene de care Laurel era foarte apropiată, o uciseseră pe sora ei. Era bine să-i ascundă asta?

Laurel se uită în jos la mâna Emmei, care-o ţinea pe a ei.

— Ce e? întrebă ea încet.

— Laurel, eu..., începu Emma.

Poate că ar trebui să-i spună. Poate că Laurel merită să afle.

Sora lui Sutton înşfăcă rochia de mireasă de pe tejghea.

— Da?

Pe faţă avea un surâs încrezător. Ochii ei mari, albaştri, clipeau încet. Cuvintele se bulucirăă în gâtlejul Emmei, gata să iasă, dar deodată iPhone-ul lui Sutton scoase un bip, rupând tăcerea. Emma se uită pe ecran. Era un alt mesaj de la Alex. mă duc să mănânc un burrito de pui. eşti invidioasă? scria ea. Ataşase o poză cu ea în faţă la Loco Mexico, un restaurant de care ea şi Emma deveniseră obsedate - făceau cel mai bun guacamole din oraş! Emma se pregătea să bage repede telefonul înapoi în geantă, când observă o firmă ruginită de lângă Loco Mexico, serviciu rapid de ridicare maşini. În spatele unui gard de sârmă erau înşiruite mai multe maşini.

Emmei îi sună în minte semnalul de alarmă. Parcarea cu maşini sechestrate. Maşina lui Sutton era acolo. Şi Emma nu apucase să scotocească şi înăuntrul ei — dacă acolo se găsea dovada că Gemenele Twitter erau vinovate de uciderea lui Sutton?

— Laurel, spuse din nou Emma, întorcându-se spre sora lui Sutton, în timp ce ieşeau din magazin. Poţi să mă duci la maşinile sechestrate? Cred că e vremea să-mi recuperez maşina.

Laurel ridică surprinsă din sprâncene, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. După care clătină din cap, uitându-se la ceas.

— Nu pot astăzi. Peste douăzeci de minute încep meditaţiile la mate. Mâine?

— Nu-i nevoie, se auzi o voce în spatele Emmei. Te ducem noi chiar acum!

Emma se întoarse şi rămase fără glas. Pe trotuar, în apusul orbitor din Tucson, stăteau Gemenele Twitter!

Rânjind la Emma, am constatat eu, ca două leoaice care tocmai şi-

au încolţit prada!

21
SERVITĂ CU UN CHICOT

— Bună, fetelor! spuse Laurel, luminându-se la faţă şi uitându-se la Gabby şi Lili. Ar fi nemaipomenit!

— Nicio problemă! spuse Gabby, cu ochii sclipindu-i şerpeşte, uitându-se când la Laurel, când la Emma.

Pe buzele ei se vedea o umbră de zâmbet, ca şi cum ar fi încercat să nu izbucnească în râs.

— Doar ştim toate cât de mult îşi doreşte Sutton să-şi recupereze maşina.

— Da, ca să i-o poată ridica din nou, adăugă Lili în şoaptă.

Am simţit un fior sinistru în tot corpul.

Lili încercă s-o împingă pe Emma spre SUV-ul lor alb, tras în parcare.

— Hai! O păsărică mi-a şoptit că la sechestrări închide la şase.

— Dar..., protestă Emma, rămânând nemişcată. Nu ţin neapărat să merg astăzi...

— Nu-i nicio problemă! spuse Lili grăbită. Nu ne deranjează. Pentru asta există prieteni, nu?

— Sunteţi grozave! spuse Laurel, căutând-şi în poşetă cheile de la maşină. Sper să te bucuri de reîntâlnirea cu Floyd, Sutton!

Emma se uită peste umăr la Laurel, sigură că ar fi putut să vadă clar pe chipul ei teama şi neputinţa, dar Laurel se mărgini să-i facă un semn nepăsător cu mâna. Îşi aruncă peste umăr punga galbenă de la Scare-O-Rama şi porni spre maşina ei.

Lili deschise cu un gest teatral portiera din spate a SUV-ului.

— Doamnele mai întâi, spuse ea cu o voce dulceagă, ară- tându-i Emmei unul din scaunele negre din spate.

Emma ezită, întrebându-se cât de departe ar ajunge dacă ar rupe-o la fugă.

— Ce ai, Sutton? o necăji Gabby, observându-i şovăiala. Ai rămas speriată de la magazinul de Halloween? Sau ţi-e teamă că o să-ţi cadă alt reflector în cap?

Emma înghiţi în sec, lovită de cuvintele lui Gabby ca de nişte pumnale. Inima nu-i bătuse niciodată mai repede şi mai puternic.

Dar îşi spuse în sinea ei că Gemenele nu-i puteau face nimic în ziua aceea - pentru că Laurel ştia că e cu ele. Îndreptându-şi umerii, îşi aruncă părul negru peste umăr şi apelă la cele mai adânci rezerve de Sutton:

— Nu, dar sunt speriată de alegerile voastre vestimentare, aruncă ea, uitându-se la bluza cu buline şi la fusta ecosez complet nepotrivite ale lui Lili. Cineva s-a îmbrăcat azi-di- mineaţă sub influenţa alcoolului?

Lili pufni.

— Luna asta Vogue susţine că se poartă imprimeuri amestecate.

— Mă aşteptam să ştii chestiile astea elementare, o ironiză Gabby.

— Ce-aveţi astăzi, fetelor? încercă Emma să pară exasperată. Încă n-aţi trecut peste farsa de la petrecerea Curţii?

— Te rog, Sutton! spuse Lili, deschizând portiera pasagerului. Am depăşit-o încă înainte să-nceapă.

Gabby o împinse pe Emma pe scaunul din spate, care mirosea puternic a Skittles. Gemenele Twitter se urcară în faţă, iar Gabby pomi motorul. Ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai Emmei în oglinda retrovizoare.

— La parcarea pentru maşini sechestrate, da?

Emma dădu din cap, iar Gemenele se priviră şi schimbară un chicot misterios care-i întoarse Emmei stomacul pe dos. Apoi Gabby scoase maşina din parcare şi la semafor o luă la stânga. Lili tastă ceva la iPhone-ul ei. Emma abia reuşi să distingă iconul Twitter de pe micul ecran. Se aplecă în faţă, încercând să arunce o privire. Oare Lili scria sub numele ei secret? îi trimitea lui Gabby un mesaj?

Lili îşi ridică privirea şi o surprinse pe Emma. Emma întoarse capul, prefăcându-se că nu se uită la ea. Lili acoperi ecranul cu mâna şi se strâmbă. Emma îşi scoase telefonul ca să verifice, dar nu era postat nimic nou.

Gabby intră pe autostradă, strecurându-se pe lângă maşini şi aproape lovind un camion cu lapte care circula în viteză.

— Ia zi, Sutton, ai emoţii pentru mâine-seară?

Se întoarse şi se uită la Emma, luându-şi ochii de la drum.

— Gabby! ţipă Emma, arătând în faţă cu telefonul.

Oare Gabby avea voie să conducă? Bolnavii de epilepsie puteau să-şi ia carnet de conducere?

Gabby zâmbi în colţul gurii, dar nu se întoarse.

— Sutton, eu credeam că-ţi place să trăieşti periculos!

— Oho-ho! spuse Lili cu voce ascuţită, mişcându-şi degetele pe tastatura iPhone-ului.

Mai multe maşini claxonară SUV-ul. Emma simţea deja o transpiraţie rece pe ceafă. Puse o mână pe umărul lui Gabby, atunci când o camionetă viră brusc din calea lor.

— Gabby, te rog!

În cele din urmă, exact când era să dea peste un jeep Cherokee care venea din faţă, Gabby se întoarse nepăsătoare spre volan şi smuci SUV-ul din nou pe prima bandă, ca şi cum n-ar fi fost în pericol.

— Noi chiar avem emoţii pentru seara balului, Sutton, spuse ea, revenind la conversaţia anterioară ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru noi e o seară măreaţă! O să mori când o să ne vezi!

Emma tresări.

— Poftim?

Se prinse de mânerul portierei, dorindu-şi să poată sări din maşină.

Lili chicoti.

— Costumele noastre sunt uluitoare!

— Doamne, ce-ai crezut că vreau să spun? întrebă Gabby, chicotind răutăcios.

Fetele schimbară altă privire, de parcă ar Fi ştiut c-o îngroziseră pe Emma.

În acelaşi moment, Gabby o luă pe prima ieşire şi intră într-o parcare sordidă. Pe o pancartă agăţată pe gardul de sârmă scria: sechestrări poliţia tucson. Când intrară, un bărbat musculos, ras în cap, ieşi dintr-o baracă mică, cenuşie, şi-i facu semn lui Gabby să coboare geamul.

Imediat ce maşina încetini, Emma îşi scoase centura de siguranţă şi sări afară.

— Sutton! strigă Gabby. Ce naiba?

— De aici mă descurc, îi strigă Emma, uşurată că putea să stea lângă funcţionarul cu bicepşi cât o pulpă şi un tatuaj ameninţător care ieşea la iveală de sub guler.

— Dar mulţumesc, fetelor! Mi-a plăcut plimbarea!

Pentru o clipă, Gemenele Twitter rămaseră la poartă, strâmbând din nas. Apoi Lili ridică din umeri şi-i spuse lui Gabby ceva ce Emma nu reuşi să audă. Cele două zâmbiră, iar Gabby porni în marşarier. Îi făcură amândouă un semn cu trei degete ridicate şi

dispărură.

Emma aşteptă un pic să se liniştească. Apoi se întoarse spre funcţionar:

— Am venit să-mi recuperez maşina, spuse ea cu o voce răguşită.

— Vino cu mine, zise funcţionarul, conducând-o pe Emma în baraca din parcare. Îmi trebuie carnetul tău de conducere şi cârdul de credit.

Emma scoase din portofel carnetul lui Sutton. Funcţionarul tastă ceva pe tastatura prăfuită şi se holbă la ecran. Sprâncenele i se încruntară.

— Sutton Mercer? repetă el. Volvo 1965?

— Exact, spuse Emma, amintindu-şi amănuntele din dosarul lui Sutton de la poliţie.

Bărbatul îi aruncă o privire lungă, bănuitoare.

— Aici scrie că ţi-ai recuperat maşina acum o lună!

Emma clipi surprinsă.

— Ce?

— Uite aici! Ai semnat pentru ea în dimineaţa zilei de 31. Amenda a fost plătită în întregime.

Întoarse monitorul ca să-i arate Emmei ecranul. Fata se holbă la un formular de eliberare a maşinii. În josul formularului, lângă un X, era semnătura lui Sutton.

Îmi explodă o amintire în minte: mai fusesem aici o dată! Mi-am amintit de un pix Bic care curgea, pe care l-am folosit ca să semnez formularele de eliberare. Mi-am amintit cum am auzit telefonul sunând şi cum am simţit un fior de fericire. Dar înainte să-mi pot aminti ce apăruse pe ecran, viziunea se întunecă şi dispăru.

Emma se holbă la semnătura lui Sutton, S-ul acela aplecat, cocoaşele M-ului. Era un alt indiciu clar despre ce făcuse Sutton în acea zi în care murise, dar simţi că cercetările ei suferiseră o cotitură uriaşă. De ce nu spusese Sutton nimănui că semnase pentru maşina ei în ziua aceea? Şi unde se afla maşina lui Sutton acum?

Bărbatul îşi drese glasul, trezind-o pe Emma din gândurile ei.

— E semnătura ta, nu-i aşa?

Emma îşi simţi limba de parcă ar fi fost făcută din plumb. Nu era sigură ce să răspundă. Să spună că nu era semnătura ei şi să declare maşina furată? Dar dacă facea asta şi apoi poliţia găsea cadavrul lui Sutton în portbagaj? Orice s-ar fi întâmplat, ea ar fi fost arestată — fără nicio altă dovadă în plus, ea era cea mai probabilă suspectă în

legătură cu moartea surorii ei: geamăna năpăstuită de soartă care a încercat să scape de viaţa ei de mizerie.

— Ăăă... cred că am făcut o greşeală, bolborosi ea.

Apoi ieşi din baracă în asfinţitul orbitor.

Funcţionarul se uită în urma ei, clătinând din cap şi bombănind despre efectele drogurilor asupra copiilor din ziua de astăzi. Emma ieşi din parcare, intenţionând să ia un taxi până acasă, când zări undeva în dreapta, de partea cealaltă a gardului de sârmă, o siluetă ascunsă în spatele unui chioşc Burger King abandonat. Deşi văzuse doar o străfulgerare, era aproape sigură că silueta avea părul blond-murdar, ca al Gemenelor Twitter.

Cu siguranţă că ele o urmăreau pe sora mea. Singurul lucru pe care nu-l ştiam era ce plănuiau să facă mai departe.

22
SĂ POSTEZ, SĂ NU POSTEZ

Cu doar câteva ore înainte de bal, acasă la Charlotte se auzi soneria. Emma îşi lăsă cola dietetică pe blatul de la bucătărie şi străbătu holul spre uşă. O deschise şi văzu o femeie mai în vârstă, cu o tunsoare cu ţepi, tatuată, într-un tutu negru, cu un tricou CBGB rupt şi cu nişte bocanci de motociclist uzaţi. Arăta a ceva între Mireasa lui Frankenstein şi o Courtney Love drogată.

— Bună, scumpete! ţipă femeia din uşă, întrerupând-o pe Emma din gândurile ei.

O luă în braţe şi o sărută pe amândoi obrajii, lăsându-i urme de ruj roşu aprins, de vampă. Emma nu era sigură dacă trebuia să presupună că femeia o cunoaşte pe Sutton, sau doar că aşa saluta ea pe toată lumea. Rămase precaută, afişând un zâmbet rece.

Ne mai întâlnirăm şi înainte — eram sigură de asta. Mi se strecură în minte o amintire: femeia şi mama lui Charlotte sporovăind în şoaptă în bucătărie. Să ştii că-l omor dacă-i adevărat! spusese mama lui Charlotte. Dar când intrasem în bucătărie, amândouă se îndreptaseră de spate şi-mi zâmbiseră, grăbindu-se să-mi spună ce elegantă eram şi să mă întrebe dacă ar fi putut să poarte şi ele leggings din denim. (Răspunsul pentru amândouă fusese un „nu” scrâşnit.)

Femeia intră agale în bucătărie şi aruncă două cutii uriaşe de

machiaj pe masa de lemn.

— Perfect, doamnelor! croncăni ea cu o voce de fumătoare înrăită. Hai să vă însângerăm şi să vă facem fabuloase pentru Balul de Halloween!

Madeline, Charlotte şi Laurel ovaţionară. Era ora două după-amiază. Ideea era să se dichisească acasă la Charlotte, să facă zeci de poze sexy, tocmai bune pentru Facebook, în rochiile lor de Halloween, după care partenerii lor să vină să le ia într-o limuzină lungă, cu o jumătate de oră înainte de începerea petrecerii. Bine, partenerii celorlalte fete — după Ethan, Emma nu se mai obosise să caute pe altcineva. Încercase să sugereze că a merge singură la petrecere era o chestie tare, gândindu-se că probabil Sutton ar fi procedat la fel.

Emma mai avea o mulţime de lucruri de aflat despre mine. Singurul loc unde mergeam neînsoţită era la baie. Mama lui Charlotte dădu buzna în bucătărie, în papuci, şi-i trimise o bezea femeii. Cu sânii ei obraznici, cu ochelari de soare Chanel şi o rochiţă mini Juicy Couture de culoarea ierbii, mama lui Charlotte nu arăta asemenea celorlalte mame din suburbie, nici măcar din zona de lux a Tucsonului de unde era Sutton.

— Fetelor, vă amintiţi de Helene, maestrul meu în machiaj, spuse ea, mestecând gumă între dinţii ei strălucitori. Sunteţi pe mâini bune.

Îşi aruncă o geantă bine îndesată pe umăr şi înhăţă cheile Mercedesului de pe măsuţa de telefon.

Helene se îmbufnă:

— Nu stai să vezi magia la lucru?

Doamna Chamberlain se uită la ceasul ei roz bătut în diamante.

— Nu pot. Am o programare la epilare braziliană peste zece minute.

— Mamă! strigă Charlotte, acoperindu-şi urechile. Nu vrem să ştim!

Doamna Chamberlain îi făcu fiicei sale un semn indiferent cu mâna, de parcă i-ar fi spus „nu mai face pe mironosiţa”. Emma nu era sigură ce e mai ciudat — că mama lui Charlotte tocmai anunţase că-şi face o epilare braziliană, sau că pentru machiaj se lăsa pe mâna Stăpânei Nopţii Helene.

După ce doamna Chamberlain închise uşa în urma ei, Charlotte se întoarse spre Helene.

— Poţi să mă iei pe mine prima? O să fiu o zeitate egipteană, aşa c- o să am nevoie de un machiaj dramatic, cu ochi ca ai Cleopatrei.

Emma se întrebă dacă Sutton ar fi stat la rând după Charlotte, în loc să pretindă să fie ea prima, dar nu avu inima să facă asta.

— Acuşica, spuse Helene, deschizând cutiile ei uriaşe de machiaj şi dând la iveală o grămadă de periuţe, pensule, pudre, rimeluri şi bigudiuri.

Rămasă la rând, Emma scoase telefonul lui Sutton din buzunar şi verifică repede conturile secrete de pe Twitter. Apăruse o postare nouă:

@DomnişoaraLiliCuculeţ: Seara pe care am aşteptat-o...

Emma spera că Lili vorbea doar despre marea seară a balului, pentru ea şi Gabby.

Dar amândouă ştiam că însemna mai mult de-atât.

Madeline se duse la frigider.

— E timpul pentru nişte răcoritoare, spuse ea, făcându-i cu ochiul Emmei. Sutton, aduci tu nişte pahare?

Emma o urmă pe Madeline, ocolind insula uriaşă şi plim- bându-şi degetele peste suprafaţa ciudat de familiară. Ultima oară când fusese în această bucătărie, cineva o strangulase din spate, aproape sufocând-o. Dacă-şi concentra privirea, putea să vadă conturul vag al zgârieturii pe care o făcuse pantoful atacatorului pe plinta peretelui de care o izbise. În atmosfera apăsătoare, aproape că-i putea auzi cuvintele plutind în aer: Ţi-am zis să cooperezi. Ţi-am zis să nu pleci.

Emma puse pe blat patru pahare, iar Madeline scoase din frigiderul familiei Chamberlain o sticlă de doi litri de cola dietetică şi umplu paharele pe trei sferturi. Apoi, du- cându-şi un deget la buze, îşi scoase sticluţa argintie din buzunar şi turnă rom în pahare. Emma strâmbă din nas la mirosul respingător.

— Doar nu faci eocktailuri acolo, nu? cotcodăci Helene cu un pămătuf uriaş de fard în mână. Dar dacă da, poţi să-mi faci şi mie unul, scumpete!

Madeline rânji.

— Sigur!

Soneria se auzi din nou.

— Sutton, deschizi tu? strigă Charlotte, cu ochii închişi, în vreme ce Helene îi dădea cu sclipici argintiu pe pleoape.

Emma străbătu holul lung, împodobit cu fotografii moderniste

înfăţişând cactuşi, umbre şi ceruri fără nori, şi trase de mânerul în formă de inel al uşii. Când le văzu pe cele două fete de pe verandă, simţi în stomac un junghi fierbinte, usturător.

— Bună, Sutton, spuse Gabby, trecând pe lângă ea.

Avea o husă de haine pe braţ, iar peste tricou purta eşarfa de mătase portocalie de membră a Curţii.

— Ce s-a-ntâmplat cu maşina ta? N-o văd pe alee, ciripi Lili, intrând în hol.

Şi ea purta eşarfa.

Nu cumva ştii deja? vru Emma s-o întrebe, aducându-şi aminte de silueta — sau siluetele — ascunse în spatele chioşcului părăsit. S-ar putea ca tot Gemenele Twitter s-o fi dus şi pe Sutton să-şi recupereze maşina, pe treizeci şi unu. Poate că ştiau şi unde se găsea.

Dar în loc de asta, Emma le turnă aceeaşi minciună pe care le-o spusese şi celorlalte fete.

— A fost o confuzie. Idioţii de la garaj au dat maşina altei persoane. Dar poliţaii o caută.

— Salut, afurisitelor! strigă Charlotte din bucătărie, continuând înainte ca vreuna dintre ele să apuce să răspundă. Intraţi şi tumaţi-vă ceva de băut. Suntem în zona fără părinţi!

— Pe mine nu mă puneţi la socoteală! chicoti Helene, sfârşind cu o tuse urâtă.

Emma rămase în urma Gemenelor Twitter, care înaintau pe hol.

— Ce caută astea aici? şopti ea către Madeline, intrând în bucătărie.

Madeline luă o gură zdravănă de cocktail.

— Măcar atâta să facem şi noi după farsa aia eşuată.

— Ar trebui să plece, îi scăpă Emmei.

Madeline îşi şterse paharul ud cu un şerveţel roz şi scoase un oftat.

— Sutton, nu mai fi aşa. Nu e ca şi cum le-am fi primit în Jocul Minciunii. Relaxează-te!

— Vorbeşti despre noi, Sutton? strigă Gabby de la masa din bucătărie, jucându-se cu telefonul.

Vocea ei o călca pe nervi pe Emma, care-şi încleştă pumnii.

— Doar de bine! ciripi Madeline drept răspuns şi o strânse pe Emma de mână. Fii şi tu drăguţă, bine?

Charlotte se ridică de pe scaun. Toată lumea se extazie văzându-i

ochii de Cleopatră, pomeţii perfect fardaţi şi pielea de alabastru. Madeline se trânti pe scaun, tumându-şi peste băutură încă o porţie din sticluţa argintie.

— Fetelor, spuse ea, uitându-se la Gemenele Twitter, aveţi parteneri pentru diseară?

— Mergem singure, spuse Gabby, mişcându-şi degetele mari pe tastatura telefonului cu o viteză supersonică. Dar am pus ochii pe cineva.

— Nu mi-ai spus asta, zise Lili, ridicând o sprânceană. Şi eu la fel! Cine e?

Gabby înălţă din umeri.

— E secret! Nu vreau să spun nimic până nu sunt sigură că o să fie cu mine.

Lili se strâmbă la ea.

— Bine, atunci nu-ţi spun nici eu despre tipul meu.

Emma le urmărea curioasă. Nu fusese martoră la niciun conflict între cele două până atunci.

— Şi Sutton merge singură, fredonă Laurel, încercând în mod clar să detensioneze situaţia.

— Chiar aşa? exclamă Lili, săgetând-o pe Emma cu ochii ei ca două mărgele. Foarte interesant!

— Cred că o să petrecem mult timp împreună dacă mergem singure, spuse Gabby, şi cuvintele sunară ca o ameninţare. Numai noi şi cu Sutton. Ce norocoase suntem!

— Ce norocoase, se auzi şi vocea Emmei ca un ecou, cuprinsă de spaimă.

Lili îşi înşfăcă telefonul, tastând ceva cu degete încordate. Se auzi un bip şi Gabby se uită şi ea pe ecran. Pentru o secundă, Gemenele o fixară pe Emma, apoi îşi mutară privirile în altă parte.

Emma simţi că-i arde stomacul de la cele câteva înghiţituri de alcool pe care le băuse. Scoţând telefonul lui Sutton, se logă la site-urile publice de pe Twitter ale lui Gabby şi Lili. Nu apăruse niciun mesaj nou. Dar degetele lor încă dansau pe tastaturi. Zâmbeau când şi când, ca şi cum una dintre ele ar fi spus ceva amuzant.

Degetele Emmei prinseră viteză, intrând în conturile lor secrete. Dar nu apăru decât un mesaj de eroare: Această pagină nu există.

Încercă din nou, crezând că greşise vreo literă, dar apăru acelaşi mesaj. Şi văzuse pagina aceea cu zece minute în urmă...

Îşi ridică privirea la cele două perechi de ochi albaştri.

— Cauţi ceva? o tachină Gabby.

— Credeai că n-am observat că ţi-ai băgat nasul? adăugă Lili.

— Ce vorbiţi acolo, ciudatelor? murmură Madeline, în vreme ce Helene îi întindea luciul pe buze.

— Ni... mic, fredonă Lili.

Dar Emma ştia exact despre ce vorbeau. Gemenele Twitter descoperiseră că le citise mesajele. Ceva extrem de important avea să se întâmple în seara aceea.

Nu-mi mai rămânea decât să sper că Emma va reuşi să le păcălească pe Gemenele Twitter, înainte ca ele s-o păcălească pe ea!

23
TERIBILUL ADEVĂR

Parcarea Liceului Hollier era plină cu limuzine, maşini de oraş, SUV-uri şi chiar şi cu două maşini sport împrumutate de la părinţi. Deasupra uşii de la intrare era agăţat un banner pe care scria balul de halloween, iar cineva aşezase pe capul statuii lui Edmund Hollier, întemeietorul liceului, un felinar făcut dintr-un dovleac mare. Cuplurile îmbrăcate în costume sofisticate mergeau mână-n mână spre sala de sport. Începuse balul.

Emma rămase în spatele celorlalţi şi-i trimise un scurt mesaj lui Ethan: gemenele şi-au şters conturile secrete, au

AFLAT.

Telefonul îi bâzâi aproape imediat, cu răspunsul lui Ethan: nu te duce nicăieri singură în seara asta.

— La poze! strigă Charlotte, trăgând-o pe Emma spre un covor roşu din faţa sălii de sport.

Un şir de fotografi le strigau pe nume, iar fetele se roteau încolo şi-ncoace, etalându-şi zâmbetele cele mai seducătoare. Emma încercă să-şi relaxeze umerii şi afişă şi ea un zâmbet. Paparazzii pe covorul roşu fuseseră ideea ei, se gândise că ar fi putut să fie o sugestie de-a lui Sutton. Stătea alături de Charlotte, care purta o cască egipteană strălucitoare, o togă lungă de mătase şi pantofi cu tocuri ca nişte săbii, de Madeline, care era îmbrăcată în Regina Inimilor, cu o rochie roşu cu alb şi cu o coroană aurită pe cap, şi de

Laurel, care-şi pusese rochia de mireasă însângerată de la magazinul cu articole de Halloween. Gemenele Twitter purtau costume care le scoteau în evidenţă eşarfele de prinţese: Lili era Statuia Libertăţii, într-o rochie în stil antic grecesc, sandale şi o coroană cu ţepi, ţinând în mână o torţă cu leduri care luminau în roşu când apăsa pe un buton. Gabby era un soi de zeiţă cu aripi, îmbrăcată cu o rochie asemănătoare, sandale ca de nimfă şi coroană de flori. Amândouă purtau albul inocenţei, dar Emma ştia mai bine.

Ea alesese să fie o versiune sexy a lui Sherlock Holmes, purtând un sacou de tweed în carouri, un mini de tweed, pantofi Manolo cu tocuri înalte, o şapcă de detectiv şi o pipă. Acasă la Charlotte, Gemenele se strâmbaseră semnificativ, întrebând-o, ca s-o provoace, de ce alesese costumaţia aceea. Dar Emma le susţinuse privirile, spunând:

— Pentru că Holmes descoperă întotdeauna criminalul.

Apăruseră şi partenerii fetelor. Obiectul pasiunii lui Laurel, Caleb - care chiar era foarte drăguţ - purta un costum cu dungi fine, de gangster al anilor '20. Noah, partenerul lui Charlotte, purta pletele lui Wolverine, ţinând-o doar în citate din X-Men. Partenerul lui Madeline, Davin, se îmbrăcase ca

Freddy Krueger, completând ţinuta cu o faţă plină de cicatrice şi cu nasul spart. De fapt, reuşise să arate mai înspăimântător decât Freddy Krueger. Nimeni nu avea chef să-i stea prin preajmă.

Gabby refuză un fotograf, fiind prea adâncită în discuţia cu Kevin Torres, un tip de la orele de mate ale Emmei, care-şi dădea ochii peste cap ori de câte ori cineva dădea un răspuns greşit. Îşi pusese braţul pe după umerii lui strâmţi şi chicotea la orice scotea el pe gură. Lângă ei stătea Lili, arătând de parcă ar fi mâncat lămâie. Încercase în mai multe rânduri să-i atragă atenţia lui Kevin, dar acesta nu-şi mai lua ochii de la Gabby. Emma le urmărea atentă, concentrată să audă vreo şoaptă, să vadă vreun semn sau vreo dispariţie bruscă. Se simţea ca şi cum pentru ea se declanşase numărătoarea inversă. Acum, că Gemenele ştiau că le descoperise intenţiile, oare mai voiau s-o lase să se dea drept Sutton? Sau devenise o piedică?

— Gata, oameni buni, să ne mişcăm! spuse Madeline, go- nindu-i pe toţi de pe covorul roşu în sala de bal.

Datorită decoratorului extraordinar al lui Charlotte, sala de sport, care de obicei mirosea a tenişi vechi şi a ceară de parchet, fusese

transformată într-o combinaţie de casă bântuită şi club de noapte decorat corespunzător.

Emma şi celelalte fete dăduseră o mână de ajutor la sti- vuirea băncilor de exerciţii, înlocuindu-le cu platforme pe care se găseau banchete rotunde, de catifea neagră, pietre de mormânt aplecate care serveau drept mese înalte, ceaune de vrăjitoare care bolboroseau, pline cu cidru de mere cu mirodenii şi cu ciocolată fierbinte aburindă, şi siluete de zombi, mumii, extraterestri şi vârcolaci din ceară. Pe fiecare masă puseseră felinare din dovleci scobiţi, pe pereţi fixaseră copaci contorsionaţi şi de scaune agăţaseră păianjeni. Printre mese se plimbau chelneriţe cu platouri pline cu fiole care conţineau un lichid roşu, sinistru — de fapt, era suc de fructe - şi pe care erau lipite etichete ca elixirul dansului şi leacul sâ- rutului. În fundul încăperii se găsea un conac bântuit. Prin ferestre se vedeau lumini verzui, iar dinăuntru răzbăteau vaietele unui grup de fete.

Pe neaşteptate, Madeline o luă pe Emma de braţ.

— O, Doamne!

încercă s-o facă să privească în altă direcţie, dar era prea târziu. Emma văzuse deja care era problema. Pe o banchetă, la doar un metru şi ceva distanţă, stătea Garrett. Purta o tunică de catifea, o cămaşă cu jabou pe dedesubt şi un coif cu coarne de viking. Pe masă se odihnea o spadă cu vârful tocit.

Şi nu era singur.

— Bună, fetelor! ciripi Nisha, ridicându-se de lângă Garrett şi dând veselă din mână.

Îşi strânsese părul negru în două cozi, purta o rochie mulată, iar pe cap avea şi ea un coif cu coarne. Ea şi Garrett se potriveau.

— Ce nai..., începu Charlotte în şoaptă. Nu-mi spune că el a adus-o pe asta.

Îmi venea să vomit. Nisha? După mine, ăsta era un mare pas înapoi. Sau după Charlotte, în ceea ce mă privea.

Garrett îşi ridică ochii şi o văzu şi el pe Emma. Se întunecă la faţă. Deschise gura, dar nu scoase niciun cuvânt. Vorbi Nisha pentru amândoi, invitându-le să stea şi complimen- tându-le costumaţia, dar fetele nu se mişcară. Apoi o privi pe Emma.

— Sutton, ai venit singură? întrebă ea cu o voce afectată care îi exprima perfect încântarea.

— Haide, făcu Madeline, trăgând-o pe Emma de braţ.

Se strecurară pe ringul de dans, care deja devenise lipicios de la sucul vărsat, trecură de cabina DJ-ului, unde câţiva fani stăteau aplecaţi deasupra unei mese, şi intrară în vestiarul fetelor. În tavan strălucea un neon puternic. În aer plutea un miros slab de şosete transpirate şi de şampon vărsat.

Madeline se aşeză pe una dintre bănci şi o luă pe Emma de mână.

— Eşti bine? Vrei să pleci?

Afară bubuia muzica. Emma cercetă faţa lui Madeline, realizând că ea credea că e supărată. Nu era — mai degrabă era nelămurită. Oare Nishei chiar îi plăcea de Garrett? De-asta o ura pe Sutton?

Îşi dădu părul din ochi:

— Sunt bine, spuse ea. Doar că e... ciudat.

Madeline îşi împleti degetele cu ale Emmei.

— Ţi-e mai bine fără el. Sincer? Nu voiam să-ţi spun asta, când voi doi încă ieşeaţi împreună, dar eu cred că Garrett te trăgea în jos. E cam fad, ca pâinea albă. Şi tu eşti Sutton Mercer - opusul banalului.

Mişcată, Emma o privi pe Madeline în ochii ei albaştri, strălucitori. Poate că prietenele lui Sutton nu erau perfecte, dar erau loiale.

— Iar Charlotte mi-a spus că, atunci când ea ieşea cu Garrett, era ciudat de obsedat de Jocurile Olimpice de Vară, continuă Madeline, chicotind. În special de gimnastica feminină. Îţi imaginezi? Piticele alea din linia a doua!

Mersi că mi-aţi spus asta când eram vie, fetelor!

Dar Emma chicoti.

— Da, poate că tipul nu merită.

— Hotărât!

Madeline îşi aranjă coroana pe cap. Mâneca îi alunecă în jos, dezvelindu-i braţul gol. Pe interiorul antebraţului ei, Emma văzu patru urme învineţite de degete.

Scoase un geamăt:

— Madi, ce s-a-ntâmplat?

Madeline urmări privirea Emmei şi se albi la faţă.

— Păi... nimic!

Îşi trase mâneca în jos, cu mâna tremurându-i. Mâneca se prinse de brăţară, şi trase de ea până îi acoperi încheietura. Apoi Emma îi văzu arsura roz de pe mână. Şi vânătaia de pe gambă. Şi încă una pe o parte a gâtului.

Toate făcură să-i sune în minte clopoţelul de alarmă. Întâlnise o

mulţime de copii în plasament care nu voiau să vorbească despre ochii lor vineţi, despre şuviţe de păr lipsă sau despre arsurile de pe braţe.

— Madi, şopti ea, mie poţi să-mi spui. E-n regulă!

Gura lui Madeline deveni o linie dreaptă. Îşi împinse degetul într-o curbură a băncii.

— N-are importanţă.

— Ba da, are!

De dincolo de uşa vestiarului răzbiră glasurile fetelor. Din casa bântuită se auzi un alt ţipăt. Minutarul ceasului de deasupra biroului profesorului de sport facu o jumătate de rotaţie înainte ca Madeline să vorbească din nou.

— A fost din cauza ţigării.

— A ţigării?

— A ţigării pe care am fumat-o la geam sâmbăta trecută. Am încălcat o regulă. Am meritat-o.

— Ai meritat-o? repetă Emma şi în minte îi apăru faţa înfuriată a domnului Vega. Ah, Madil

Dintr-odată am avut şi eu o viziune: domnul Vega dând buzna în dormitorul lui Madeline, cu faţa roşie şi lucioasă, cu vocea bubuitoare. Jur pe Dumnezeu, Madeline, dacă mai încâlci regulile încă o dată, o să-ţi rup gâtul! Madeline coborâse în grabă scările după el şi după câteva clipe auzisem ţipete ascuţite, dar înăbuşite. Apoi se auzise un bang, ca şi cum un raft plin cu oale şi cratiţe s-ar fi prăbuşit pe podea. Rămăsesem pe loc, fără să fac nimic. Prea înfricoşată să acţionez.

Madeline se întorsese câteva minute mai târziu, cu obrajii înecaţi în lacrimi şi cu ochii înroşiţi. Dar zâmbise şi ridicase din umeri, pretinzând că nu se întâmplase nimic, iar eu n-o mai întrebasem altceva.

Emma îi strânse mâinile lui Madeline.

— Asta voiai să-mi spui acum câtva timp? în seara când ai sunat şi eu n-am răspuns?

Madeline dădu din cap, strângând atât de tare din buze, încât aproape că i se albiră.

— Îmi pare aşa de rău, spuse Emma, înghiţind în sec. Ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine.

Se întreba cât de mult ştia Sutton cu adevărat despre toate astea, sau dacă Madeline păstrase un secret foarte bine ascuns.

„Şi mie îmi pare rău”, am adăugat eu, chiar dacă nu mă putea auzi. Am simţit că Madeline şi cu mine nu mai discutaserăm niciodată despre asta, nici măcar în seara aceea. Telefonul sunase în seara în care am murit, era chiar prima oară când voia să mi se destăinuie. Dacă aş fi putut, aş fi răspuns, dar deja murisem.

— E-n regulă, îi spuse Madeline Emmei, cu o voce nesigură. Am sunat-o pe Charlotte. S-a arătat destul de uimită de toată tevatura. Voiam să-ţi spun mai încolo, dar... Madeline scoase un râs amar şi-şi aranjă rochia. Poţi să mă crezi sau nu, nici măcar nu se compară cu ce obişnuia tata să-i facă lui Thayer, continuă ea, privind-o. Dar bănuiesc că Thayer ţi-a spus despre asta, nu?

La auzul numelui lui Thayer, Emmei i se făcu pielea de găină. Oare să-i fi spus Thayer lui Sutton ceva atât de intim? Fuseseră chiar atât de apropiaţi?

Prin minte mi-a trecut un nou flash. Acelaşi moment pe care-l întrevăzusem mai înainte, cu Thayer luându-mi mâinile şi spunându-mi ceva, încercând să mă facă să înţeleg. Oare-mi vorbise despre tatăl lui?

— Trebuie să spui cuiva despre asta, Madi, insistă Emma. Felul în care se poartă cu tine e greşit. Şi periculos.

— Glumeşti? Madeline clătină din cap şi coroana îi alunecă pe frunte. Ar găsi el calea să răstoarne lucrurile şi să demonstreze că a fost vina mea. Iar mama i-ar ţine partea. Şi este vina mea. Dacă n-aş da-o mereu în bară, totul ar fi perfect.

— Madeline, nu este normal, spuse Emma, cu un glas ferm. Promite-mi c-o să te hotărăşti să vorbeşti. Te rog!

Madeline îşi privi mâinile.

— Poate.

— Dacă o faci, o să găseşti foarte mulţi oameni înjur dispuşi să te ajute. Char, eu, Freddy Krueger...

Madeline îşi ridică fruntea şi schiţă un zâmbet.

— Doamne, costumul ăla e înfricoşători

— Mă înspăimântă şi pe mine, o aprobă Emma. O să am coşmaruri.

— Pe toată lumea înspăimântă. El crede că e nemaipomenit.

— Nu dansa slow-uri cu el, o preveni Emma. Poţi să-ţi imaginezi mâinile alea tăiate pe fundul tău?

Fetele izbucniră în chicote, aproape să cadă de pe bancă. Intrară mai multe fete dintr-a X-a, îmbrăcate în costume de majorete

susţinătoare ale echipei Arizona Cardinals, se opriră brusc când le văzură pe Madeline şi pe Emma, după care se retraseră în grabă. În urma lor cele două începură să râdă cu şi mai multă poftă.

Când în cele din urmă se opriră, Emma îşi drese glasul şi simţi cum îi dispare surâsul de pe faţă.

— Madi, sunt alături de tine. Îmi pare rău dacă... a părut că nu am fost şi până acum.

Madeline se ridică şi o luă de mână.

— Mă bucur că ţi-am spus.

— Şi eu mă bucur, spuse Emma, îmbrăţişând-o pe prietena lui Sutton - şi a ei. O să găsim noi o cale să rezolvăm chestia asta, spuse ea. Îţi promit!

Intrară înapoi în sala de bal. Luminile se învârteau înjurai lor. Madeline pomi spre ringul de dans, iar Emma îi spuse că o să vină şi ea imediat, după ce-şi toarnă puţin punci. Scrută încăperea în căutarea Gemenelor Twitter, dar cum nu le văzu imediat, simţi că-i sare inima din piept. În timp ce se apropia de masa cu băuturi, o mână o prinse de umăr şi o învârti. O priviră doi ochi întunecaţi. În lumina portocalie, confuză, Emma desluşi două coame de viking pe capul siluetei.

— Trebuie să vorbim, mârâi Garrett.

Apoi o trase într-o debara, înainte ca să observe cineva dispariţia ei.

24
RĂZBUNAREA VIKINGULUI

Garrett trânti uşa debaralei. Emmei îi trebui un minut să-şi obişnuiască ochii cu lumina slabă. Deasupra capului ei se găsea un coş cu mingi roşii de cauciuc. La stânga se aflau plasa de la porţile de fotbal, apărătoare pentru hochei pe iarbă şi câteva crose. Mica încăpere mirosea a aer stătut, ca şi cum n-ar mai fi fost deschisă de mult timp. Cele mai strălucitoare lucruri de acolo erau coamele de viking ale lui Garrett, care luceau sinistru.

— Ce vrei? întrebă Emma, încercând să nu pară prea înspăimântată.

La urma urmei, era doar Garrett. Era inofensiv... nu?

Pe neaşteptate, înghesuită într-o debara întunecoasă şi uitându-

mă la dinţii dezgoliţi ai lui Garrett, nu mai eram nici eu chiar aşa de sigură.

— Trebuie doar să te întreb ceva, bine? spuse Garrett cu o voce încordată. Mai făcu un pas spre Emma, aproape lipind-o de rafturile din spatele ei. Ce-am auzit, că deja ieşi cu alt tip?

— C... cum? se bâlbâi Emma.

— Nu mă minţi, spuse Garrett, apucând-o de încheietură. Am auzit totul. Cine e?

Părea foarte sigur pe el. Cineva îi spusese despre Ethan.

— De la cine ai auzit? De la Nisha?

— Deci e-adevărat? spuse Garrett, cu respiraţia mirosin- du-i a bere.

Emma îşi întoarse faţa.

— Nu e treaba ta.

Garrett oftă. O slăbi puţin din strânsoare, începând să-i mângâie palma.

— Sutton, ce-am făcut să merit asta? Vara asta a fost super - ştiu că şi tu ai simţit la fel. Toată vara n-ai făcut altceva decât să mă rogi, mereu şi mereu, să mă culc cu tine, iar în ziua în care am vrut s-o fac, te-ai speriat. Am aşteptat prea mult? Ai trecut la altul? De-asta m-ai părăsit?

— Poftim?! spuse Emma, încordându-se. Cred că tu ai fost cel care m-a părăsit! Tu ai fost cel care a spus c-am terminat-o, ţi-aduci aminte?

Garrett râse batjocoritor:

— Să nu mă suni trei zile la rând după ce m-ai respins când m-am dezbrăcat înseamnă un mesaj destul de limpede, Sutton. Ca şi faptul că ieşi cu alt băiat.

Emma îşi pocni şoldul cu palma.

— Bine, dar tu şi Nisha? Apropo, îmi place costumaţia voastră identică de vikingi. Voi doi formaţi un cuplu reuşit.

— Te rog! Am adus-o aici doar ca să te fac geloasă pe tine!

— Cu atât mai rău, pufni Emma. E limpede că Nisha e nebună după tine.

— Aşa cum tu nu eşti? spuse Garrett, luându-i faţa între mâinile lui aspre şi reci.

Emma i le dădu deoparte.

— Termină, Garrett!

— Nu simţi nimic pentru mine? Trebuie să simţi ceva, Sutton! îşi

lăsă o mână pe umărul ei. Nu-ţi lipseşte ce aveam împreună?

Emma respiră adânc:

— Îmi pare rău! Nu mai simt nimic!

Garrett făcu un pas înapoi şi o măsură pe Emma din priviri, clătinând uşor din cap ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Aşadar, totul e un joc pentru tine? M-ai dus de nas tot timpul? Din cauza lui Charlotte? Pentru că trebuia să ai tot ce avea ea?

— Nu! Mă crezi chiar atât de afurisită?

— Atunci ai făcut-o doar pentru că puteai? continuă Garrett, apropiindu-şi faţa de a Emmei. La fel cum i-ai făcut lui Thayer.

Numele lui Thayer o străbătu pe Emma ca un cuţit.

— Nu ştiu ce vrei să spui..., începu ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. Ce crezi tu mai exact că i-am făcut lui Thayer?

Garrett chicoti.

— Nu-nţeleg de ce refuzi atâta să recunoşti, Sutton! Toată lumea a văzut cearta dintre voi doi înainte ca el să dispară. Te iubea. Ar fi făcut orice pentru tine. Dar tu i-ai călcat inima în picioare. Aşa cum mi-ai făcut şi mie. Tu l-ai determinat să fugă. Totuşi, e norocos, pentru că, spre deosebire de mine, măcar nu mai e silit să te vadă.

Emma rămase cu gura căscată. Dar înainte să pună vreo întrebare, Garrett deschise uşa de la debara, lăsând-o singură printre saltelele de gimnastică şi butoiul plin cu bâte de baseball. Cuvintele lui rămăseseră suspendate în aer, aproape palpabile. Ar fi făcut oricc pentru tine. Dar tu i-ai călcat inima în picioare. Tu l-ai determinat să fugă.

L-am văzut din nou în minte pe Thayer urlând la mine, cu ochii plini de nedumerire şi emoţie. Din vina mea plecase? Ce-i făcusem? Exista cineva căruia să nu-i fi făcut rău?

Emma îşi trecu mâna prin păr şi-şi netezi cutele costumului de tweed. După o clipă, se întoarse în sala de sport, cât pe ce să dea peste un tip costumat în Robin Hood. Un Robin Hood înalt, cu umeri largi şi care i se părea cunoscut, ţinând de mână o fată care purta o perucă cu bucle castanii şi o rochie elisabetană.

Emma făcu un pas înapoi şi clipi de câteva ori.

— Ethan!

— Sutton... bună, spuse Ethan, dându-i drumul fetei.

Emma observă ochii ei cenuşii ca oţelul, buzele subţiri şi pometii proeminenţi. Şi ea i se părea cunoscută... foarte cunoscută. Ultima oară când Emma o văzuse pe fata asta, le zâmbea mulţumită

poliţiştilor care o împingeau pe Emma în maşina de patrulare, în faţă la Clique.

— Bună, Sutton, ciripi Samantha, arătând spre Ethan. Îţi plac costumele noastre? Eu sunt Maid Marian, iar Ethan e Robin Hood, ne stă bine, nu?

Samantha era partenera misterioasă a lui Ethan.

25
APROAPE, DAR NU CHIAR

Emma se întoarse şi pomi prin mulţime, căutând cu disperare să iasă cât mai repede din sala de sport. În faţa ochilor îi plutea o ceaţă roşie. La naiba cu supravegherea Gemenelor Twitter! Avea nevoie de aer curat.

Abia-şi simţi mâinile împingând uşile duble, sau aerul răcoros de noapte pe piele. Era înconjurată de cerul roz, nemilos de frumos, al Arizonei. Aleea era înţesată de cotoare de bilete rupte. O mască de pisică, abandonată de cineva, zăcea proptită de un copac. Dinăuntru răzbăteau başii puternici şi, din când în când, se auzea bubuitul unui tunet artificial.

Lăsându-se pe o bancă din apropierea curţii, Emma îşi luă capul în mâini. La urma urmei, ea fusese cea care provocase situaţia asta. Dar... Samantha? Fata care pusese să fie arestată? Era ca o palmă primită peste faţă.

Uşile se deschiseră cu un scârţâit, iar muzica se revărsă afară. Când se întoarse şi-l văzu pe Ethan, Emma se prefăcu imediat că scotoceşte după ceva în geantă.

— Unde ţi-e partenera? se răsti ea fără să vrea.

— E... Înăuntru, răspunse Ethan, rămânând în picioare lângă ea.

Emma se aşezase chiar pe mijlocul băncii, dar nu dădu niciun semn că ar fi avut intenţia să-i facă şi lui Ioc.

— Eşti bine?

Emma dădu băţoasă din cap.

— Da. Foarte bine.

— M-am uitat după tine, dar nu te-am văzut cu Madeline şi cu fetele, spuse Ethan, scoţându-şi pălărioara de Robin Hood de pe cap.

Era cam urâtă, observă Emma cu satisfacţie. Îl făcea să arate ca un elf.

— Bine, să ai o seară plăcută, spuse ea, ştiind cât de urât suna, dar nu putea să găsească niciun strop de amabilitate.

Ethan îşi coborî umerii.

— Uite, cred că ştiu ce te supără.

Emma se uită în zare.

— Nu contează.

N-avea chef să discute despre asta.

— Sam e chiar drăguţă, după ce ajungi s-o cunoşti.

Emma ar fi vrut să-i arunce în cap pipa lui Sherlock

Holmes. Acum o numea Sam?

— Şi am vorbit cu ea despre tine, adăugă el. E gata să renunţe la toate acuzaţiile de furt. Nu tu şcoală de corecţie, nu tu ore în slujba comunităţii, nu tu cazier.

Emma pufni.

— Ăsta a fost schimbul? Tu o duci la dans, ea renunţă la acuzaţii? Ce frumos din partea ta! Martirule!

Ethan clătină din cap:

— Aşa faci când eşti geloasă?

Pe chip îi apăru o expresie pe care Emma n-o prea putea descifra.

— Semeni cu Sutton mai mult decât crezi, spuse el.

— Ce mai înseamnă şi asta?

Ethan îşi încrucişă mâinile la piept.

— Mi-ai spus că nu vrei să fim decât prieteni. Asta vrei să fim?

Înăuntru, DJ-ul pusese un cântec cu Black Eyed Peas. Muzica suna înfundat, fără vlagă. Emma îşi băgă mâna sub bluză şi strânse în palmă medalionul lui Sutton.

— Nu ştiu, murmură ea.

Ethan se lăsă în jos până când ajunse cu faţa în dreptul feţei ei. Ochii lui erau blânzi şi rotunzi. Soarele care apunea îi arunca umbre adânci pe pomeţi. Emma îi simţea mirosul, un amestec de deodorant, rufe proaspăt spălate şi mentă. Se străduia din greu să-şi păstreze o expresie impasibilă. Nu voia ca el să ştie ce simţea.

— Credeam că asta vreau, spuse în cele din urmă Emma, respirând adânc. Părea... mai uşor. Mai sigur. Dar acum nu mai sunt sigură de nimic.

Ethan îşi privi dosul palmelor.

Spune ceva, orice, îl rugă Emma în tăcere, închizând ochii.

— Aici erai!

Emma deschise ochii. Uşile duble se deschiseseră larg şi o fată cu

o perucă lungă, întunecată stătea în prag. Ethan se îndepărtă de Emma ca un glonţ scăpat dintr-o armă.

— Sam, spuse el.

— Te căutam.

Ochii cenuşii ai Samanthei erau reci. Sânii ei arătau ciudat, striviţi de corset. Văzând-o pe Emma, se încruntă şi trăsăturile drăguţe i se transformară într-o mască urâtă.

— Schimbam o vorbă, bâigui Ethan, apropiindu-se de Samantha şi luând-o de braţ. Tocmai mă pregăteam să intru să te caut.

Samantha se întoarse spre uşă.

— Hai să dansăm!

Îi făcu Emmei un semn rece cu mâna şi-l trase pe Ethan în sală.

Uitându-se peste umăr, Ethan întâlni privirea Emmei.

Ea încercă să îngaime ceva, dar când vru să spună mai mult, nu mai reuşi să scoată niciun sunet. După ce Ethan şi Samantha dispărură, îşi dădu jos de pe cap cascheta de detectiv şi o mototoli în mâini.

Cling! Telefonul lui Sutton bipăi în geantă. Dacă era un mesaj de la Ethan, avea să arunce telefonul în fântâna din curte. Dar mesajul era de la Madeline, unde eşti, nesuferito? ne lipseşti! doar n-ai evadat în secret fără

NOI, NU?

Se auzi un alt bubuit de tunet fals din sală. Emma se ridică, decisă. Faptul că Ethan nu-i răspunsese nu avea să-i distrugă seara.

Apăsă pe reply, vin imediat înăuntru. După ce adăugă un smiley cu limba scoasă, apăsă pe send. Trebuia să-l uite pe Ethan. Să uite de dragoste. Avea de supravegheat două gemene.

26
UNA JOS, UNA RĂMÂNE

Următoarele patruzeci şi cinci de minute trecură repede, cu un tur prin casa bântuită, cu o mulţime de comentarii sarcastice despre costumaţii şi cu supravegherea lui Gabby şi Lili, care se-nvârteau peste tot cu eşarfele lor portocalii şi petreceau o mulţime de timp pe ringul de dans, ca şi cum n-ar fi fost nimic în neregulă. Nenumăraţi elevi se apropiaseră de Emma şi de prietenele ei să le complimenteze pentru un dans reuşit, deşi câţiva stăteau deoparte:

Garrett, pe care Emma nu-l mai văzuse de la incidentul din debara, şi Ethan, pe care nu avea, din nefericire, cum să nu-l vadă sporovăind cu Samantha — Sam — la una dintre măsuţele joase. Ori de câte ori se uita la ea, Emma se prefăcea că se distrează de minune.

În cele din urmă, Emma, Charlotte şi Madeline ieşiră în noapte, ţinându-se de mână şi râzând de cele mai frumoase şi cele mai nereuşite costumaţii ale serii - nătânga de Amanda Donovan, care se îmbrăcase în alună, John Pierce, un tip gay nemaipomenit care-i făcea mereu pe toţi să râdă şi care venise deghizat în Lady Gaga, şi, desigur, Davin ca Freddy Krueger, care-o torturase întreaga seară pe Madeline scoţându-şi şi retrăgându-şi unghiile-cuţite în faţa ei.

— Ar fi trebuit să vin singură, ca tine, Sutton, gemu ea.

în urma lor apăru şi Laurel, ţinându-se nepăsătoare de

mână cu Caleb. Se priviră şi chicotiră uşor. Când Caleb se aplecă să o sărute pe Laurel pe buze, Madeline strigă:

— Ura!

— Zeiţa sexului! o completă Charlotte.

Laurel se depărtă de Caleb şi le aruncă fetelor o privire fals furioasă. Emma îi zâmbi în timp ce se apropia de grup, bucuroasă că găsise o persoană pe care s-o placă într-adevăr.

Madeline îşi lăsase maşina în parcarea şcolii mai devreme în ziua aceea, pregătind-o pentru excursia care urma. În vreme ce fetele se îndreptau spre maşină, Gabby ieşi valvârtej pe uşă, cocoţată în cârca lui Kevin Torres. Aripile de zeiţă îi căzuseră, coroana de flori era strivită, dar eşarfa de membră a Curţii rămăsese mândră la locul ei. Kevin o lăsă uşor pe bancă, şi gângurire dezgustător unul la celălalt.

Imediat apăru şi Lili, purtându-şi şi ea ţanţoşă eşarfa. Când îi văzu pe Gabby şi Kevin, faţa i se crispă, buzele i se ţuguiară şi-şi strânse tare pumnii, aprinzându-şi fără să vrea torţa de Statuie a Libertăţii. Îi ocoli.

Madeline deblocă uşile SUV-ului cu două bipuri scurte. Emma urcă pe scaunul pasagerului, lângă ea, în vreme ce Charlotte şi Laurel se înghesuiră pe bancheta din mijloc.

încă de la începutul zilei, în portbagaj fuseseră aruncate perne, saci de dormit, rucsacuri, lanterne şi o sticlă interzisă de votcă. Habitaclul se umplu repede de aromele amestecate de parfum, fard şi bomboane de scorţişoară pe care Laurel le puse la bătaie imediat ce Madeline pomi motorul.

Chiar când Madeline îşi potrivea retrovizoarele, cineva bătu în geam.

— Hei! spuse Gabby, făcând cu mâna.

— La naiba! şopti Emma. Hai să plecăm, înainte să ne roage să vină cu noi.

Madeline se uită la ea.

— Sutton, deja le-am invitat.

Emma rămase cu gura căscată.

— Serios? Când?

Madeline dădu din umeri.

— Mi s-a părut corect, după farsa pe care le-am jucat-o.

— Era de-ajuns că le-ai invitat să se pregătească pentru bal împreună cu noi, spuse Emma, cu vocea tot mai piţigăiată. Nu vreau să vină să doarmă în tabără cu noi!

— Linişteşte-te! facu Charlotte, plictisită. E vorba doar de o noapte.

Laurel se uită de la una la alta, cu obrajii încă îmbujoraţi după seara petrecută cu Caleb.

— Nu puteam să nu le invităm, spuse ea. Şi apoi, ele ştiu unde se află izvoarele. Niciuna dintre noi n-a mai fost acolo şi se pare că sunt greu de găsit.

— Izvoarele sunt greu de găsit? repetă Emma încet.

Deodată, simţi centura de siguranţă ca pe o menghină pe piept. Trebuia să iasă de acolo. Îşi scotoci creierul după o scuză, dar înainte să poată spune ceva, Gabby deschise brusc portiera.

— Bună, fetelor!

Urcă pe lângă Charlotte şi Laurel spre bancheta din spate. Lili o urmă posacă. Când deveni limpede că singurul loc liber rămăsese cel de lângă sora ei, Lili scoase un oftat şi se aşeză cât mai departe cu putinţă. Ţinea torţa Libertăţii ca pe o armă.

În apropierea Gemenelor, Emma îşi simţea pielea fierbinte şi cuprinsă de furnicături. Creierul îi lucra cu repeziciune. Oare Gabby şi Lili ar fi în stare să-i facă ceva în prezenţa celorlalte fete? Poate că dacă o să se poarte cum trebuie - şi n-o să se desprindă toată noaptea de Laurel — n-o să se întâmple nimic.

Nu, nu, nu! am gândit eu cu disperare, dorindu-mi ca Emma să coboare din maşină.

— E-n regulă, nesuferitelor! spuse Madeline, pornind motorul. Să-nceapă spectacolul!

Începură toate să chiuie.

— Izvoare fierbinţi, venim! făcu Charlotte, trecându-şi braţul peste speteaza scaunului.

Laurel se întoarse şi se uită la Gabby şi Lili.

— Ştiţi să ajungeţi acolo, da?

— Da, tocmai ce-am fost în excursie cu tata, spuse Gabby cu o voce moale şi fericită, ca şi cum tocmai ar fi petrecut câteva ore la un spa. N-a vrut să ne lase să înotăm în ele, dar am făcut-o când a adormit.

— Nu-i adevărat! spuse tăios Lili. Tatei nu-i păsa dacă înotam sau nu în izvoare.

— Ba da, spuse Gabby. Credea că o să ne înecăm.

— Ai înţeles complet greşit, spuse Lili agresiv. Întotdeauna înţelegi greşit.

Toate fetele tăcură surprinse de vocea tăioasă ca lama a lui Lili.

— Ssscandal! şopti Madeline.

Maşina trecu peste un limitator de viteză şi ieşi din parcarea şcolii. Cineva agăţase păianjeni de porţi şi lipise coame de diavol pe cactuşii mari, cu multe braţe, care străjuiau drumul. Madeline o luă pe şoseaua în serpentine care ducea spre munte. O maşină sport, cu faruri rotunde, fluorescente, trecu pe lângă ele în direcţia opusă.

Fetele începură să sporovăiască despre bal — Madeline şi dezastruosul Freddy Krueger, pasiunea fulgerătoare a lui Laurel pentru Caleb.

— Dar tu? o înghionti Madeline pe Emma. Ai dispărut un timp. Ai găsit pe cineva interesant?

— Nici gând, spuse repede Emma.

Voia să uite de incidentul cu Ethan.

— Ce părere aveţi de bal, fetelor? întrebă Charlotte, întor- cându-se spre Gemenele Twitter. Nu-i aşa că v-aţi dorit întotdeauna să fiţi alese în Curte?

— Fireşte, răspunse Gabby automat, ridicându-şi eşarfa şi privind-o cu drag. Toţi ochii au fost pe mine. M-am simţit chiar ca o prinţesă.

Lili scoase un chiţăit iritat.

— Erau opt prinţese, Gabriella. Nu numai tu!

Gabby ridică din umeri.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, nu cred că ştiu.

— Ce-i cu tine în seara asta? spuse Gabby, strâmbând din nas. Parcă eşti mama când îmi spui Gabriellal

Din gâtlejul lui Lili ieşi un sunet înfundat de frustrare.

— Ca şi cum n-ai şti!

Râseră toate jenate. Madeline îşi drese glasul.

— Ăăă... fetelor...

Dar Gemenele n-o băgară în seamă.

— Dacă ai de gând să te porţi ca o super-afurisită, poate c-ar fi mai bine să nu vii cu noi, spuse Gabby afectată.

— Ştii ce? Poate că nici nu vreau să vin. Poate că nu vreau să mai petrec nici măcar un minut alături de tine, mârâi Lili. Arătă spre benzinăria Super Stop de la intersecţia următoare: Trage acolo!

Madeline strânse de volan, dar nu semnaliză.

— Vorbesc serios! scrâşni Lili. Trage naibii acolo!

Emma se încordă. Lili era mai furioasă ca niciodată.

— Ho! făcu Madeline hotărâtă, trecând pe banda alăturată şi intrând în staţia de benzină.

La pompe aşteptau mai multe maşini. Doi adolescenţi în tricouri cu cranii pe ele aşteptau în dreptul intrării, fumând. Emma se uită înăuntru la sticlele colorate de suc, la rafturile pline cu dulciuri şi la hotdogii care se roteau încet pe un grătar.

Imediat ce maşina încetini, Lili o împinse pe Gabby afară pe uşa din spate. Apoi coborî şi ea, împingând-o din nou. Gabby se lovi de un coş de gunoi verde.

— Ce naiba..., ţipă ea.

Lili avea ochi sălbatici. Toga de Statuie a Libertăţii îi alunecase pe umeri, dezvelind bretelele dantelate ale sutienului. Un şofer cu barbă şi grizonant, care-şi umplea rezervorul camionului cu motorină, începu să se holbeze. La fel făcură şi cei care fumau în uşă.

— Ştii că-mi place Kevin! Ţi-am spus de milioane de ori! Gabby clipi din ochii ei mari şi albaştri.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Ba da! spuse Lili bătând din picior. Mereu îmi faci asta! Ştiai foarte bine că-mi place. Te-am văzut cum te uitai la mine de fiecare dată când dansaţi împreună. Ştiai că-mi face rău, dar ai continuat!

Gabby îşi puse mâinile în şolduri.

— Ei bine, şi mie îmi place... şi lui îi place de mine. Ia-ţi gândul.

— Ah, nesimţito şi..., se repezi Lili la Gabby.

Madeline ieşi repede din maşină şi o prinse pe Lili de mijloc. Coborî şi Laurel, care-o prinse pe Gabby, trăgând-o spre un roşcov singuratic de pe aleea care ducea la minimarket. Emma rămăsese lipită de scaun, neştiind ce să facă.

Cei doi băieţi care fumau îşi dădură coate şi rânjiră. Unul dintre ei strigă:

— Luptă între fete!

Lili gâfâia din greu.

— M-am săturat de tine, şuieră ea către Gabby.

— Zău? Află că şi eu m-am săturat de tine, îi răspunse Gabby.

Lili se desprinse din strânsoarea lui Madeline şi-şi scoase iPhone-ul din poşetuţa cu mărgele pe care-o ţinea sub braţ. După ce apăsă mai multe butoane, îşi duse telefonul la ureche.

— Pe cine suni? întrebă Gabby.

Lili îşi dădu capul pe spate.

— După un taxi care să mă ducă acasă. Mergi în excursie fără mine. Nu mai merg nicăieri cu tine.

— Lili..., spuse Gabby, arătând spăsită. Îmi pare rău, bine?

— Da, Lili, spuse Charlotte, aruncându-şi o buclă roşcată peste umăr. Ar trebui să vii. Hai, fetelor, puteţi să rezolvaţi chestia asta.

— Nu prea curând, spuse băţoasă Lili. Apoi se îndreptă de spate: Alo! Da, am nevoie de un taxi, vă rog! Sunt la Super Stop-ul de la intersecţia Tanque Verde cu Catalina...

Începu să bată un vânt prăfos şi aspru, care le flutură tuturor fetelor marginile rochiilor şi le aduse în nări mirosul acru de benzină. După ce închise, Lili pomi spre minimarket şi se cocoţă pe lada frigorifică. Aproape în aceeaşi secundă, băieţii cu feţele pline de coşuri care fumau se apropiară, dar ea le aruncă o privire ucigătoare care-i făcu să se îndepărteze la fel de repede.

Fetele urcară una câte una în maşină.

— Chiar să plecăm? întrebă Charlotte.

— Nu-mi place s-o las singură aşa, spuse Laurel.

— O să fie bine, spuse Gabby cu o voce reţinută. Până acasă nu e mai mult de un kilometru jumate, poate să ajungă şi pe jos. E o ratată încăpăţânată. O să petrecem mai bine fără ea.

În vreme ce Madeline întorcea maşina pe autostradă, Emma se întoarse şi-i aruncă lui Lili o ultimă privire. Fata se uita în urma maşinii fără să-şi ascundă furia, ţinându-şi coroana în mână. Emma simţi un fior pe şira spinării şi spuse un slavă Domnului tăcut

pentru că Lili nu mai venea în excursie. Cu una singură dintre surori avea să se descurce. Corect?

Greşit, am gândit eu. Emma mergea în deşert, noaptea, împreună cu una dintre ucigaşele mele, şi nu ştiam dacă avea să se mai întoarcă sau nu.

27
UN GHIONT ÎN NOAPTE

Imediat ce maşina începu să urce pe Muntele Lemmon, cactuşii lăsară loc pinilor, iar aerul se rarefie. Drumul şerpuia pe povârnişul pietros, oferind privelişti uluitoare ale Tucsonului, care strălucea dedesubt.

— Cât de sus mai urcăm? întrebă Charlotte, după ce trecură de un alt loc de camping.

În parcare erau trase mai multe maşini, iar o familie prăjea burgeri la unul dintre grătarele publice.

— Mai sus puţin, spuse Gabby, aplecându-se în faţă, între scaune.

În cele din urmă, după ce mai trecură de alte trei belvederi şi făcură două cotituri greşite care le siliră să revină la drum, Gabby strigă:

— Aici sunt izvoarele!

Madeline opri maşina într-o parcare cu pietriş. Pe o pancartă mică de lemn scria camping. Pe o alta, trasee, iar o a treia avertiza atenţie la şerpii cu clopoţei.

Fetele coborâră şi scoaseră echipamentul de pe bancheta din spate. Urcaseră la peste o mie de metri altitudine, şi aerul era tare şi rece. Emma avea pielea de găină. Gabby îşi scoase toga şi-şi trase pe ea jeanşii şi hanoracul, iar celelalte fete se grăbiră să facă acelaşi lucru.

— Cred că ar trebui să ne punem şi adidaşii, spuse Gabby, scoţând din geantă o pereche de Nike. Izvoarele sunt cam la un kilometru şi jumătate de urcat de aici.

— O să urcăm pe întuneric? bâigui Emma.

Abia dacă vedea drumul care şerpuia prin deşert. Un vânt şuierător, singuratic apleca tufele care străjuiau parcarea.

— Pentru asta avem lanternele, spuse Gabby, scoţând o lanternă Maglite lungă, argintie şi îndeajuns de grea ca să spargi capul cuiva cu ea.

Dar când apăsă pe buton s-o aprindă, nu se întâmplă nimic.

— Hopa!

Madeline şi Charlotte aveau şi ele lanterne, dar numai una funcţiona, aruncând o rază slabă, de un galben-şters, pe cărarea din faţa lor.

— Nu pare o idee prea bună, spuse Emma, cu inima bu- buindu-i în piept. Poate ar trebui să ne întoarcem altă dată.

Gabby îşi aruncă rucsacul pe umeri.

— Lui Sutton Mercer... Îi e frică?

Emma strânse din dinţi. Laurel o luă de braţ.

— O să fie super, spuse ea. Îţi promit.

— Să mergem!

Gabby pomi spre capătul parcării, scoţând mici scrâşnete cu adidaşii pe pietriş. Madeline scoase ceva din rucsac. La lumina lunii luci un obiect de crom şi se auzi lichidul lovin- du-se de pereţii sticlei.

— Ia, şopti ea, întinzându-i Emmei sticla. Lichidul curajului!

Emma îşi strânse degetele în jurul sticlei şi scoase capacul, dar se prefăcu doar că bea: trebuia să fie cu ochii-n patru. Fetele porniră pe cărare, una în spatele celeilalte, umbre întunecate pe cerul albastru-închis. Hanoracul alb al lui Gabby era o pată luminoasă, deşi slabă, făcând-o mai uşor de distins, dar cărarea era îngustă şi din toate colţurile se iţeau cactuşi ţepoşi. În spatele Emmei, Laurel se împiedică de o rădăcină, iar Madeline îşi agăţă o mânecă de creanga unui copac. Gabby plimba lumina lanternei de colo-colo pe cărare, dar la cinci minute de la plecare, lumina scăzu şi dispăru, lăsându-le într-un întuneric de nepătruns.

Se opriră toate.

— Hopa! făcu Charlotte.

Emma se întoarse şi scrută punctul din care plecaseră, dar cărarea şerpuia peste coline şi nu mai vedea nici parcarea. Scoase iPhone-ul lui Sutton şi-l puse pe funcţia de lanternă, dar lumina era foarte slabă. Mai observă şi că nu avea semnal. Palmele începură să-i transpire.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Continuăm să mergem, insistă Gabby. Nu mai e mult. Pe bune!

Fiecare dintre fete se apropie şi mai mult de cea din faţa ei, ca să nu se rătăcească de grup.

— Cam înspăimântător, zise Madeline. Să spună cineva o poveste

sau ceva. Trebuie să mă liniştesc puţin.

— Două adevăruri şi-o minciună! sugeră Laurel cu un chicot nervos. Nu l-am mai jucat de o groază de timp.

— Super! spuse Gabby, împingând o ramură din calea ei.

Ramura reveni, lovind-o pe Emma pe faţă.

Madeline chicoti.

— Măcar ştii cum se joacă, Gab?

— Păi, da! spuse Gabby, ocolind un bolovan. Doar pentru că nu sunt membră a Jocului Minciunii nu înseamnă că sunt şi idioată.

— M-ai fi putut păcăli, şopti Charlotte, facându-le pe fete să chicotească.

Emma observă că, în vreme ce înainta pe cărare, umerii lui Gabby se încordaseră.

Din fericire, ştia şi ea regulile jocului Două adevăruri şi-o minciună. Îl jucase împreună cu Alex şi cu încă două fete, la o petrecere în pijamale. Fiecare dintre jucători trebuia să facă pe rând trei afirmaţii: una falsă, două adevărate. Ceilalţi jucători trebuiau să ghicească minciuna. Dacă ghiceau corect, cel care spusese minciuna trebuia să bea. Dacă nu, toţi ceilalţi jucători trebuiau să bea.

— Eu prima! se oferi Madeline, gâfâind când începură să urce o pantă. Prima: Când am fost cu ai mei la Miami anul trecut, am participat la o petrecere la care era şi Jennifer Lopez. A doua: Anul trecut am fost la o consultaţie pentru mărirea sânilor la Spitalul de Chirurgie Pima Plastic. Şi a treia: Cred că ştiu exact de ce a dispărut Thayer. Şi mai ştiu exact şi unde se află, dar nu vă spun.

Cuvintele lui Madeline o făcură pe Emma să îngheţe. Când se întoarse să se uite la ea, nu putu să-şi dea seama dacă zâmbea sau era încruntată.

— Treaba cu mărirea sânilor trebuie că e minciuna, se auzi din întuneric vocea lui Charlotte. Madi are cele mai mişto balcoane dintre noi toate!

— Greşit! o ironiză Madeline. Treaba cu sânii este adevărată - am avut o programare, pentru că mă atrăgea ideea să mi-i fac mai mari. Dar am renunţat când am aflat în ce consta operaţia. Aşa că bea, Char!

— Şi care a fost atunci minciuna? întrebă Gabby, oprin- du-se în faţa şirului. Thayer?

Madeline ridică din umeri.

— Cred că acum n-o să mai afli niciodată.

Emma o fixă pe Madeline cu privirea. Oare ea ar fi putut să ştie unde era Thayer? încerca oare să-l apere de cineva, poate de tatăl lor?

Când Charlotte duse sticla la gură, lichidul produse un sunet uşor.

— Bun! spuse Charlotte. Prima afirmaţie: L-am înşelat pe Garrett. A doua: Cred că tata o înşală pe mama. A treia: L-am sărutat pe Freddy Krueger în casa bântuită.

— Dar maică-ta e prea super să fie înşelată, Char, spuse Madeline nesigură. Nu cred asta.

Emma tăcu mâlc. Îi fulgeră prin minte un gând. În vreme ce o aştepta pe Sutton la Sabino Canyon, văzuse un bărbat pe eare-l recunoscuse de pe pagina de Facebook a Iui Sutton ca fiind tatăl lui Charlotte. Părea tulburat şi, mai târziu, Emma aflase că Charlotte credea că era plecat cu o afacere.

Dar nu îndrăzni să spună nimic, ocolind tăcută două stânci.

— Freddy e minciuna, strigă în cele din urmă Gabby.

— Bea, Gabby! chiţăi Charlotte. Eram în casa bântuită şi am simţit nişte mâini în spatele meu. Cineva m-a întors şi mi-a plantat un sărut drept pe buze. Era chiar Freddy - i-am zărit nările înspăimântătoare. Nu sărută rău deloc, Madi!

Madeline pufni.

— Poţi să-l păstrezi!

Nimeni n-o întrebă pe Charlotte care era minciuna.

După ce Gabby bău drept pedeapsă, Madeline spuse:

— E rândul tău, Sutton!

Emma respiră adânc şi încercă să-şi dea seama ce ar fi putut spune în locul lui Sutton. Dar îi veni o altă idee.

— Bine! Prima: Am lucrat la un bâlci în Las Vegas, vara trecută, începu ea.

— Minciună, spuse automat Charlotte, întrerupând-o. N-ai lucrat niciodată în Las Vegas.

— Vrei doar să te îmbeţi, nu-i aşa, Sutton? spuse Madeline, trecându-i sticla.

Emma zâmbi în sinea ei, dar nu se obosi să le corecteze.

Continuară să urce. În depărtare se auzi urletul unui coiot. Emma se zgârie într-un cactus. Apoi Gabby se roti pe călcâie şi se uită spre ele din capul şirului.

— Eu urmez? Prima: Sora mea şi cu mine am minţit ca să ajungem în Curtea balului. A doua: Kevin şi cu mine ne-am sărutat

în casa bântuită, chiar lângă borcanul plin cu ochi falşi. Şi a treia..., zise ea, făcând o pauză de efect, în care nu se mai auziră decât greierii: am atins o dată un cadavru.

Emma simţi cum îi şuieră vântul în urechi şi inima îi sare din piept.

Eu m-am cutremurat. Să fi fost cadavrul meu? Mai mult ca oricând până atunci, aveam nevoie de Emma - aveam nevoie de ea ca să le prindă pe Gabby şi Lili şi să demaşte omorârea mea. Aveam nevoie ca ele să fie pedepsite pentru ceea ce făcuseră.

Laurel pufni.

— Un cadavru? Vezi să nu!

Emmei îi pulsau urechile. Îşi adună toată puterea pentru a continua să meargă înainte; dacă ar fi încercat să se întoarcă, s-ar fi putut rătăci... sau mai rău.

— Dar dacă asta e minciuna, înseamnă că ai minţit ca să ajungi în Curte? murmură Madeline. N-ai fi putut să faci asta, nu?

— Nu ştiu, aş fi putut? o tachină Gabby.

Se întoarse şi o fixă pe Emma. Emma nu-i putea distinge trăsăturile, dar ar fi jurat că Gabby se strâmba.

— Ce crezi, Sutton, sunt capabilă?

Pe neaşteptate, cărarea se termină şi fetele se opriră brusc, în loc să aibă în faţă izvoarele fierbinţi, se găseau la marginea unei râpe, peste buza căreia se prăvăleau pietricele. În lumina slabă se distingeau contururile crengilor împletite de dedesubt. Era prea întuneric ca să aprecieze cât de adâncă era râpa.

De-a lungul cărării începu să bată un vânt şuierător, făcând frunzele galbene să se rostogolească la picioarele Emmei. Îşi dădu seama cu o strângere de inimă cât de tare se înşelase socotind că o va putea ţine sub control pe Gabby. Se aflau în pustiu, fără lanternă şi fără semnal la telefon. Un pas greşit, o poticneală, şi Emma ar fi devenit titlul pe care şi-l doreau Gabby şi Lili: Adolescentă moartă într-un accident tragic în deşert. Era, într-adevăr, scenariul perfect. Pentru că, dacă Emma murea aici, toată lumea avea să considere că Sutton Mercer îşi găsise sfârşitul în cursul unui joc nefast la care contribuise şi ceva băutură. Aşa, nu mai exista nicio crimă care să trebuiască să fie acoperită, nu mai exista niciun motiv ca altcineva să-i ia locul lui Sutton. Se termina totul.

— Gabby, spuse Madeline târşâindu-şi picioarele, ai greşit drumul?

— Nu, spuse Gabby, clătinând lanterna pe care-o avea în mână şi încercând s-o facă să funcţioneze, dar fără succes. Cărarea continuă pe partea cealaltă a colinei. Trebuie doar o săritură uşoară, jur!

Gabby arătă la câţiva metri mai încolo. Cărarea era întreruptă de o râpă.

— Eu nu sar, spuse Emma, cu o voce tremurătoare.

— Ba o s-o faci, o contrazise Gabby, amuzată. E singura cale să ajungi la izvoare.

De pe creanga de deasupra capului Emmei luciră doi ochi. Fata reuşi să distingă conturul unei bufniţe mari comute. Madeline trecu pe lângă ele.

— Hai s-ajungem odată, bine? M-am săturat de urcuş. Trase de bretelele rucsacului şi făcu o săritură graţioasă,

ca de balerină, peste râpă, trecând-o cu uşurinţă.

— Floare la ureche! strigă ea de pe partea cealaltă. Gabby o lăsă pe Charlotte la rând, apoi pe Laurel. Dar când

Emma încercă şi ea să treacă de ea, întinse braţele şi o opri:

— Nu aşa de repede, zise ea în şoaptă.

Emma simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Asta era! „Fugi, Emma!" am ţipat eu la sora mea. „Pleacă de-acolo!" Pe partea cealaltă a râpei, fetele se mişcau de pe un picior pe altul, aşteptând.

— Hai odată, strigă Madeline. De ce v-aţi oprit?

încet, Gabby întinse mâna şi o prinse de încheietură pe Emma. Emma tresări. Începu să-şi dea seama ce avea să se-ntâmple. Gabby voia s-o zvârle peste buza râpei. Avea s-o omoare repede şi fără nicio piedică, în doar câteva secunde, după care avea să spună tuturor că Sutton se împiedicase sau făcuse o săritură greşită. Îi veni în minte un nou titlu de ziar: O fată scapă nepedepsită pentru crimă - a doua oară!

Deodată, Emma se simţi cuprinsă de o furie cumplită. Nu avea să moară — nu în seara asta!

— Pleacă de lângă mine! strigă, împingând-o pe Gabby înapoi.

De sub picioarele lui Gabby începură să se rostogolească pietre. Gura ei formă un mic O. Se auzi o scrâşnitură şi fata

Îşi agită braţele prin aer ca să-şi recapete echilibrul. Apoi totul păru că se întâmplă cu încetinitorul. Adidaşii lui Gabby alunecară de parcă s-ar fi dat pe gheaţă. Încercă să se prindă de ceva care s-o susţină, dar singurele lucruri din jur erau doar câteva rămurele de copac şi cactuşii ţepoşi. În întuneric se auzi un ţipăt de groază. Apoi

o revărsare asurzitoare de pietre, încă un ţipăt ascuţit şi Gabby se prăvăli în gol.

— Gabby! strigă Madeline, grăbindu-se la marginea râpei.

— O, Doamne! urlă şi Charlotte.

Un singur vaiet străpunse aerul. Apoi o serie de bufnituri, un trup lovindu-se de crăcile copacilor, de pietrele dislocate şi de cactuşii ţepoşi. Şi apoi, după câteva momente teribile, o izbitură, sunetul clar şi distinct al unui obiect greu lovin- du-se în cele din urmă de fundul râpei.

28
PRINSĂ ÎN CAPCANĂ

Emma îşi simţi stomacul în gât. Îi venea să vomite.

— O, Doamne!

Îşi privea mâinile, ca şi cum nu le-ar fi recunoscut. Nu avusese cum s-o împingă pe Gabby. Nu se putea să fi fost ea. Ea era o fată bună, Emma Paxton, incapabilă de violenţă, chiar dacă fusese ameninţată de o fată care voia să-i facă rău.

— Doamne, Sutton! spuse Charlotte, punându-şi mâinile-n cap. Ce-ai făcut?

— Gabby! se auzi vocea lui Laurel rostogolindu-se în râpă. Gabby!

— Nu e moartă, spuse Madeline cu o voce tremurătoare. Nu poate să fie moartă. E teafără, e acolo, jos.

Emma se uită peste marginea râpei. Nu vedea fundul. Îşi privi din nou mâinile, care începură din nou să-i tremure. Dintr-odată, se simţi dezgustată de ea însăşi. În ce se transformase?

— N-am vrut să..., bâigui ea. Nu mă gândeam că...

Pe obraji începură să-i curgă lacrimi mari.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? întrebă Charlotte. Ai împins-o?

— Nu! Ea m-a prins, iar eu..., strigă Emma.

Cuvintele îi ieşeau din gură printre gemete şi suspine.

— Nu credeam că...

Dar nu mai reuşi să adauge nimic. Chiar fusese un accident, sau se lăsase condusă de teamă şi de furie? O împinsese mai mult decât intenţionase? Simţi cum o copleşeşte vinovăţia. Trebuie să fi fost o greşeală. Un vis. Un coşmar. Apoi îşi aminti cum o apucase pe Gabby de umeri şi cum o împinsese înapoi. Izbucni din nou în

lacrimi, înspăimântată.

— N-ai facut-o să sufere destul pe Gabby, Sutton? strigă Charlotte. Dacă a păţit ceva?

— Ţi-am mai spus, n-am vrut! se văicări Emma, simţind cum i se învârte capul.

Scrută întunericul, încercând să vadă până în fundul râpei. Gabby trebuia să fie acolo, teafără, vie. Nu aşa trebuiau să se desfăşoare lucrurile. Nu ea trebuia să fie ticăloasa — Gabby şi Lili jucau rolul ăsta, pentru că o uciseseră pe Sutton! Ea doar se apărase! Dar prietenele lui Sutton n-ar fi crezut aşa ceva. Şi nici poliţiştii — nu fără vreo dovadă a faptei gemenelor.

— Cineva să sune la urgenţe! ţipă Laurel.

Emma se uită neajutorată la telefonul lui Sutton.

— Nu există semnal aici!

— Ce ne facem? se văită Madeline.

Laurel arătă spre o cărare îngustă care cobora muntele, acoperită practic de cactuşi, măceşi şi tufe.

— Trebuie să ajungem la ea. Trebuie să vedem dacă e teafără.

Laurel o luă de-a dreptul prin tufişuri şi începu să coboare poteca, folosindu-şi telefonul pentru a-şi lumina cât de cât calea. Emma sări peste râpă şi le urmă pe fete. Ţepii cactuşilor îi zgâriau braţele, intrându-i în piele, dar părea să nu simtă durerea. A fost un accident, îşi repeta încontinuu, dar o voce mică dinăuntrul ei striga necontenit: Oare chiar aşa a fost?

— Gabby! strigă Laurel.

— Gab! strigă şi Madeline.

Niciun răspuns. Bătea un vânt rece, care-i trecea Emmei prin puloverul subţire.

— Dacă o găsim inconştientă? suspină Laurel. Ştie cineva să facă resuscitare?

Charlotte se prinse de o creangă care, câteva momente mai târziu, pârâi sub greutatea strânsorii.

— Cum o să reuşim să chemăm ambulanţa? Dacă a făcut un atac?

— Doctorul spunea că medicamentele pe care le ia ar preveni lucrul ăsta, nu? spuse Laurel, părând total neconvinsă.

— Dacă azi a uitat să le ia? întrebă Madeline, cu o voce tremurătoare.

Charlotte înainta cu grijă în jos pe cărare, ocolind o piatră care ieşea ca vârful unei suliţe dintr-un morman de mizerie.

Emma încercă din nou să sune de pe telefonul ei. La fel şi celelalte fete, dar niciuna nu avea semnal. Trosc! Emma se opri brusc şi se uită în jur.

— Gabby! strigă ea cu speranţă în glas.

Niciun răspuns.

Fetele continuară să înainteze. După alte zece minute de mers împleticit pe cărarea care cobora, ajunseră în sfârşit pe fundul râpei. Părea o matcă de râu secată, cu malurile abrupte de piatră neagră şi cu albia netedă şi nisipoasă. Aerul era atât de liniştit, de parcă s-ar fi aflat sub o cupolă. Pe cer luceau slab stelele. Lumina tulbure a lunii se strecura prin norii cenuşii. În locul acela erau complet izolate. Puteau să moară şi să nu mai fie găsite niciodată.

Aşa cum se întâmplase cu mine. De altfel, părea un loc perfect unde să-mi fie ascuns cadavrul. Am aşteptat să văd dacă recunosc ceva, un mesaj cosmic că aici ar fi...

— Gab! strigă Madeline. Unde eşti?

— Nu-i aici, fetelor, spuse Charlotte, lăsându-se pe un bolovan de pe cealaltă parte a albiei. Probabil că nu am ajuns unde trebuia.

Emma se strădui să străpungă întunericul albăstrui. Din câte putea să-şi dea seama, nu era nimic pe pământ. În mod sigur, niciun trup. Dintr-odată, avu o senzaţie de rece şi umed în piept şi căzu în genunchi. Simţi că se sufocă.

Madeline se aplecă spre ea.

— Eşti bine?

Emma facu semn că da, apoi clătină puternic din cap.

— Eu...

Dar nu mai reuşi să adauge nimic.

— Poate e în stare de şoc, spuse Laurel.

— Doamne! şopti Charlotte, de parcă asta le-ar mai fi trebuit.

— Trebuie să ne împrăştiem ca s-o căutăm pe Gabby, propuse Laurel, arătând spre dreapta. Eu o s-o iau pe aici.

— Eu la stânga, spuse Charlotte.

— Eu o să mă întorc la maşină, spuse şi Madeline. Sau cât de departe e nevoie ca să pot avea semnal să sun la urgenţe. Sutton, stai pe loc, bine? Stai liniştită. O să ne întoarcem după tine.

O luară fiecare în câte o direcţie. Emma le urmări până când umbrele lor slabe dispărură în depărtare. Aerul se mişca uşor înjurai ei. Pe panta muntelui se rostogoleau pietricele. Treptat, senzaţia de apăsare din piept începu să-i dispară. Respiră adânc şi-

şi frecă mâinile una de alta. Nu putea să stea acolo fără să facă nimic. Trebuia s-o caute pe Gabby.

— Hei! strigă ea.

Ecoul îi răspunse încet.

Deodată, Emma auzi un sunet slab la dreapta ei. Se ridică în picioare, ciulind urechile.

— Gabby!

Auzi o respiraţie gâfâită, urmată de un alt geamăt uşor.

— Gabby!

Îşi simţi tot trapul cuprins de speranţă. Se întoarse, încercând să localizeze direcţia din care venea sunetul.

Alt geamăt. Emma se îndreptă spre un perete de pietre de pe malul albiei.

— Gabby! strigă ea. Tu eşti?

— Ajutor, strigă o voce slabă, hârâită.

Chiar era Gabby! Emma se uită atent în jur, luminând pietrele cu telefonul lui Sutton, până când observă o fantă îngustă, la vreun metru mai sus, pe care ar fi luat-o drept adăpostul unui animal. Se uită înăuntrul găurii negre, pâ- cloase, ascultând cu toată atenţia. Auzi un alt strigăt slab, disperat, dinăuntru, care-o făcu să-i sară inima din piept:

— Ajutor!

Emma chiar o găsise pe Gabby. Era prinsă într-o capcană.

29
CEL MAI ÎNTUNECAT LOC DIN LUME

Emma se uită prin mica deschizătură.

— Gabby!

Probabil că pietrele se deplasaseră atunci când fata se prăbuşise, acoperind intrarea. Făcu un pas înapoi, scrutând întunericul.

— Laurel! Charlotte!

Niciun răspuns.

Dinăuntrul micii grote răzbi o altă tuse slabă. Emma formă din nou numărul de la urgenţe, dar telefonul nu funcţiona.

Temperatura scăzuse cu cel puţin zece grade de când coborâse pe fundul râpei, dar faţa şi spatele îi erau lac de transpiraţie. Privi din nou spre deschizătură. Intre pietre exista un spaţiu îndeajuns de

larg ca să se strecoare cineva pe-acolo. Putea s-o facă. Trebuia s-o facă. Ea fusese cea care-o împinsese pe Gabby de pe colină. Chiar dacă Gabby o ucisese pe Sutton, Emma nu era o criminală. Trebuia să facă tot ce putea.

— Vin, Gabby, strigă ea.

îşi aruncă rucsacul pe pământ şi-şi suflecă mânecile. Respirând adânc, se ridică spre mica deschizătură şi se strecură prin ea. I se păru că înăuntrul grotei mirosea a animal. Simţea pe piele pietrele alunecoase şi reci. Îşi încovoiase umerii şi-şi întinsese mâinile înainte, pipăindu-şi drumul. Mai înaintă câţiva metri, lovindu-se cu şoldurile de pereţii micului tunel.

— Gabby! strigă ea, iar vocea răsună cu putere în grotă. Gabby! încercă din nou.

Dar Gabby nu răspunse. Să fi leşinat? Să fi avut un alt atac? Să fi murit?

Îi căzeau o mulţime de pietricele în cap, fară să le fi mişcat în înaintarea ei. Îşi simţea plămânii plini de praf. La un moment dat, se uită peste umăr şi abia distinse mica deschizătură prin care se strecurase.

Mă târâm odată cu ea, gândindu-mă că spaţiul acela mic şi strâmt semăna cu un sicriu cu capacul închis.

— Gabby! strigă din nou Emma.

Se lovi cu genunchii de o piatră. Umerii i se frecară de doi bolovani foarte apropiaţi şi dintr-odată pătrunse într-un spaţiu mai mare din grotă, unde aproape că putea să stea dreaptă.

— Gab!

Niciun răspuns. Unde să fi plecat? Oare o înşelaseră urechile?

Deodată, aerul se umplu de un bum răsunător. Praful îi acoperi faţa şi îi intră în nări. În urechi îi vibră un huruit puternic. Din tavan căzură alte pietricele, care-o loviră în cap şi-i intrară pe sub cămaşă. E o avalanşă, se gândi ea, acope- rindu-şi capul şi întinzându-se pe podeaua grotei.

Zgomotele mai continuară câteva clipe. Când se stinseră, Emma îşi ridică precaută capul şi se uită în jur. Peste tot erau vârtejuri de praf. Se uită în direcţia din care venise. Gaura prin care intrase dispăruse. Era închisă în peşteră!

„O, Doamne!” am şoptit eu.

Emma simţi cum o cuprinde panica.

— Ajutor! strigă, dar vocea păru să ricoşeze de pereţii groşi şi

apropiaţi. Ajutor! strigă ea din nou, în zadar.

Din partea cealaltă nu-i răspunse nimeni. De ce nu se întorseseră până acum prietenele lui Sutton? De ce n-o auzeau?

Se uită din nou prin spaţiul ceva mai mare în care se afla, cu urechile ciulite după vreun alt geamăt care să vină dinspre Gabby.

— Gabby! şopti ea, privind în dreapta şi-n stânga.

Inima îi bătea aşa de tare, încât se temea că o să stârnească o altă cădere de pietre. Ochii începură să-i joace feste, desluşind contururi despre care ştia că nu sunt acolo. Un scaun. O siluetă aşezată. O rachetă de tenis sprijinită de pietre. Capul i se învârtea. Simţea că are tot mai puţin oxigen în spaţiul acela închis.

Apoi, o mână rece, puternică o înşfăcă de talie.

Emma urlă. Încercă să se elibereze, dar mâna o ţinea bine. Pâlpâirea unei lanterne dezvălui partea de jos a feţei unei fete.

— G... Gabby? spuse Emma uluită.

Figura din faţa ei zâmbi. Dar nu erau buzele lui Gabby. Emmei i se tăie răsuflarea. Să fie...?

— Bună, Sutton, spuse fata, scoţând un chicot maniacal. Mă bucur că ai picat pe-aici!

Aerul jilav îi îngheţă Emmei ceafa. Căută cu mâna liberă prin amestecul de mizerie şi pietre ceva de care să se sprijine.

— Lili! spuse ea cu o voce şovăielnică. Ce... ce cauţi tu aici?

Parcă o lăsaseră la benzinăria Super Stop! Nu refuzase ea să vină în excursie?

— Haide, Sutton, cotcodăci Lili. Doar ştii răspunsul, nu?

Cuvintele ei i se înfipseră Emmei în piept. Deodată, înţelese ce se întâmpla: cearta dintre Gabby şi Lili, căderea lui Gabby, gemetele lui Lili dinăuntrul grotei, chiar şi pereţii pră- buşindu-se în jurul ei — toate acestea fuseseră orchestrate de Gabby şi Lili pentru a o atrage singură aici. Nu erau supărate una pe cealaltă. Gabby nu era rănită. Gemenele Twitter ştiu- seră că Emma se va strecura în grota aia ca s-o salveze pe fata pe care credea c-o împinsese — pentru că ea nu era Sutton şi se simţea vinovată pentru ceea ce făcuse. Şi acum ajunsese exact unde voiau ele să ajungă. Doar o avertizaseră, nu? De nenumărate ori, în nenumărate feluri. Prefă-te în continuare că eşti Sutton. Nu spune nimic. Opreşte căutările. Vorbesc serios. Sau altfel tu urmezi.

Căzuse exact în capcana lor.

— Te rog! spuse Emma fără vlagă.

Trupul îi zvâcnea, capul i se învârtea şi simţea că-i vine să vomite.

— Nu vrei să vorbim puţin?

— Ce e de vorbit? întrebă Lili cu voce joasă.

— Lasă-mă, te rog, să plec, o imploră Emma, încercând să se depărteze.

Dar Lili o înhăţă şi mai bine.

— Am dat-o-n bară, Lili, continuă Emma. Îmi pare rău. Dar nu mai fac. Promit.

Lili ţâţâi.

— Te-am avertizat, Suttonl Dar n-ai ascultat.

Se strecură printre pietre, venind mai aproape de Emma. Cu un gest iute, violent, o prinse de medalionul lui Sutton, aşa cum făcuse în noaptea aceea în bucătăria lui Charlotte. Emma dădu cu toată puterea din picioare, lovindu-se la genunchi de pietre şi simţind cum i se prelinge sângele în jos pe piele. Încercă să ţipe, dar Lili îi acoperise gura cu o mână şi nu reuşi să scoată decât un geamăt înăbuşit. Lili trăgea de lanţul medalionului, strângându-i-l în jurul gâtului. Emma începu să tuşească, dând din mâini şi din picioare, zbătân- du-se cu toată forţa. Lili trase şi mai tare, făcând lanţul să-i intre în piele.

— Te rog! hârâi Emma, abia mai având aer să strige.

încerca disperată să respire, cu plămânii aproape explo dându-i. Lili chicoti.

Deodată, Emma simţi pe gât o pişcătură dureroasă şi lanţul se rupse brusc. Pandantivul greu ieşi de pe lanţ şi se rostogoli peste cămaşa Emmei, strecurându-i-se pe după cureaua de la jeanşi. Ochii lui Lili fulgerară. Îşi dezveli dinţii într-un rânjet de crocodil. Pe frunte îi pulsa o venă în relief. O privea pe Emma cu ură şi dorinţă de răzbunare. Era chipul unui ucigaş. Ucigaşul lui Sutton... şi al ei!

Voiam ca Emma să fugă. Voiam să se lupte. Dar, în schimb, m-am pregătit pentru ce era mai rău. Deodată, senzaţia de fulgerare pe care o aveam ori de câte ori urma să-mi apară o amintire mă străbătu ca un tren marfar. Vedeam lumini strălucitoare care se roteau. Ochi larg deschişi. O fată pe o targă. Cuvântul urgenţe lucind roşu deasupra unei arcade. În nas simţeam miros de antiseptic şi boală. În urechi, gemete - poate chiar ale mele.

Şi, dintr-odată, am pătruns într-o altă amintire...

30
CONSECINŢELE

Sala de aşteptare de la urgenţe e plină de oameni: copii bolnavi care ţipă, un tip unsuros cu o cască de protecţie şi cu o ditamai spintecătura în degetul mare, cărnos şi murdar, şi câţiva bătrâni care par deja cu un picior în groapă. Noi cinci stăm drepte pe scaune, fără să răsfoim revistele vechi, fără să urmărim la TV ştirile locale prăfuite, cu ochii aţintiţi pe uşile duble care ne separă de camera de gardă şi de Gabby.

Când am ajuns noi la spital, Gabby fusese deja dusă în sala de tratament. Singurul lucru pe care nî-l spuseseră asistentele, când dăduserăm buzna pe uşă, fusese că trebuia să aşteptăm şi ne arătaseră sala de aşteptare, unde Lili se plimba deja nervoasă.

Sosesc domnul şi doamna Fiorello, iar eu mă îngrozesc că Lili o să le spună ce s-a întâmplat cu adevărat. N-o face. În schimb, se ghemuieşte la pieptul lor, suspinând. Se aşază la câteva scaune distanţă de noi, foindu-se şi uitându-se la broşurile înşirate, fără să le deschidă. Doamna Fiorello are bigu- diuri în păr, iar domnul Fiorello are în picioare nişte încălţări care seamănă foarte bine cu nişte papuci de casă. Dar e aproape unu noaptea.

După o jumătate de oră de aşteptare, Lili sare de pe scaun şi se apropie de una dintre femeile de la recepţie, aflate în spatele unui geam gros. Doamna Fiorello o urmează. Domnul Fiorello îşi lasă capul pe speteaza scaunului şi închide ochii. Când femeia îi spune pentru a cincea oară că nu-şi poate vedea sora, Lili ţipă:

— Şi dacă Gabby a murit? Dacă are nevoie de sânge de la mine?

Laurel izbucneşte în lacrimi. Madeline îşi roade unghiile până la ultima. Charlotte continuă să ofteze şi să-şi umfle obrajii ca şi cum i-ar veni să vomite.

— Îmi pare rău, le spun eu încet, ştiind că în sinea lor îşi spuneau că sunt o mare ticăloasă. N-am crezut că...

— Mai taci, bine? şuieră Charlotte, înfigându-şi unghiile în coapse. Nu mă face să regret că nu le-am spus nimic poliţailor.

Pe uşile duble intră un doctor chel, de vârstă mijlocie, în halat albastru şi cu o bonetă de chirurg, le vede pe Lili şi pe mama ei şi se apropie de ele. Domnul Fiorello şi noi patru sărim de pe scaune şi alergăm spre el. Îmi simt stomacul n gât. Doctorul are o faţă lungă, ca şi cum ar fi pe cale să transmită nişte veşti proaste. Deschide şi

închide un pix şi se strâmbă.

— Sunteţi familia Gabriellei Fiorello? întreabă el.

Părinţii lui Lili dau din cap. Domnul Fiorello le cuprinde pe după umeri pe doamna Fiorello şi pe Lili, strângându-le aproape de el.

— Gabriella a suferit ceea ce se numeşte un atac convulsiv, spune doctorul. Se produce atunci când se modifică activitatea electrică la suprafaţa creierului. E puţin zdruncinată, dar acum se odihneşte şi o să se facă bine.

Lili face ochii mari.

— E bine? Dar de ce a avut atacul?

Pixul se deschide şi se închide necontenit.

— Un atac poate fi cauzat de o infecţie, dar i-am făcut analizele de sânge şi n-am găsit niciun semn de infecţie. Mai poate fi cauzat de o tumoare pe creier, dar i-am făcut RMN-ul, ca să excludem şi această posibilitate. Se pare că...

— Dar frica? îl întrerupe Lili.

Doctorul ridică din sprâncene întrebător.

— Atacul poate fi cauzat de frică? întreabă Lili. Dacă cineva i-ar fi băgat groaza în oase?

Se întoarce şi mă priveşte în ochi. Mă fac mică de tot.

— Nu prea e posibil, spune doctorul. Credem că Gabriella are epilepsie. Probabil că o are din naştere, dar boala poate fi latentă timp de mulţi ani înainte de a se manifesta. De ce şi-a scos capul ei urât tocmai în seara asta, nu vom şti niciodată.

— Epilepsie? repetă Lili, ca şi cum nu l-ar crede. Dar... pare o boală gravă! Doar ciudaţii au epilepsie!

— Lilianna! spune doamna Fiorello, aruncându-i lui Lili o privire urâtă.

— Nu e adevărat, spune doctorul cu blândeţe. Epilepsia este foarte controlabilă. Mulţi dintre pacienţii care suferă de această boală nu au avut niciodată un atac convulsiv. Dar, ca să fim siguri, Gabriella va trebui să ţină un tratament pentru tot restul vieţii. Noroc că nu a avut atacul când conducea maşina sau într-un loc în care să fi fost singură. Bine că eraţi şi voi cinci cu ea şi că aţi sunat la urgenţe.

Strecor o privire spre celelalte fete, întrebându-mă dacă vor vorbi. La urma urmei, nu sunaseră la urgenţe pentru Gabby, ci pentru că blocasem maşina pe calea ferată. Dar niciuna din ele nu scoate un cuvânt.

Părinţii lui Lili dau din cap, acceptând realitatea, şi-i mulţumesc

doctorului. Acesta arată spre uşile duble, albe.

— Dacă vreţi, puteţi merge s-o vedeţi. E cam adormită, dar a întrebat de voi.

Trecem de uşă, trecem de cabinetul unor asistente şi pe lângă câteva paturi goale şi o găsim pe Gabby pe un pat mic de spital, într-un spaţiu delimitat de draperii de plastic. E îmbrăcată într-o pijama uzată, cu buline, de spital, şi e palidă şi trasă la faţă.

Lili aleargă spre Gabby şi o ia în braţe, făcând patul de metal să scârţâie.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti bine! şopteşte ea, cu glasul înecat de lacrimi.

— Sunt foarte bine, spune Gabby, arătând istovită, dar în regulă. După ce-şi îmbrăţişează părinţii, ne zâmbeşte uşor: Bună, fetelor!

O îmbrăţişăm şi noi pe rând. Sub pijamaua subţire de spital, trupul ei pare foarte firav. Apoi ne îmbrăţişăm toate, uşurate şi pline de recunoştinţă. Mă îmbrăţişează şi Lili, strângându-mă cu putere.

— Ţine minte ce-ţi spun, îmi şopteşte ea la ureche. Poate că ai reuşit tu să-ţi duci farsa la bun sfârşit, dar Gabby şi cu mine o să ţi-o facem. Nici n-o să ştii când, sau unde, dar o să ţi-o facem într-un fel sau altul!

Fac un semn indiferent din mână. Gemenele Twitter să-mi facă o farsă mie? Vezi să nu! Nu mai sunt fetiţa speriată şi smerită din sala de aşteptare. Sunt iarăşi Sutton Mercer, fata pe care toată lumea o tratează cu respect. Fata de care toată lumea se teme. Fata care scapă întotdeauna nepedepsită.

— Mi-ar plăcea să vă văd ce faceţi, o provoc eu.

Lili nici măcar nu clipeşte.

— Să-nceapă jocul, Sutton!

— Să-nceapă jocul, îi răspund eu.

31
MICILE AFURISITE ISTEŢE

— Te rog! şopti Emma când Lili se apropie şi mai mult de ea, simţindu-şi trupul slăbit de strânsoarea puternică a fetei şi de lipsa de oxigen. Te rog, nu-mi face rău!

— Spune adio! mârâi Lili.

Emma închise ochii şi se gândi la toţi cei de la care şi-ar lua la revedere. Ethan - nici măcar nu ajunsese să-l sărute. Nu realizase până acum cât de mult îşi dorea să-l sărute. Madeline, Laurel şi Charlotte — n-avea să mai râdă cu ele, să mai bârfească împreună cu ele. Deodată, îşi dădu seama că era vorba de persoane din viaţa lui Sutton, nu dintr-a ei! Oare Emmei avea să-i simtă cineva lipsa? Cine ar plânge după ea? Nici măcar Ethan nu putea s-o plângă în public. Trebuia să rămână doar un cunoscut al lui Sutton Mercer, nu al surorii secrete a lui Sutton. Iar Alex nu ştia că ea se dăduse drept Sutton, aşa că nu putea să-şi dea seama că murise chiar prietena ei.

În minte îi apăru chipul lui Sutton, un chip atât de asemănător cu al ei. Ar fi vrut mai mult ca orice pe lume s-o cunoască pe Sutton. Şi ar mai fi vrut să rezolve cazul surorii ei, s-o lase să se odihnească în pace. Cine ştie ce avea să se întâmple acum? îmi pare rău, Sutton, gândi ea, am făcut tot ce-am putut.

Ştiu, Emma! Am încercat s-o ating ca s-o liniştesc şi să ştie că sunt lângă ea.

În grotă se lăsase o tăcere de mormânt. Lili se aplecă, aproape lipindu-şi buzele de urechea Emmei. Apoi, încet, fericită, şopti:

— Ţi-am făcut-o!

Îşi luă mâinile de pe gâtul ei. Când Emma deschise ochii, Lili chicotea isteric.

— Ţi-am facut-o! strigă ea din nou, mai tare de data asta, ca şi cum s-ar fi adresat altcuiva.

Pietrele începură să se mişte şi, dintr-odată, bolovanul care acoperise intrarea dispăru. Emma primi în faţă o lumină strălucitoare.

— Ţi-am făcut-o! urlă o altă voce din afara grotei.

Emma ridică fruntea şi se holbă la silueta slabă şi blondă.

Era... Gabby?

Se târî afară din grotă. Imediat ce păşi pe pământul tare, Gabby o prinse jucăuşă de umeri.

— Erai aşa de îngrozită! Ţi-am făcut-o ca lumea!

Madeline, Charlotte şi Laurel apărură în spatele lui Gabby, cu expresii spăsite pe feţe.

Emma respira repede, simţindu-şi inima mai-mai să-i iasă din piept.

— Voi, fetelor, ştiaţi de farsa asta?

Laurel zâmbi jenată.

— Am aflat de ea la bal.

Emma gemu. Se întoarse spre Lili, care ieşi ultima din grotă, apoi din nou spre Gabby. Încercă să-şi stăpânească emoţia, trăgând adânc aer în piept, dar simţi un nod în gât.

— De când plănuiţi asta? bâigui ea.

Gemenele Twitter schimbară o privire.

— Lili şi cu mine am pus ochii pe locul ăsta acum câteva săptămâni, când am fost în excursie cu tata, recunoscu Gabby. Iar când ne-aţi invitat să venim cu voi, am hotărât să-ţi facem farsa.

Lili luă lanterna de la Gabby şi lumină creasta.

— Chiar sub locul unde a căzut Gabby e o bordură. Când ai împins-o, a sărit acolo, zise ea, punând cuvântul „ai împins-o” în ghilimele agăţate în aer. Am făcut o mulţime de zgomote aici, jos, ca să pară că a căzut rău de tot.

— Deci ai fost aici tot timpul? întrebă Emma.

— Da! Doar m-am făcut că sun la taxi, spuse Lili. Puţin mai înainte, îmi ascunsesem maşina în spatele staţiei de benzină.

— A, şi, apropo, de fapt nu ne certam pentru Kevin, spuse Gabby râânjind. Lili n-are nicio treabă cu el.

Lili se strâmbă:

— Miroase a somon afumat.

— Ba nu! spuse Gabby, ţuguindu-şi buzele pline.

Lili ridică din umeri şi se întoarse spre Emma şi spre celelalte fete.

— După ce-aţi plecat voi, am venit aici şi m-am ascuns pe fundul râpei — mai e un loc de parcare în apropiere şi aşa am ajuns mai repede. Când am auzit-o pe Gabby că se preface că a căzut, am urcat în grotă, spuse Lili arătând spre bolovan, pe care am aranjat-o noi. Staţi s-o vedeţi la lumina zilei. E atât de urâtă şi se vede clar că e o făcătură.

— Lili v-a aşteptat pe voi, fetelor, continuă Gabby, ridi- cându-se mândră pe tocuri şi-apoi lăsându-se din nou în jos. Şi apoi, după ce Sutton a intrat în grotă, am ieşit din ascunziş şi am blocat intrarea.

Îşi flutură mâinile în dreptul feţei, ca şi cum ar fi vrut să spună: Groaznic!

— Ar fi trebuit s-o auziţi pe Sutton! spuse Lili, cu ochii

strălucindu-i. Cum mă mai implora s-o las în viaţă! Ceva nemaipomenit! îşi lumină iPhone-ul. Am făcut şi o înregistrare. Puteţi s-o auziţi toate pe Sutton. „Te rog! Nu-mi face rău, te rog! Nu vrei să vorbim puţin despre asta?”

Gabby râânji la Emma.

— Erai cu frica-n sân de săptămâni întregi, aşteptând să-ţi facem o farsă. Jur că aproape ai făcut pe tine când te-am dus să-ţi iei maşina.

Lili agită un deget spre Emma.

— Ţi-am spus că o să ţi-o facem pentru farsa cu maşina blocată pe şine.

— Apropo, ţi-a plăcut amuleta noastră cu locomotiva? spuse Gabby, dând un bobâmac brăţării cu amulete a lui Lili, care zomăi. Se întoarse spre celelalte: Acum câteva săptămâni, i-am trimis lui Sutton un mic cadou la club. Un mic suvenir care să-i aducă aminte că n-am uitat.

— Aşadar, voi aţi fost, spuse Emma, mai mult ca o constatare decât ca o întrebare.

— Sigur că noi, zâmbi Lili. Cine altcineva?

Gabby chicoti.

— Cine-ar fi crezut că imperturbabila Sutton Mercer o să se sperie în halul ăsta?

Se întoarseră toate şi o priviră pe Emma, aşteptând reacţia ei. Inima încă îi bătea cu putere. Adrenalina i se răspândise în tot corpul. Cu câteva minute în urmă, crezuse că i-a sunat ceasul. Ar fi putut să jure că Gabby şi Lili erau ucigaşele lui Sutton şi că rezolvase cazul. Dar acum, totul se răsucise cu susu-n jos! Să fie doar o farsă? Nicio ranchiună, nicio răzbunare sângeroasă? Uşurarea ei se amesteca totuşi cu certitudinea tulburătoare că, încă o dată, habar n-avea cine o ucisese pe Sutton.

Dar pentru prima oară, după săptămâni întregi, m-am liniştit şi eu. Emma era în siguranţă acum. Gabby şi Lili voiau doar să intre în gaşca noastră. Ucigaşul meu era în continuare în libertate, dar cele cinci fete care o înconjurau pe Emma — luând-o drept mine — nu erau ucigaşe. Erau prietenele mele.

În cele din urmă, Emma se îndreptă de spate şi trase adânc aer în piept.

— Mi-aţi făcut-o pe bune, recunoscu ea. A fost o farsă straşnică.

— A fost o farsă uluitoarei o aprobă Charlotte. Cum v-a venit

ideea? Aţi avut ajutor?

— Credeţi sau nu, ideea a ieşit din creierele noastre mici, arătă Lili chiar deasupra urechii ei. V-am mai spus de milioane de ori, avem tone de idei pentru farse. Dar voi, tipelor, n-aţi vrut să plecaţi urechea, aşa că ne-am gândit să luăm lucrurile în propriile noastre mâini.

Charlotte îşi încrucişă braţele la piept. Se uită la Emma:

— Cred c-a fost cea mai bună farsă care s-a făcut vreo- dată

— Mult mai bună decât farsa cu trenul, adăugă Madeline.

— Şi mai bună decât filmuleţul cu strangularea, adăugă Laurel. Şi chiar mai bună decât cea pe care i-a făcut-o Sutton lui...

Se uită la Madeline şi-şi ţinu gura.

Gabby şi Lili se întoarseră spre Emma. Arătau pline de speranţă şi nerăbdătoare, doi căţeluşi disperaţi să impresioneze masculul alfa. Dintr-odată, Gabby îi deveni dragă Emmei, în ciuda tuturor momentelor prin care trecuse.

Şi mie îmi părea rău pentru Gabby. Dar mai mult decât atât, mă simţeam stânjenită. Tratasem cu indiferenţă atacul ei de epilepsie. Insistasem peste măsură ca nimeni să nu spună că eu eram de vină, ca şi cum eu aş fi fost cea mai importantă persoană dintre toate. Poate că la fel de crud mă purtasem şi cu ucigaşul meu? Mă pusesem cu cine nu trebuia, cu cineva care se gândise să se răzbune printr-o metodă mai gravă decât o farsă? Cineva care mi-o plătise luându-mi viaţa?

Emma îşi drese glasul:

— Ştiu că am spus că în Jocul Minciunii nu e loc decât pentru noi patru, dar cred că putem să facem o excepţie.

— Poate chiar două excepţii, adăugă Charlotte.

Laurel încuviinţă din cap.

Gemenele Twitter bătură din palme şi începură să sară de colo-colo de parcă ar fi câştigat la American Idoli

— Ştiam noi! Ştiam că o să ne acceptaţi!

— Cred că trebuie să organizăm o ceremonie de iniţiere, anunţă Charlotte. Intrarea voastră oficială în Jocul Minciunii!

— Va trebui să primiţi titluri executive, spuse Madeline. Eu sunt împărăteasa Stilului. Sutton este Preşedinte Executiv şi Divă.

— Eu vreau să fiu Doamna Extraordinarului, ciripi imediat Gabby, ca şi cum s-ar fi gândit la asta de mult timp.

— Iar eu Alteţa Princiară, interveni şi Lili.

— Mai există şi o serie de reguli, spuse Charlotte. De exemplu, faptul că e interzis să minţi la jocurile de felul Adevăr sau provocare şi Două adevăruri şi-o minciună.

Şi mimă o tuse în palmă, rostind numele lui Gabby.

— Eu n-am minţit! protestă Gabby. Am spus două adevăruri. Minciuna era chestia cu cadavrul. N-aş atinge niciodată un corp mort, spuse ea, cutremurându-se.

Madeline spuse repede:

— Dar aţi minţit ca să ajungeţi în Curte?

Lili scoase un mic şi stingher „mda", dar Gabby ridică din umeri.

— Am comis-o! Am spart site-ul şi am votat pentru noi de sute de ori. V-am spus, fetelor, că suntem mai isteţe decât ne credeţi.

— Da, cred că sunteţi, spuse Emma, săltându-şi rucsacul mai sus pe umăr. Nu ştiu ce ziceţi voi, dar eu, una, m-am săturat de camping în seara asta. Cred că izvoarele fierbinţi pot să mai aştepte pentru altă dată.

— Hai să plecăm din munţii ăştia înspăimântători, spuse Madeline, luându-i lui Gabby lanterna şi luminând cărarea. Ştiţi pe unde să ne întoarcem, da?

— Sigur că da! ciripi Gabby.

Urcând colina, Emmei îi veni în minte o altă idee. O trase pe Gabby deoparte.

— Chiar a fost o farsă nemaipomenită. Dar... ăăă... data viitoare poate n-o să-mi mai arunci un reflector drept în cap.

Gabby se opri. Cu tot întunericul negru-albăstrui, Emma văzu consternarea de pe faţa ei.

— Vorbeşti despre reflectorul din sala de spectacole? Nu noi am făcut asta! Doamne, Sutton! Nu suntem nebune!

Apoi se îndepărtă de Emma, legănându-şi coada de cal dintr-o parte într-alta. Emma rămase un moment locului, simţind un fior rece coborându-i spre vârful degetelor. Sigur că nu Lili şi Gabby tăiaseră legăturile reflectorului. Altcineva o făcuse.

Ucigaşul meu.

32
MOMENTUL MULT AŞTEPTAT

Ţârrr! Ţârrr!

Emma deschise ochii şi se uită în jur. Era întinsă într-un sac de dormit pe podeaua din salonul casei Mercer. Lumina albastră de la plasma lăsată pe mute lucea prin încăpere, pe măsuţa de cafea zăceau abandonate cutii şi sacoşe de mâncare thailandeză, iar pe covor erau împrăştiate cu faţa în jos mai multe reviste US Weekly şi Life & Style, cu pagini îndoite drept semn. Ceasul decodorului arăta 2.46 a.m. Charlotte, Madeline şi Laurel dormeau lângă ea, iar Gabby şi Lili se ghemuiseră lângă şemineu, ţinând încă în mână noile lor cârduri de membre ale Jocului Minciunii.

Ţârrr! Telefonul lui Sutton clipea lângă perna Emmei. Pe ecran scria ethan landry. Emma se trezi imediat.

Ieşi din sacul de dormit şi merse pe hol. Casa era straniu de pustie şi întunecată, singurul zgomot care se auzea fiind tic-tac-ul ritmic al pendulei.

— Alo! şopti ea în telefon.

— În sfârşit! strigă Ethan de la celălalt capăt. Te-am sunat toată seara!

— Cum?

— N-ai primit mesajele de la mine? spuse Ethan gâfâind, ca şi cum ar fi alergat. Trebuie să-ţi vorbesc.

A, acum vrei să vorbeşti cu mine, gândi Emma, uitân- du-se pe fereastră. Lângă trotuar era parcată o maşină roşie cunoscută. Trase draperia şi-şi aranjă tricoul.

— E... eşti în faţa casei lui Sutton?

După o pauză, Ethan oftă:

— Da, am trecut prin preajmă şi am văzut maşina lui Madeline trasă pe alee. Poţi să ieşi?

Emma nu ştia ce să creadă despre faptul că Ethan stătea în faţa casei Mercer în toiul nopţii. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi crezut că e pândită. Măcar de data asta folosise telefonul, şi nu aruncase cu pietricele.

— E trei dimineaţa! spuse ea pe un ton glacial.

— Te rog!

Emma îşi plimbă degetele pe buza unui castron aflat pe măsuţa din hol.

— Nu ştiu...

— Te rog, Emma!

Simţi o durere în jurul tâmplelor. Muşchii îi erau încă încordaţi după episodul din grotă. Nu mai avea putere să joace dur.

— Bine.

În timp ce Emma străbătea curtea, luminile maşinii lui Ethan se stinseră.

— De ce nu mi-ai răspuns la apeluri? o întrebă el când se opri în dreptul trotuarului.

Emma verifică telefonul lui Sutton. Şase mesaje şi apeluri pierdute de la Ethan. Nu le observase până atunci - se distrase prea grozav cu prietenele lui Sutton, oferindu-le lui Gabby şi Lili un tratament de înfrumuseţare, bând lichior mexican cu gust de ciocolată, jucând Dance Dance Revolution şi, desigur, iniţiindu-le pe Gabby şi pe Lili în Jocul Minciunii.

— Am fost ocupată, răspunse ea pe un ton aspru. Mi-am închipuit că şi tu eşti ocupat.

Ethan îşi îndreptă umerii şi deschise gura, dar Emma ridică o mână, oprindu-l.

— Înainte să spui ceva, nu sunt Gabby şi Lili. Nu sunt cele care am crezut eu că sunt.

Folosi cu atenţie eu, şi nu noi, ca şi cum era vorba de o investigaţie a ei, nu a amândurora.

Ethan se încruntă:

— Ce s-a-ntâmplat?

Emma respiră adânc şi-i spuse ce se petrecuse cu o seară în urmă.

— A fost doar o farsă, încheie ea. Adică Gabby şi Lili erau pur şi simplu înnebunite din cauza crizei lui Gabby, dar nu sunt ucigaşele lui Sutton. Nu urmăreau decât să facă parte din Jocul Minciunii.

Ethan se sprijini de portiera maşinii. La câteva case mai jos, un câine scoase o lătrătură.

— Şi nici nu mi-au aruncat ele reflectorul în cap, continuă Emma, simţind un fior pe şira spinării. Cred că ucigaşul lui Sutton a făcut-o.

— Dar totul în legătură cu Gabby şi Lili se lega! Chiar tu ai spus că Lili s-a întors sus să-şi ia telefonul, cu puţin timp înainte de căderea reflectorului!

Emma ridică din umeri:

— Poate că şi ucigaşul a văzut asta, sperând să le suspectez pe Gabby şi pe Lili, din cauza a ceea ce le făcuse Sutton.

Se crispă, gândindu-se cum muşcase din momeală. Deşi căderea lui Gabby fusese o farsă, o şmecherie, Emma se lăsase copleşită de furie. Şi dacă lucrurile ar fi mers prost şi ar fi împins-o atât de puternic, încât ar fi omorât-o? Nu mai simţise niciodată cum îşi pierde atât de mult controlul.

Îşi schimbă poziţia şi tuşi.

— Motivul pentru care am încercat să dau de tine e că Sam mi-a spus ceva într-adevăr... ciudat. La sfârşitul serii a avut o izbucnire şi m-a întrebat cum de pot să ies cu una ca Sutton. A spus ceva de genul: „Am auzit că Sutton Mercer a lovit un om cu maşina şi aproape că l-a ucis."

— Cum? făcu Emma. Pe cine?

— Nu ştiu. N-a spus. Sau poate nici nu ştie.

Emma îl privi pieziş:

— Ai mai auzit chestia asta până acum?

Ethan ridică din umeri:

— Poate că nici nu-i adevărat.

Emmei îi bătea inima cu putere. Pe cine să fi lovit aşa rău Sutton cu maşina - şi când? Cum de nu aflase ceva atât de important?

— Dar poate că este adevărat, spuse ea şovăind. La începutul săptămânii ăsteia am fost să recuperez maşina lui Sutton..., dar nu mai era acolo. Sutton semnase pentru ea... pe treizeci şi unul

— În noaptea în care-a murit? spuse Ethan agitat.

— Da. Niciuna dintre prietenele lui Sutton nu ştia că-şi luase înapoi maşina. Emma îşi strânse părul şi continuă. Dacă avea un motiv să nu spună nimănui că o recuperase? Poate că zvonul ăsta cum că ar fi lovit pe cineva cu maşina e adevărat. Poate că a încercat să calce pe cineva, pe treizeci şi unu.

— Stai, stai, stai! spuse Ethan, fluturându-şi mâinile. Sari prea repede la concluzie. Sutton nu era întotdeauna cumsecade, dar nu era o ucigaşă.

„Da", am vrut eu să adaug. Acum Emma credea că aş fi genul de fată care loveşte un om cu maşina şi fuge?

Emma trase adânc aer în piept. Poate că-şi lăsase imaginaţia să meargă prea departe.

— Totuşi, spuse ea, trebuie să găsim maşina lui Sutton. Trebuie să înţelegem ce s-a-ntâmplat.

— Aha, acum îl foloseşti iar pe noi? întrebă Ethan, zâmbind. Îmi permiţi şi mie să fac parte din investigaţie?

Emma privi peste umărul lui, în depărtare.

— Aşa cred.

Dar în sinea ei simţea în continuare jenă şi respingere. Asta o şi speria atunci când se apropia de cineva: semnalele amestecate, gesturile greşit interpretate, toate emoţiile care deveneau exacerbate pentru că ceva important era pe cale să se petreacă. Era mult mai uşor să stea departe de toate astea. O ferea de multă durere.

— Îmi pare rău de chestia cu Sam, spuse Ethan, citindu-i gândurile. Dar, pe bune, e doar o prietenă.

— Nu-mi pasă, spuse repede Emma, încercând să pară indiferentă.

— Eu vreau să-ţi pese! răsună vocea lui Ethan. Adică, vreau să-ţi pese că nu suntem împreună.

— Poţi să ieşi cu ea, dacă vrei. E clar că te place.

Ethan scoase un râs amuzat.

— Mă cam îndoiesc că mă mai place după seara trecută. Tot timpul i-am pus întrebări despre tine, evitându-te, venind după tine în parcare ca să-ţi vorbesc sau întrebân- du-mă obsesiv dacă eşti bine sau nu.

Emma tresări:

— Da, dar când a venit să te caute, ai sărit de un metru în sus. Şi m-ai lăsat baltă.

— Era partenera mea! spuse Ethan, ridicându-şi mâinile în aer. Trebuia să mă port politicos! Şi-apoi, după ce m-am întors la ea, n-am făcut decât să-i pun alte întrebări. La sfârşitul balului a lăsat să se înţeleagă că ştie că nu e fata pe care o doresc eu. Şi aşa e.

Emma îl privi cu coada ochiului. Ethan avea o expresie sinceră, serioasă.

— Ştiu că ai îndoielile tale, continuă el încet. Dar nu pot să te las să pleci. Nu pot să stau lângă tine doar ca prieten.

Se întinse şi o luă de mână. Emma simţi furnicături aler- gându-i prin vene. Uitându-se în ochii strălucitori şi sinceri ai lui Ethan, ghemul din stomac începu să i se desfacă încet. La naiba cu toate problemele ei. La naiba cu teama de a fi rănită sau cu emoţiile care îngreunau investigaţia. Ethan era cel mai uluitor tip pe care-l întâlnise vreodată. Ce rost mai avea să trăiască dacă nu-şi asuma riscuri din când în când? Şi poate, doar poate, şi Sutton ar fi vrut

asta pentru ea, dacă ar fi fost încă vie: să fie cu Ethan, chiar dacă perspectivele erau înspăimântătoare, chiar dacă s-ar fi pus singură la index. Sutton ar fi încurajat-o să lupte pentru ceea ce oricum voia.

Sigur că aş fi făcut-o. Sigur că o făceam.

Aplecându-se în faţă, Emma îşi lipi uşor buzele de buzele lui Ethan. Ethan îşi lăsă mâinile pe umerii ei şi o sărută apăsat. Trupul Emmei se încordă şi reveni la viaţă. Gurile li se potriveau perfect. Emma simţi cum i se învârte capul. Pentru prima oară în viaţa ei, se lăsă în voia sorţii.

„Da!", m-am bucurat eu uitându-mă la ei. Era şi timpul!

Trosc!

Emma se desprinse din îmbrăţişare, simţindu-şi inima în gât. Se întoarse să vadă dacă vreuna dintre fete venise după ea afară. Dar veranda era tăcută şi pustie. Nimeni nu pândea de după garaj. Trosc! Emma îl luă pe Ethan de mână.

— Ai auzit?

Zgomotele veneau din casa de vizavi. Era aşezată pe creasta dealului, dar ceva se mişca prin mica rigolă din jurul casei. Emma îşi înclină capul într-o parte şi ascultă cu atenţie.

— Ai văzut pe cineva când ai venit?

— Nu, spuse Ethan, aşezându-se în faţa ei, ca şi cum ar fi vrut s-o apere, şi strângându-i mâna într-a lui. Poate e cel care locuieşte acolo.

— La trei dimineaţa? şopti ea.

— Poate e cineva care se plimbă, sugeră Ethan. Sau...

Se auziră paşi apropiindu-se. Câteva crengi trosniră.

Frunzele foşniră. Emma se uită atentă peste drum, înlemnită. Auzi o tuse uşoară... şi simţi în nări un iz slab de cremă de plajă cu miros de nucă de cocos.

Îşi acoperi gura cu palmele. Se gândi la silueta înceţoşată care se furişase pe lângă ei doi pe terenul de tenis şi pe lângă banca de la galeria de artă. La scârţâitul pantofilor de sport ai cuiva care cotise pe lângă cabinetul asistentelor. La toate acele momente când se simţise ca şi cum o urmărea cineva...

— Ethan, zise ea încordată. Trebuie să plec de-aici. Alergă pe gazonul familiei Mercer, urmată de Ethan. O

siluetă sări peste şanţ, dar Emma tot nu-şi putu da seama cine era. Dintr-odată, i se păru că trăieşte un coşmar şi nu-şi dori decât să se trezească. Mişcările îi erau parcă încetinite şi molatice, ca şi

cum ar fi încercat să înoate printr-un vas cu piure de cartofi. Parcurse şi ultimii câţiva metri de alee. Apoi se repezi spre uşă, prinzând cu putere clanţa. După ce intră, Ethan îi spuse prin uşă, cu vocea tremurându-i:

— Încuie-te!

Emma încuie şi puse lanţul. Pieptul i se zbătea în ritmul respiraţiei. II urmări pe Ethan fugind spre maşină, pornind motorul şi îndepărtându-se de-a lungul străzii.

Apoi se prăbuşi pe scara casei Mercer, ghemuindu-şi genunchii la piept. Cineva fusese acolo. Trecu în salon, prea puţin uşurată la vederea prietenelor ei, care dormeau încă, fără să ştie că cineva pândise afară. Se uită prin cameră la obiectele care-i deveniseră atât de familiare — cactusul de porţelan, fotografia înrămată a lui Sutton şi Laurel la Grand Canyon, scrumiera cu desene de pe măsuţa de cafea, deşi nimeni din familie nu fuma.

Prin dreptul luminii de pe verandă trecu o umbră, con- turându-se prin jaluzele trase. Emma îngheţă. Nu era adevărat! Se întinse pe sacul de dormit al lui Sutton, cu dungi bleumarin cu alb. Încuiase uşa din faţă, dar în restul casei?

Rămase nemişcată, ascultând sunetele pe care le făceau fetele în somn şi numărând de câte ori inspirau şi expirau. Clipele deveniră minute. Îşi mişcă degetele de la picioare sub pătura de lână aspră şi numără până la o sută. Apoi sări în picioare, trecând peste Laurel şi Charlotte, şi se repezi înapoi în hol. Urcă scările, simţind marmura rece sub tălpile goale. Trebuia să închidă fereastra din camera lui Sutton — cea la care era uşor de ajuns dacă te suiai în stejarul din faţă. Poate că ea nu fusese în stare să urce pe creanga cea mai de jos a copacului, dar oricine mai înalt de un metru optzeci o putea face.

Ajunsă în capul scărilor, se uită spre cadrul întunecat al uşii de la capătul culoarului. Picioarele îi înaintau greu pe mochetă. Îşi strânse pumnii pe pantalonii de pijama ai lui Sutton şi intră în camera întunecată, încercând să-şi potolească respiraţia. Vântul rece îi făcu pielea de găină.

Fereastra era larg deschisă.

Lumina lunii cădea peste cearşafurile albastre ale lui Sutton şi peste revista lucioasă de lângă pat. Emma făcu un mic pas înapoi, dar se lovi de ceva cald şi tare. Încercă să ţipe, dar o mână îi acoperi dintr-odată gura, înăbuşindu-i ţipătul. O altă mână o strânse puternic de mijloc, făcând inutilă orice încercare de a se elibera.

— Sssst! simţi o respiraţie caldă la ureche. Eu sunt! mârâi o voce joasă.

Vocea tipului mă lovi ca un şoc electric, declanşând o serie de imagini, disparate şi scurte. Noi doi strecurându-ne afară de la o petrecere şi sărutându-ne în deşert. Eu găsind o scrisoare în dulăpiorul meu, atât de emoţionantă, încât îmi făcuse genunchii să-mi tremure. Şi apoi din nou amintirea din curte: el spunându-mi ceva şi eu răspunzându-i: De parcă aş fi vrut vreodată să fiu cu tine! Nu eşti altceva decât un ratat!

Apoi, o ultimă amintire ieşi la suprafaţă, atât de scurtă şi pătrunzătoare, încât era mai mult o sinapsă: farurile maşinii luminându-i faţa. Ochii mărindu-i-se de groază, mâinile întinzându-i-se în faţa corpului. Şi apoi... buuum! Lovitura!

Strânsoarea cedă şi mâinile o întoarseră pe Emma. Era înlemnită. Îi luă câteva momente să-l examineze pe băiatul uriaş cu păr negru, care clipea din ochii lui castanii, afundaţi în orbite, cu pomeţi proeminenţi şi buze cărnoase. Chipul ăla. Cunoştea chipul ăla. În fotografiile de acasă de la Madeline văzuse un băiat retras care-i semăna perfect. Un băiat cu un zâmbet răutăcios al cărui chip fusese afişat pe panouri în tot oraşul şi în toate postările de pe Facebook, alături de întrebarea L-aţi văzut pe acest băiat? Acum se afla aici, zâmbind straniu şi pieziş, genul de zâmbet care sugera că el ştia absolut totul despre ea - inclusiv exact cine nu era!

— Thayer! şopti Emma.

EPILOG
UN MOMENT UNIC

Stând în fostul meu dormitor şi uitându-mă la băiatul care tocmai pătrunsese pe fereastra mea, timpul... se opri, pur şi simplu. Afară, vântul încetă să mai bată. Păsările tăcură. Emma şi Thayer împietriră la locurile lor, ca nişte statui. Doar eu continuam să mă mişc, să mă agit, să gândesc, revenin- du-mi şi adunându-mi gândurile.

Am încercat să mă agăţ de fluxul amintirilor despre Thayer ca şi cum ar fi fost o plută salvatoare pe ocean, dar chiar când credeam că am reuşit să le prind bine, au alunecat şi s-au afundat iarăşi în adâncuri. Era adevărat oare că Thayer şi cu mine trăiserăm ceva

împreună - ceva real, ceva important? Emoţiile acelea pe care le simţisem păreau atât de reale, de proaspete, mai memorabile decât orice simţisem alături de Garrett sau de orice alt băiat. Dar dacă şi amintirea farurilor în ochii lui Thayer era adevărată? Eu îl lovisem? Oare zvonul era adevărat?

Apoi îmi veni în minte ceva şi mai înspăimântător. Oare în acel moment mă uitam chiar la ucigaşul meu?

După toate acele amintiri, mi se părea oribil să mă gândesc că Thayer ar fi putut să fie ucigaşul meu, dar am învăţat vreo două lucruri despre creierul meu înşelător, de fată moartă: nu puteam avea încredere în flecare amintire în parte, ci doar în ansamblul lor. Ceea ce la început păruse o răpire înspăimântătoare se dovedise a fi doar o farsă periculoasă. Pericolul de moarte se sfârşise cu un râs obosit, şi toată lumea era teafără. Cine ar fi putut spune că ultimul flash cu Thayer trebuia să anuleze acel sentiment de dragoste adevărată pe care îl avusesem pentru el? Cine ar fi putut spune că nu murisem în calitate de cel mai mare duşman al lui?

Era imposibil de aflat ce se întâmplase în ultimele zile pe care le petrecusem pe pământ - pe cine iubisem şi pe cine urâsem. Şi era imposibil de aflat în cine se putea încrede Emma... şi de cine ar trebui să fugă.

M-am uitat în ochii ei măriţi, sticloşi. Nu o mai văzusem niciodată pe sora mea atât de îngrozită. Apoi m-am uitat spre Thayer, flxându-i chipul leneş şi sigur pe el. Deodată, un gând despre el mi se ivi în minte, ceva ce îngropasem de mult. Tipul ăsta era un vrăjitor. Un hipnotizator. Ştia să-i joace pe oameni pe degete la fel de bine ca şi mine, convingându-i că fiecare cuvânt pe care-l scotea pe gură era adevărat.

Aşadar, cine era cel mai mare mincinos? Eu... sau el?

Ai grijă, aş fi vrut să-i spun Emmei. Sigur, avea un prieten nou, dar ceva îmi spunea că Thayer era genul de băiat de care s-ar fi putut îndrăgosti înainte să-şi dea seama ce se-ntâmplă cu ea. Simţeam că Emma era pe cale să înceapă un nou soi de Joc al Minciunii cu Thayer. Dar în acest mic club cu doi membri, miza era o chestiune de viaţă şi de moarte.

În cameră se auzi un ticăit, minutarul de la ceasul meu de perete îşi reluase brusc mişcarea. La fereastră, draperiile fluturau. Şi, întorcându-mă spre Emma şi Thayer, am văzut că timpul se reluase şi pentru ei, aruncând-o pe sora mea în următoarea clipă alături de

Thayer.

Un băiat pe care probabil că-l iubisem odată. Un băiat în care acum eram aproape sigură că nu puteam avea încredere. Un băiat care m-ar fi putut ucide.

1 Numele de scenă al muzicianului american Gregg Michael Gillis (n 1981)

1 The Bell Jar, singurul roman al scriitoarei americane Sylvia Plath (1932-l963)

1 M-am născut în Arizona (germană)

1 Desert pentru petrecerile cu foc de tabără, specific american